

155.2
๗๕๒๙๘
๑.3

ผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคลองสอง เขตหนองจอก
กรุงเทพมหานคร

รายงานการวิจัย

ของ

วันดี คาส้ว

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา

ตุลาคม 2540

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๒ ๙03๗3

ผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคลองสอง เขตหนองจอก
กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
วันดี คาสั่ว

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา
ตุลาคม 2540

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก เพื่อพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคลองสอง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 50 ลงมา จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน กลุ่มทดลองได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกและกลุ่มควบคุม เป็นกลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก แบบแผนการทดลองของการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสลับกลับ เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การทดสอบของวิลคอกซัน และแมน-วิทนี

ผลของการวิจัยปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนมีพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้นหลังจากที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

THE EFFECT OF ASSERTIVE TRAINING GROUP FOR
DEVELOPING SPEECH IN FRONT OF CLASSROOM
OF PRATHOM SUKSA III STUDENTS
OF KHLONGSONG SCHOOL
IN BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
WANDEE DASUA

presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education Degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University
October 1997

The purpose of this experimental research was to study the effect of assertive training group for developing speech in front of classroom of Prathom Suksa III Students of Klong - Song School in Bangkok in academic year 1997.

The 16 samples were randomly selected from students whose speech in front of classroom were lower than percentile rank of 50. Then they were divided into experimental and control group, each group was consisted of 8 students. The experimental group was exposed to assertive training group while the control group was not exposed to assertive training group. The experimental design was ABA reversal design. The instrument was obsevational record of speech in front of classroom. The data were analysed by the Wilcoxon's Mathed Paired Signed - Rank Test and the Mann - Whitney U Test.

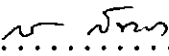
The results were as follows :

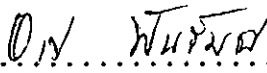
1. The students who were exposed to assertive training group got signilicantly better of speech in front of classroom than before the experiment at .01 level.

2. The students who were exposed to assertive traing group got significantly better of speech in front of classroom than the others who were not exposed to assertive training group at .01 level.

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณารายงานการวิจัยฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

..........ประธาน
(รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง)

..........กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มี)

คณะกรรมการสอบ

..........ประธาน
(รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง)

..........กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มี)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับรายงานการวิจัยฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..........คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ดร.ศิริภา พูลสุวรรณ)

วันที่.....เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2540

ประกาศคุณูปการ

รายงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความสามารถของ รองศาสตราจารย์กมลรัตน์ กรีทอง และรองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธมณี ที่กรุณาได้ให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ อย่างละเอียดทุกขั้นตอน ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความที่ได้รับความไว้วางใจในครั้งนี้ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณ อาจารย์ใหญ่ คณะครู อาจารย์โรงเรียนคลองสอง และขอขอบคุณนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/2 โรงเรียนคลองสอง เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่ให้ความช่วยเหลือในการทดลองครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ และน้อง ๆ ทุกคนที่ให้ความช่วยเหลือ และเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยดีเสมอมา

ผลของความสำเร็จในการวิจัยครั้งนี้ ขอมอบแด่คุณพ่อ เข็ม คุณแม่สายหยุด ทองโพธิ์ และพี่ ๆ และน้องในครอบครัว ที่เป็นผู้ให้การสนับสนุนความหวังใจ และเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยตลอดมา

วันดี คาสีว

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
คำนำ	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	8
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกปฏิบัติการการแสดงออก	9
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดหน้าชั้นเรียน	27
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต	36
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	42
ประชากร	42
กลุ่มตัวอย่าง	42
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	42
วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ	43
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	47
การจัดกระทำกับข้อมูล	48
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	48

บทที่	หน้า
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า	50
สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	50
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	51
5 บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	55
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	55
สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า	55
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	55
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	56
การดำเนินการทดลอง	56
การวิเคราะห์ข้อมูล	58
สรุปผลของการศึกษาค้นคว้า	58
อภิปรายผล	59
ข้อเสนอแนะ	60
บรรณานุกรม	62
ภาคผนวก	67
ภาคผนวก ก.	68
ภาคผนวก ข.	134
ประวัติย่อของผู้วิจัย	160

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง	46
2 มัธยฐานของพฤติกรรมการณ์พูดหน้าชั้นเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	
ตลอด 3 ระยะ	53
3 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์พูดหน้าชั้นเรียนคนที่ 1 ที่ได้รับการฝึก	
พฤติกรรมการณ์แสดงออก ตลอด 3 ระยะ	142
4 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์พูดหน้าชั้นเรียนคนที่ 2 ที่ได้รับการฝึก	
พฤติกรรมการณ์แสดงออก ตลอด 3 ระยะ	143
5 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์พูดหน้าชั้นเรียนคนที่ 3 ที่ได้รับการฝึก	
พฤติกรรมการณ์แสดงออก ตลอด 3 ระยะ	144
6 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์พูดหน้าชั้นเรียนคนที่ 4 ที่ได้รับการฝึก	
พฤติกรรมการณ์แสดงออก ตลอด 3 ระยะ	145
7 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์พูดหน้าชั้นเรียนคนที่ 5 ที่ได้รับการฝึก	
พฤติกรรมการณ์แสดงออก ตลอด 3 ระยะ	146
8 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์พูดหน้าชั้นเรียนคนที่ 6 ที่ได้รับการฝึก	
พฤติกรรมการณ์แสดงออก ตลอด 3 ระยะ	147
9 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์พูดหน้าชั้นเรียนคนที่ 7 ที่ได้รับการฝึก	
พฤติกรรมการณ์แสดงออก ตลอด 3 ระยะ	148
10 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์พูดหน้าชั้นเรียนคนที่ 8 ที่ไม่ได้รับการฝึก	
พฤติกรรมการณ์แสดงออก ตลอด 3 ระยะ	149
11 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์พูดหน้าชั้นเรียนคนที่ 1 ที่ไม่ได้รับการฝึก	
พฤติกรรมการณ์แสดงออก ตลอด 3 ระยะ	150
12 ความถี่ของพฤติกรรมการณ์พูดหน้าชั้นเรียนของคนที่ 2 ที่ไม่ได้รับการฝึก	
พฤติกรรมการณ์แสดงออก ตลอด 3 ระยะ	151

13	ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของคนที่ 3 ที่ไม่ได้รับการฝึก	
	พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ	152
14	ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของคนที่ 4 ที่ไม่ได้รับการฝึก	
	พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ	153
15	ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของคนที่ 5 ที่ไม่ได้รับการฝึก	
	พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ	154
16	ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของคนที่ 6 ที่ไม่ได้รับการฝึก	
	พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ	155
17	ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของคนที่ 7 ที่ไม่ได้รับการฝึก	
	พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ	156
18	ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของคนที่ 8 ที่ไม่ได้รับการฝึก	
	พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ	157

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน กลุ่มทดลองก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก	51
2 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกกับนักเรียน กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก	52
3 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียน เป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ	135
4 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียน เป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ	137
5 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนโดยรวมของนักเรียนกลุ่ม ทดลองก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก	139
6 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนโดยรวมของนักเรียนกลุ่ม ทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง	140
7 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนโดยรวมของ นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง	141
8 แสดงความถี่ของพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนเป็นรายพฤติกรรม ของนักเรียนเป็นรายพฤติกรรมกลุ่มของกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรม การแสดงออก ก่อนและหลังการทดลอง	158
9 แสดงความถี่ของพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนเป็นรายพฤติกรรม ของกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ก่อนและหลัง การทดลอง	159

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การพูดเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากที่สุด เพราะคำพูดเป็นเครื่องมือสื่อสารความคิดที่รวดเร็วแพร่หลายได้ผลอย่างยิ่ง นอกจากจะพูดในโอกาสทั่วไปในชีวิตประจำวันและยังมีโอกาสอื่น ๆ ที่จะต้องพูดอย่างเป็นทางการหรือพูดเชิงวิชาการ ซึ่งเป็นการเผยแพร่หรือถ่ายทอดความรู้ และความคิดเห็นที่สำคัญ (วรณี โรสมประยูร. 2534 : 100) มนุษย์เห็นความสำคัญของการพูดมานานแล้ว กล่าวกันว่า มนุษย์มีการพูดในชุมชนมานานกว่า 5000 ปีที่แล้ว อีกทั้งคำพูดของเราก็สามารถบ่งชี้ถึงพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ ความคิดอ่าน สติปัญญา รสนิยม และระดับจิตใจของบุคคลนั้น (ประสงค์ ราชณสุข. 2530 : 5)

สำหรับคนไทยนั้นตระหนักถึงความสำคัญของการพูดมาแต่โบราณกาลแล้ว ดังจะเห็นได้จาก คำกล่าว กลอน หรือสุภาษิตต่าง ๆ ซึ่งจะเป็นตัวอย่างของการพูดที่ดีและไม่ดี ซึ่งแสดงถึงความสำคัญของการพูดต่อมนุษย์ ทั้งนี้เพราะมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นเพศใด วัยใด อาชีพใดก็ตามจะต้องอาศัยการพูด การพูดจึงเป็นเสมือนบันไดขั้นแรกของการสมาคม และเป็นสะพานเชื่อมโยงสู่ความสำเร็จในชีวิตของคนเรา บุคคลพึงพัฒนาการพูดของตนไปสู่การพูดที่ดีหรือการพูดที่เป็น นั่นคือสามารถเลือกสรรถ้อยคำ สำนวนภาษามาใช้ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมแก่ผู้ฟังและกาลเทศะ รู้จักคิดไตร่ตรองก่อนพูด เพื่อให้พูดได้อย่างมีเนื้อหาสาระ ไม่วกวนสับสนหรือเป็นเยิ่นเย้อน่าเบื่อหน่าย ลำคาญ พูดออกเสียงได้ชัดเจนถูกต้อง ทำให้สื่อความหมายได้รวดเร็ว และตรงจุดประสงค์เหล่านี้เป็นต้น อันจะส่งผลให้ผู้พูดประสบความสำเร็จในการพูดหรือเป็นผู้ที่มีความสามารถพูดให้มีประสิทธิภาพนั่นเอง (ประสงค์ ราชณสุข. 2536 : 5 - 6) บุคคลที่จะประสบความสำเร็จในธุรกิจก็คือบุคคลที่ไม่เพียงแต่มีความรู้อย่างเดียว หากจะต้องมีความสามารถในการพูดได้อย่างคล่องแคล่ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมปัจจุบันได้ส่งเสริมให้สมาชิกของสังคมได้มีโอกาสเรียนรู้ และฝึกฝนศิลปะการพูดย่อมเป็นประโยชน์ในการที่จะเป็นเครื่องมือช่วยชี้ให้เห็นแสดงความคิดเห็นสามารถอาศัยการพูดเป็นสื่อสร้าง ความเข้าใจนั้น (อัมพร แก้วสุวรรณ. 2522 : 1)

การพูดอย่างมีประสิทธิภาพให้ผลดีแก่ส่วนตัวและส่วนรวม ความสามารถในการพูดที่ให้ผลดีแก่ตัวเองเป็นความสามารถเฉพาะตัวบุคคลที่ต้องอาศัยความมีทักษะในการพูด จึงจำเป็นอย่างยิ่ง

ที่จะต้องมีการอบรม ศึกษา แะนนำ มีการฝึกทักษะและทุกคนที่เรียนควรหาประสบการณ์ด้านการพูดในชั้นเรียน ก่อนที่จะออกไปเผชิญเหตุการณ์รอบ ๆ ตัว ในอนาคต (บุพา สุภากุล. 2521 : 1)

ระบบการศึกษาของไทยในปัจจุบันเน้นให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางให้คิดเป็น ทำเป็น และแก้ปัญหาเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจึงมุ่งเน้นให้นักเรียนได้แสดงออก เปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นมากที่สุด โดยเฉพาะสังคมประชาธิปไตยที่ต้องการให้พลเมืองกล้าแสดงออก รู้จักพูด รู้จักเสนอแนะ (ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. 2525 : 4)

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง. 2533) ในจุดประสงค์กลุ่มทักษะภาษาไทยมุ่งหวังให้นักเรียนใช้ภาษาสื่อความได้ พูดออกเสียงได้ชัดเจน ถูกต้อง และใช้คำในการพูดได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษารวมไปถึงมารยาท และบุคลิกภาพที่ดีในการพูด เพื่อช่วยให้การสื่อความมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521. ฉบับปรับปรุง)

บุคคลส่วนใหญ่เมื่ออยู่ในห้องประชุมที่มีคนจำนวนมาก มักจะหลีกเลี่ยงการพูดหรือการออกไปแสดงความคิดเห็นหน้าห้องสภาพการณ์ในห้องเรียนก็เช่นกันนักเรียน นิสิต นักศึกษาที่ครูอาจารย์มอบหมายให้ออกมาพูดหน้าชั้น เช่น ออกมารายงาน อภิปราย หรือการโต้เถียง ก็เกือบทุกคนจะไม่อยากออกมา เพราะเกิดความรู้สึกประหม่า ตื่นเต้นในการพูด บางคนประหม่าน้อย แต่บางคนประหม่ามาก (วิภา มีสวัสดิ์. 2523 : 2) จนเกิดการเหงื่อไหล เสียงสั่น มือเท้าเย็น พูดไม่ออก หัวใจเต้นแรงและเร็ว สำหรับคนที่ประหม่ามากอาจถึงขั้นเป็นลมหรือเกิดอาการผิบบกิตทางร่างกาย เช่น ปวดท้อง ท้องเสีย อาการเช่นนี้เรียกว่าประหม่าเวที (Stage Eright) ซึ่งเป็นความกลัวชนิดหนึ่งที่ทำให้ระบบการทำงานของสมองและจิตใจไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ผลที่ตามมาคือ การขาดความมั่นใจ (อรรธรรม ปิณฑน์โรวาท. 2522 : 1)

ผู้วิจัยสอนวิชาการงานพื้นฐานอาชีพ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคลองสอง พบว่านักเรียนร้อยละ 75 มีปัญหาขณะที่ทำการเรียน การสอน คือ นักเรียน มีความไม่มั่นใจ กลัว ประหม่า เช่น พูดเสียงสั่น ตะกุกตะกัก หยุตพูดกลางคัน จังหวะการพูดช้าหรือเร็วเกินไป มือสั่น ไม่สบายสายตาผู้ฟัง กระวนกระวาย ออกไปพูดหน้าชั้นช้ากว่าที่ควรจะเป็น ขณะที่ต้องออกไปพูดหน้าชั้นเรียน และจากการสอบถามอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย และวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ ต่างพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมดังกล่าวเช่นกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความประสงค์จะทำการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก เพื่อพัฒนาพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนให้ดีขึ้น

การพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนมีหลายวิธี เช่น การใช้เทคนิคแม่แบบการฝึก พฤติกรรมการแสดงออก การให้แรงเสริม การให้ข้อมูลย้อนกลับ ในที่นี้ผู้วิจัยสนใจวิธีการฝึก พฤติกรรมการแสดงออกเพราะลาซารัส (วงพิภตร ภูพันธ์ศรี. 2528 : 4 ; อ้างอิงมาจาก Lazarus. 1968) กล่าวว่าวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก คือ การช่วย เสริมสร้างเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล โดยช่วยให้ผู้ได้รับการฝึการู้จักแสดงความรู้สึกทางบวกและลบตลอดทั้งเคารพในสิทธิของตนเองและผู้อื่น เพราะการฝึกพฤติกรรมการแสดง ออกเป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการแสดงออกอย่างเหมาะสมในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยนำ เทคนิคต่าง ๆ มาประกอบการฝึก ได้แก่ เทคนิคแม่แบบ บทบาทสมมุติ การชี้แนะ การให้ข้อมูล ย้อนกลับ การให้การเสริมแรงและการให้ไปฝึกเป็นการบ้าน ซึ่งรวลเป้ (สมโรจน์ เอี่ยมสุภาจิต. 2536 : 132 ; อ้างอิงมาจาก Wolpe. 1982) กล่าวว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกจะ ทำให้นักเรียนลดความวิตกกังวล และเกิดความเชื่อมั่นในการแสดงออกอย่างเหมาะสม ดังผลการ วิจัยของอารีย์ สีลา (2535 : 66) ที่ศึกษาผลการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่มีต่อการเสริมสร้าง สัมพันธภาพกับเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการ แสดงออกที่มีต่อการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนดีขึ้น และผลการวิจัยของ ไพพรรณ ไชยสุวรรณ (2537 : 58) ที่ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกมีพฤติกรรมการ พูดที่เหมาะสมขึ้น

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก เพื่อพัฒนา พฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคลองสอง กรุงเทพมหานคร

จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการ ฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการ แสดงออก และนักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
2. นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้นมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ จะเป็นแนวทางแก่ครูอาจารย์และครูแนะแนวที่มีความชำนาญในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการนำวิธีการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกไปใช้ในการพัฒนาการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคลองสอง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ลงมา จำนวน 20 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคลองสอง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่าย จากประชากรและสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน
3. ตัวแปรที่ศึกษา
 - 3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีพัฒนาพฤติกรรมการพูดหน้าชั้น โดยการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
 - 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. พฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่เหมาะสมที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียน ขณะออกไปพูดหน้าชั้นเรียนในวิชาภาษาไทย โดยแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ชัดเจน ซึ่งแบ่งเป็น 2 ด้าน คือ ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1.1 ภาษาถ้อยคำ (Verbal Language) ได้แก่

- 1.1.1 ไม่พูดตะกุกตะกัก
- 1.1.2 ไม่หยุดพูดกลางคัน
- 1.1.3 เสียงพูดไม่สั้น
- 1.1.4 จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป
- 1.1.5 จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

1.2 ภาษาท่าทาง (Non – Verbal Language) ได้แก่

- 1.2.1 มือไม่สั่น
- 1.2.2 สบสายตาสื่อผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา
- 1.2.3 ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย
- 1.2.4 ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นช้ากว่าที่ควรจะเป็น

2. การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก หมายถึง วิธีการที่จะช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ พฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนได้เหมาะสมทั้งด้านภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง โดยมีลำดับขั้น ดังนี้

2.1 ขั้นนำ

- 2.1.1 ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
- 2.1.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับการพูดหน้าชั้นเรียนที่

นักเรียนเคยประสบพร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น

- 2.1.3 ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติมและผู้วิจัย

ให้ข้อมูลย้อนกลับ (ครั้งที่ 2 – 11)

2.2 ขั้นฝึก

2.2.1 ผู้วิจัยดำเนินการฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน โดยผู้วิจัยใช้เทคนิคต่าง ๆ ดังนี้

2.2.1.1 การให้การแนะนำ หมายถึง การที่ผู้วิจัยแนะนำให้คำอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นักเรียนกำลังแสดงออก หรือให้นักเรียนให้ข้อเสนอแนะ หรือให้ข้อมูลย้อนกลับนักเรียนในกลุ่มด้วยกัน

2.2.1.2 การใช้เทคนิคแม่แบบ หมายถึง การให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมของตัวแบบเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน เพื่อให้นักเรียนเห็นตัวอย่าง แล้วให้นักเรียนในกลุ่มแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับตัวแบบ และฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับตัวแบบ

2.2.1.3 การแสดงบทบาทสมมติ การที่ผู้วิจัยให้นักเรียนได้แสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ต่าง ๆ ของการพูดหน้าชั้นเรียน ตามที่ผู้วิจัยกำหนดโดยไม่มีการซักซ้อมมาก่อน

2.2.1.4 การฝึกซ้อมพฤติกรรม หมายถึง การให้นักเรียนได้ฝึกซ้อมพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ทั้งด้านภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง ก่อนที่จะไปแสดงพฤติกรรมนั้นจริงในห้องเรียน

2.2.1.5 การให้แรงเสริมบวก หมายถึง การให้คำชมเชยหรือให้กำลังใจแก่นักเรียนภายหลังที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนที่เหมาะสม

2.2.1.6 การมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกการพูดหน้าชั้นเรียน หมายถึง การให้นักเรียนนำสิ่งที่เรียนรู้จากการฝึกพูดหน้าชั้นเรียนไปฝึกเพิ่มเติม

เทคนิคที่ใช้ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนนี้ อาจให้มากกว่า 1 เทคนิค หรือทุกเทคนิคในแต่ละครั้ง แล้วแต่ความเหมาะสม

ขั้นฝึกนี้ใช้เวลาประมาณ 35 นาที

2.3 ขั้นสรุป

2.3.1 ผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันสรุปประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกพฤติกรรมแสดงออกเกี่ยวกับการพูดหน้าชั้นเรียน

2.3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางที่เหมาะสมทั้งภาษาถ้อยคำ และภาษาท่าทาง ในการพูดหน้าชั้นเรียน

2.3.3 ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนฝึกการพูดหน้าชั้นเรียนเพิ่มเติม
ชั้นสรุปน้ำใช้เวลาครึ่งละประมาณ 10 - 15 นาที
วิธีนี้ใช้กับกลุ่มทดลอง

3. กลุ่มทดลอง หมายถึง นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
4. กลุ่มควบคุม หมายถึง นักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยดังนี้ คือ

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกการแสดงออก
 - 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฝึกการแสดงออก
 - 1.1.1 ความหมายของพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.1.2 ลักษณะของพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.1.3 ชนิดของพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.1.4 พื้นฐานทฤษฎีของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.1.5 วัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.1.6 องค์ประกอบของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.1.7 ขนาดของกลุ่มและระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.1.8 เทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
 - 1.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ
 - 1.2.2 งานวิจัยในประเทศ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดหน้าชั้นเรียน
 - 2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูด
 - 2.1.1 ความหมายของการพูด
 - 2.1.2 ความสำคัญของการพูด
 - 2.1.3 องค์ประกอบของการพูด
 - 2.1.4 หลักการพูดที่ดี
 - 2.1.5 ความมุ่งหมายของการพูด
 - 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพูดหน้าชั้นเรียน

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต

- 3.1 ความหมายของการสังเกต
- 3.2 จุดมุ่งหมายของการสังเกต
- 3.3 หลักการสังเกตพฤติกรรม
- 3.4 หลักการบันทึกพฤติกรรม
- 3.5 วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึก
- 3.6 ประโยชน์ของการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

1.1.1 ความหมายของพฤติกรรมการแสดงออก

พฤติกรรมการแสดงออกได้มีผู้ให้ความหมายไว้ดังนี้

วอลเป้ (Wolpe. 1973 : 81) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการแสดงออกว่าเป็นการแสดงถึงสิทธิ ความรู้สึกของบุคคลซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคม รวมไปถึงการปฏิเสธการขอร้องที่ไร้เหตุผล การแสดงความรัก การยกย่องชมเชย การแสดงออกถึงความรู้สึกของบุคคล

บาวเวอร์ และบาวเวอร์ (Bower and Bower. 1976 : 4) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการแสดงออกไว้ว่า เป็นความสามารถที่จะแสดงความรู้สึกต่าง ๆ เป็นการเลือกจะทำอย่างไร เป็นการแสดงสิทธิของตนตามความเหมาะสม เป็นการเพิ่มความภาคภูมิใจให้แก่ตนเองเป็นการสร้างความมั่นใจให้กับตนเองมากขึ้น เป็นการแสดงความไม่เห็นด้วย เป็นการวางแผนที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง และเป็นการขอร้องให้ผู้อื่นเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่อต้านของเขา

วิลด์ และโคปลาน (Wilk and Copland. 1977 : 460) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการแสดงออกว่า เป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้บุคคลสามารถควบคุมพฤติกรรมของตนเองได้ และเป็นการเพิ่มความรู้สึกเชื่อมั่นในตนเอง ตลอดจนทั้งมีผลทั้งระยะสั้นและระยะยาวต่อการเพิ่มระดับความตระหนักรู้ในตนเอง และความเคารพนับถือต่อตนเองและผู้อื่น

ละเอียด ชูประยูร และคนอื่น ๆ (2521 : 8) ได้ให้ความหมายของ พฤติกรรมการแสดงออกไว้ว่า เป็นการแสดงออกของความรู้สึกนึกคิด และอารมณ์ของบุคคลตาม สนิทต่อบุคคลอื่นและ เป็นการแสดงออกที่มีเหตุผลซึ่งเป็นที่ยอมรับของสังคม พฤติกรรมการแสดงออก คลุมไปถึงพฤติกรรมด้านต่าง ๆ เช่น การกล้าแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างไปจากบุคคลอื่น การ กล้าแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์ การปฏิเสธที่จะทำตามคำขอร้องที่ไม่ยุติธรรมหรือไม่มีเหตุผล ตลอดจนกระทั่งการแสดงความคิดเห็นดีต่อบุคคลอื่น ๆ หรือยอมรับว่าตนเองบกพร่องหรือร้องเหลา ในบางเรื่อง

หลุย จาปาเทศ (2533 : 136) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการ แสดงออกไว้ว่า เป็นลักษณะการแสดงที่ไม่ต้องการอำนาจ ไม่ต้องการบังคับ ชูเชิง ควบคุม พฤติกรรมของกลุ่มชนหนาแน่นตรงกันข้าม การแสดงออกที่เหมาะสมคือ การพัฒนาตนเองให้เกิดความ เชื่อมั่นที่ถูกต้องเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น และสังคมยอมรับ

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 133) ได้ให้ความหมายของพฤติกรรมการ แสดงออกไว้ว่า เป็นความสามารถที่จะเสนอหรือแสดงออกของบุคคลได้อย่างเป็นธรรมชาติ มากที่สุดตามสถานการณ์ที่เป็นอยู่ และสามารถจัดการกับปัญหาต่าง ๆ ได้ด้วยวิธีบวกโดยปราศจาก ความวิตกกังวล

1.1.2 ลักษณะของพฤติกรรมการแสดงออก

ซอลเตอร์ (พรรณราย ทรัพย์ะประภา. 2524 : 48 ; อ้างอิงมาจาก Salter. 1949) กล่าวว่า บุคคลที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสามารถแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม ต่าง ๆ ได้ดังต่อไปนี้ คือ

1. การพูดแสดงความรู้สึกที่แท้จริง (Use - Feeling - Talk) เป็น การแสดงออกถึงความรู้สึกชอบและความสนใจได้อย่างไม่จัดเจิน แทนการพูดอะไรออกมาอย่าง เป็นกลาง ๆ สามารถที่จะใช้จาก "ฉันรู้สึกที่..." หรือ "ฉันคิดว่า..." ได้ในเวลาอัน เหมาะสม
2. การพูดเกี่ยวกับตนเอง (Talk about Yourself) เมื่อบุคคลทำ สิ่งใดที่มีคุณค่าและน่าสนใจ บุคคลนั้นสามารถที่จะพูดหรือเล่าให้บุคคลอื่นทราบได้ โดยไม่พูดเรื่อยวด หรือผูกขาดการสนทนาเพียงผู้เดียว แต่สามารถที่จะเล่าความสำเร็จของตนได้เมื่อถึงเวลาอัน เหมาะสม

3. การพูดทักทายปราศรัย (Make Greeting Talk) บุคคลสามารถแสดงความเป็นมิตรกับบุคคลที่ต้องการรู้จัก และแสดงความยินดีที่ได้พบเขาด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใสสามารถกล่าวว่ "สวัสดีค่ะ ดีใจที่ได้พบคุณอีก" มากกว่าที่จะกล่าวเพียงคำว่า "สวัสดี" หรือพยักหน้าอย่างเดียว

4. การยอมรับคำชมเชย (Accept Compliment) บุคคลสามารถยอมรับคำชมเชยได้อย่างจริงใจ แทนการแสดงความไม่เห็นด้วย เช่น เมื่อมีคนชมว่า "เสื้อของคุณตัวนี้สวย" สามารถตอบได้ว่า "ขอบคุณค่ะ ดิฉันก็ชอบเหมือนกัน" โดยถือว่าการยอมรับคำชมเชยเป็นการให้รางวัลผู้กล่าวคำชมเชยแทนที่การพูดในลักษณะเป็นการลงโทษ

5. การแสดงออกทางสีหน้าได้อย่างเหมาะสม (Use Appropriate Facial Talk) เป็นการแสดงออกทางใบหน้าและน้ำเสียงที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง และสามารถสบสายตากับคู่สนทนาได้อย่างตรงไปตรงมา

6. การแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างสุภาพ (Disagree Mildly) เมื่อมีความคิดไม่ตรงหรือไม่เห็นด้วยกับผู้อื่น โดยที่ตนเองมีความแน่ใจในสิ่งที่ไม่เห็นด้วยนั้น สามารถแสดงความไม่เห็นด้วยอย่างนุ่มนวล ด้วยการแสดงกิริยาบางอย่าง เช่น มองไปทางอื่น เลิกหัวสั่นศีรษะหรือเปลี่ยนเรื่องสนทนา

7. การขอให้แสดงความกระจ่าง (Ask for Clarification) เมื่อมีคนให้คำแนะนำ คำสั่งสอน หรือคำอธิบายไม่ชัดเจน ก็สามารถขอร้องให้อธิบายให้ฟังอีกครั้งให้ชัดเจนยิ่งขึ้น โดยสามารถพูดว่า "ดิฉันยังไม่เข้าใจคำอธิบายของคุณดิฉัน คุณจะกรุณาพูดใหม่อีกครั้งได้ไหมคะ"

8. การถามเหตุผลว่า ทำไม (Ask why) เมื่อมีผู้ใดมาขอร้องให้ทำในสิ่งที่ไม่มีเหตุผล ก็สามารถถามได้ว่า "ทำไมคุณจึงต้องการให้ดิฉันทำสิ่งนั้นเล่าคะ" ด้วยน้ำเสียงสุภาพและไม่ทหาหน้าบึ้งตึง แต่ไม่ต้องยี้ม

9. การแสดงความไม่เห็นด้วยในขณะนั้น (Express Active Disagreement) เมื่อมีความคิดเห็นไม่ตรงหรือไม่เห็นด้วยกับผู้อื่น โดยที่ตนเองมีความแน่ใจในสิ่งที่ไม่เห็นด้วยนั้นก็สามารถแสดงความไม่เห็นด้วยได้ โดยพูดว่า "ดิฉันมีความเห็นที่แตกต่างออกไป ดิฉันมีความเห็นว่า..."

10. การพูดเพื่อรักษาสิทธิของตนเอง (Speak up for Your Rights)

การไม่ยอมให้ใครมาเอาไรต์เอาเปรียบโดยไม่ยุติธรรม สามารถปฏิเสธได้โดยไม่รู้สึกผิด สามารถแสดงสิทธิและขอร้องให้ผู้อื่นแสดงต่อตนเองด้วยความยุติธรรม เช่น สามารถพูดได้ว่า "ดิฉันมาเข้าคิวก่อน" หรือ "กรุณาหรีววิทยุหน่อยได้ไหมคะ" โดยต้องไม่ทำลายสถานการณ์คือ ไม่ต้องทะเลาะวิวาทหรือโกรธผู้อื่นนั่นเอง

11. การแสดงความมั่นคง (Be Persistent) เมื่อมีเรื่องข้องใจในเรื่อง

ที่มีเหตุผลสมควร สามารถดำเนินการร้องทุกข์จนกว่าจะได้รับความพอใจ แม้จะมีผู้ใดขัดขวางก็จะไม่เลิกล้มความตั้งใจ

12. หลีกเลี่ยงในการแสดงเหตุผลในทุก ๆ ความเห็น (Avoid

Justifying Every Opinion) ในการอภิปราย ถ้ามีใครโต้แย้งตลอดเวลาและคอยถามว่า "ทำไม ทำไม ทำไม" ก็สามารถที่จะปฏิเสธที่จะตอบคำถามเพื่อยุติปัญหาเหล่านั้น โดยพูดว่า "ดิฉันมีความรู้สึกเช่นนี้ค่ะ ดิฉันไม่จำเป็นต้องแสดงเหตุผลในทุก ๆ สิ่งที่ดิฉันพูดออกไป ถ้าการแสดงเหตุผลที่ความสำคัญต่อคุณมาก คุณน่าจะหาเหตุผลดูว่า ทำไมคุณจึงไม่เห็นด้วยกับดิฉันไปเสียทั้งหมด"

13. การใช้การประสานสายตา (Eye Contact) ขณะที่สนทนากัน

สามารถมองตาผู้ฟังได้ ซึ่งการประสานสายตานี้มีความสำคัญมาก เพราะช่วยสะท้อนความรู้สึกจริงใจของผู้พูดได้ ในขณะเดียวกันทำให้ผู้พูดรู้ว่าผู้ฟังมีความสนใจในเรื่องที่กำลังสนทนากันมากน้อยเพียงใด หรือผู้ฟังมีความรู้สึกอย่างไร

อัลเบอร์ตี และเอมมอนส์ (วัฒนา พันธุ์เมฆา. 2528 : 17 - 18 ;

อ้างอิงมาจาก Alberfi and Emmons. 1978) กล่าวถึง ลักษณะสำคัญของพฤติกรรมการแสดงออกไว้ ดังนี้

1. ลักษณะการแสดงออกมาให้ปรากฏ
2. ลักษณะการแสดงออกมาอย่างจริงจัง
3. ลักษณะการแสดงออกอย่างตรงไปตรงมา
4. มีลักษณะ เป็นการส่งเสริมตนเอง
5. ไม่มีลักษณะ ที่เป็นการทำร้ายความรู้สึกของคนอื่น

6. ลักษณะการพูดแสดงความรู้สึก แสดงความคิดเห็นและข้อร้อง เป็นต้น
7. ลักษณะการไร้สายตา น้ำเสียง ท่าทาง การวางตัว เป็นต้น
8. มีลักษณะเหมาะสมแก่บุคคลมากกว่าที่จะเป็นลักษณะสากล
9. มีลักษณะรับผิดชอบต่อสังคม
10. ลักษณะผสมผสานกันของทักษะที่ได้เรียนรู้มา ไม่ว่าลักษณะที่ติดตัวมาแต่

กำเนิด

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ลักษณะของพฤติกรรมการแสดงออก หมายถึง การแสดงออกที่สอดคล้องกันทั้งภาษาถ้อยคำ และภาษาท่าทางได้อย่างจริงจัง เปิดเผยตรงไปตรงมา เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ สามารถรักษาสិทธิของตนโดยไม่ก้าวล่วงสิทธิของบุคคลอื่น

1.1.3 ชนิดพฤติกรรมการแสดงออก

สมาบี และแทมมินเน (Smaby and Tammene. 1976 : 423) ได้แบ่งชนิดของพฤติกรรมการแสดงออก เป็น 3 ระดับ คือ

1. พฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมเพียงเล็กน้อย (Minimally Assertive) ซึ่งสามารถสังเกตได้จากคำพูดและการแสดงออกมาว่ามีลักษณะไม่ยอมตามผู้ที่เคยเอารัดเอาเปรียบ แต่ขณะเดียวกันก็ไม่เป็นแบบก้าวร้าว รู้ว่าตนเอง รู้สึกอย่างไร ในระดับนี้มักจะใช้คำพูดว่า...อ้อ...ดี...แต่...เพื่อโต้ตอบฝ่ายตรงข้าม

2. พฤติกรรมการแสดงออกที่เหมาะสมด้วยความมั่นใจ (Confidently Assertive) ซึ่งสามารถสังเกตได้จากน้ำเสียงที่หนักแน่น เชื้อมั่น โต้ตอบได้รวดเร็ว รู้จักที่จะใช้คำพูดที่ตรงกับความรู้สึกที่เกิดขึ้นโดยปราศจากการเหน็บแนม แกะแค้นฝ่ายตรงข้าม และพูดด้วยเหตุผล

3. พฤติกรรมที่มีลักษณะที่สามารถฟังและตอบฝ่ายตรงข้ามได้อย่างเข้าใจ รวมทั้งรู้ว่าฝ่ายตรงข้ามมีความรู้สึกอย่างไร (Mutally Assertive) นอกจากนั้นสามารถที่จะเผชิญหน้า (Confront) กับฝ่ายตรงข้ามที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม เช่น โกรธโดยไม่มีเหตุผล หรือขาดความรับผิดชอบได้

นอกจากนี้ หลุย จาปาเทศ (2533 : 134 - 136) ได้แยกพฤติกรรมการแสดงออก เป็น 5 ชนิด ดังนี้คือ

1. การแสดงออกในเหตุการณ์ทั่วไป (Basic Assertion) เป็นการแสดงออกโดยตรงถึงความเชื่อ ความรู้สึก ความคิดเห็นตามสิทธิ โดยไม่เกี่ยวข้องกับทักษะทางสังคมอื่น ๆ การแสดงออกเช่นนี้ ได้แก่ การเชื่อเชิญ การชักชวน การโฆษณา การตอบปฏิเสธ การแสดงการปลอบใจ เห็นใจ การขอความช่วยเหลือ การมอบน้อม เป็นต้น

2. การแสดงออกถึงความเห็นใจ (Empathic Assertion) เป็นการแสดงแบบเอาใจเขามาใส่ใจเราเพื่อเป็นการถ่ายทอดความรู้สึก ความต้องการที่มีอยู่ให้คู่สนทนาทราบ ซึ่งการแสดงออกแบบนี้จะสัมพันธ์กับการแสดงออกของคู่สนทนา มากกว่าการแสดงออกแบบธรรมดา ซึ่งจะประกอบไปด้วยการยอมรับสถานการณ์ หรือความรู้สึกของคู่สนทนาตามที่เขาบอก หรือเล่าให้ฟัง การยอมรับในสิทธิของตนเองและผู้อื่น จำเป็นต้องคำนึงถึงเสมอ

3. การแสดงออกที่ค่อนข้างรุนแรงขึ้น ๆ (Escalating Assertion) เป็นการแสดงออกที่แสดงถึงความเข้มแข็งหรือค่อนข้างรุนแรงขึ้น ๆ กว่าปกติไปเรื่อย ๆ อาจมีอารมณ์และเนื้อหาค่อนข้างลบ บ้าง เป็นเป้าหมายก็เพื่อตอบสนองบุคคลที่บุกรุกสิทธิมากเกินไป ระดับของการแสดงออกค่อย ๆ เพิ่มความรุนแรงขึ้นกว่าธรรมดา แข็งกร้าวขึ้นแต่มิใช่เป็นการก้าวร้าว การแสดงออกแบบนี้มีเป้าหมายที่จะเรียกร้องสิทธิหรือต้องการปฏิเสธอย่างตรงไปตรงมา

4. การแสดงออกแบบเผชิญหน้าด้วยความเป็นจริง (Confrontive Assertion) ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการหยุดการกระทำของผู้อื่น โดยการปรึกษากันหรืออธิบายการกระทำของผู้อื่นว่าเขาทำอะไรแสดงออกมาอย่างไร ซึ่งเป็นไปตามความเป็นจริงโดยไม่ได้เป็นการประเมินผลของผู้พูดอันจะทำให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน รู้ความต้องการ รู้ข้อมูล เพื่อช่วยในการตัดสินใจแก้ปัญหา ทำให้สัมพันธ์ภาพระหว่างกันดีขึ้น แต่ถ้าแสดงออกแบบก้าวร้าว ก็จะเป็นการบีบบังคับ ควบคุม หรือทำให้ผู้อื่นเกิดอารมณ์ต่อต้านได้

5. การแสดงออกโดยเปลี่ยนสรรพนามเป็น "ฉัน" (I Language Assertion) I Language ในที่นี้ตรงข้ามกับ You Language เป็นการพูดถึงความรู้สึกส่วนตัวของเรา แทนที่จะใช้คำว่า "คุณ" (you) เป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้ กลับมาใช้คำว่า "ฉัน" (I) เพื่อแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น หรือความต้องการส่วนตัว โดยไม่ทำให้คู่สนทนาได้รับความไม่สบายใจในเชิงของการตำหนิหรือคุกคามสิทธิ และความรู้สึกส่วนตัวของเขา เช่น

I Language : ฉันรู้สึกอึดอัดใจ ถ้าจะขอร้องไห้ให้คุณเข้าประชุมด้วยกัน
ทุก ๆ ครั้ง ฉันรู้ว่าคุณก็คงมีงานอื่น ๆ ทำอยู่ แต่ที่
ประชุมต้องการความคิดเห็นของคุณ

You Language : คุณทำไมไม่เข้าประชุม เพราะหลาย ๆ คนต้องการ
ความคิดเห็นของคุณ คุณฉิวแต่ไปทำงานอื่น ๆ จนไม่
ยอมเข้าประชุม

ซึ่งความนุ่มนวลในการสื่อสารจะดีกว่า ถ้าใช้ I Language เพราะ You
Language เป็นการบ่งชี้ไปที่คู่สนทนา ทำให้คู่สนทนาหรือผู้ฟังเกิดการป้องกันตนเอง หรือต่อต้าน
จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า ชนิดของพฤติกรรมการแสดงออกมีทั้ง
การแสดงออกแบบธรรมดา ซึ่งเป็นการแสดงออกที่เหมาะสม แสดงออกถึงความเห็นใจ การแสดง
ออกแบบมีน้ำใจ ระดับของการแสดงออกจะค่อย ๆ เพิ่มความรุนแรงขึ้นกว่าธรรมดา และการแสดง
ออกแบบเผชิญหน้ากับความจริง สามารถฟังและตอบโต้ตรงกันข้ามได้อย่างเข้าใจ รวมทั้งการแสดง
ออกโดยเปลี่ยนสรรพนามเป็น "ฉัน" แทนที่จะใช้คำว่า "คุณ"

1.1.4 พื้นฐานทฤษฎีการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก (Assertive Training) ได้ค้นพบ
การเรียนรู้ของพาฟลอฟมาใช้ (สุรจิตต์ แสงอรุณ. 2529 : 15 ; อ้างอิงมาจาก Pavlov)
พาฟลอฟ (Pavlov) ซึ่งพาฟลอฟ (Pavlov) ได้อธิบายถึงทฤษฎีการเรียนรู้ของเขาว่าพฤติกรรม
เกิดขึ้นเพราะมีสิ่งเร้า และพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเพราะสิ่งเร้าหนึ่ง ๆ อาจเกิดขึ้นได้อีกโดยซ้ำสิ่งเร้า
ที่ทําให้เกิดพฤติกรรมนั้น ทั้งนี้เนื่องจากพาฟลอฟค้นพบลักษณะบางอย่างในระบบประสาทที่ทําให้
มนุษย์และสัตว์ สามารถรับพฤติกรรมของตนอย่างเหมาะสมตามเงื่อนไขที่เปลี่ยนแปลงในสิ่งแวดล้อม
สิ่งสำคัญที่ค้นพบ คือ การกระตุ้น (Excitation) และการระงับ (Inhibition)

การกระตุ้น เป็นกระบวนการของสมองที่ทําให้กิจกรรมต่าง ๆ แข็งแกร่ง
เข้มข้น ซึ่งก่อให้เกิดพฤติกรรมตอบสนองเงื่อนไข หรือสิ่งเร้าใหม่

การระงับ เป็นกระบวนการทดลองหรือยับยั้งพฤติกรรมการเรียนรู้ใหม่ ๆ
โดยเชื่อว่า เมื่อแรงกระตุ้นที่มีความเข้มข้นสูง บุคคลจะแสดงพฤติกรรมในเชิงปฏิบัติ และมีอิสระทาง
ด้านอารมณ์เป็นตัวของตัวเอง ถ้าพลังยับยั้งมีความเข้มข้นน้อยกว่าทําให้บุคคลนั้นอ่อนแอ ไม่เป็นตัว
ของตัวเอง ขาดความสามารถในการตอบสนอง และมักจะแสดงพฤติกรรมในสิ่งที่ตนไม่ปรารถนา

จะทำให้เกิดความวิตกกังวล คนที่มีสุขภาพจิตดีจะมีแรงกระตุ้นและแรงระงับยับยั้งสมดุลกัน ส่วนคนที่มีปัญหาสุขภาพจิตเกิดจากการมีแรงระงับยับยั้งมากเกินไป ดังนั้นวิธีการที่จะช่วยบำบัดรักษาคนเหล่านี้ ต้องใช้หลักการสะท้อนแบบถูกวางเงื่อนไข (Conditioned Reflex Therapy) ซึ่งกระทำโดยการวางเงื่อนไขซ้ำในสถานการณ์ที่ไม่ก่อให้เกิดความกลัวหรือความวิตกกังวล เพื่อให้หลังกระตุ้นมีความเข้มสูงกว่ายับยั้งซึ่งถูกวางเงื่อนไขมาก่อน

1.1.5 วัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

ลาซารัส (วงพักตร์ ภูพันธ์ศรี. 2523 : 4 ; อ้างอิงมาจาก Lazarus. 1968) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกนั้น คือ การช่วยเสริมในเรื่องการติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคล โดยช่วยให้ผู้เข้ารับการฝึกรู้จักแสดงความรู้สึกทางบวก เช่น ความรักใคร่ชื่นชมยินดีและทางลบ เช่น การแสดงอาการคัดค้าน มีความเชื่อมั่นในตนเองในลักษณะที่สิทธิของตัวเอง และสิทธิของผู้อื่นมิได้ถูกล่วงละเมิด

วิลค์ และโคปลาน (Wilk and Coplan. 1997 : 460) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเป็นเทคนิคที่ช่วยให้ผู้เข้ารับการฝึก มีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น และสามารถรับรู้เกี่ยวกับสาเหตุ ความรู้สึก สิทธิ เจตนาทั้งของตนเอง และผู้อื่นได้ดีขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นการฝึกทักษะในการพูดและการฟังด้วย

พรรณราย ทรัพย์ะประภา (2524 : 53) กล่าวว่า วัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกนั้นเป็นการฝึกสำหรับบุคคลที่มีความประสงค์จะเปลี่ยนพฤติกรรมการแสดงออกได้อย่างถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล การฝึกจะเน้นในเรื่องต่อไปนี้ คือ

1. การแสดงความรู้สึกทั้งทางบวกและทางลบออกมา เพื่อให้ผู้อื่นทราบอย่างถูกต้องเหมาะสมแก่กาลเทศะอย่างจริงจัง และอย่างตรงไปตรงมา
2. การกล่าวคำขอหรือหรือออกคำสั่งที่มีเหตุผลสมควรแก่ผู้อื่น
3. การกล่าวคำปฏิเสธที่จะกระทำตามคำสั่ง หรือคำขอหรือที่ไร้เหตุผลสมควรของผู้อื่น
4. การแสดงสิทธิอันพึงได้ของตนโดยที่ไม่เป็นการล่วงละเมิด หรือก้าวท้าวสิทธิของผู้อื่น

วัลลภ ปิยะมโนธรรม (2528 : 76) กล่าวว่า วัตถุประสงค์การฝึกพฤติกรรมการแสดงออก คือ การฝึกความรู้สึกให้เป็นอิสระ ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับการกระทำที่เป็นลักษณะเปิดเผย ตรงไปตรงมา จริงใจและลงท้ายผลก็คือ เป็นการแสดงความรู้สึกออกมาได้อย่างเหมาะสมถูกกาลเทศะ

1.1.6 องค์ประกอบของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกนั้น อัลเบอร์ดี และเอมมอนส์

(เพ็ญศรี วชิราวิโรจน์. 2527 : 30 - 32 ; อ้างอิงมาจาก Alberti and Emmons. 1978 : 31 - 32) กล่าวว่า ผู้เข้ารับการฝึกจะต้องได้รับการฝึกเป็นพิเศษในเรื่องต่อไปนี้

1. การประสานสายตา (Eye contact) คือ การมองบุคคลที่พูดด้วยอย่างตรงไปตรงมา เป็นการบอกให้ทราบถึงความจริงใจเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังพูด เมื่อสนทนากับผู้ใด ผู้พูดสามารถที่จะมองประสานสายตากับผู้ฟังได้อย่างเหมาะสม ซึ่งจะช่วยให้ผู้ฟังได้ทราบถึงความรู้สึกจริงใจเกี่ยวกับสิ่งที่กำลังพูดอยู่

2. การวางตัว (Body Posture) เป็นลักษณะของการเผชิญหน้า การยืนหรือนั่งที่เป็นไปอย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะเป็นระยะทาง การโน้มตัวเข้าหา การวางตัวไว้ตรงที่เป็นไปอย่างเหมาะสม จะทำให้เรื่องราวที่พูดกับบุคคลอื่นมีน้ำหนักมากขึ้น

3. การแสดงท่าทาง (Gesture) การแสดงท่าทางที่เหมาะสมจะทำให้เรื่องราวที่พูดมีความหนักแน่นยิ่งขึ้น การแสดงอาการกระตือรือร้นจนเกินไป จะทำให้เกิดความขัดแย้งกันได้

4. การแสดงออกทางใบหน้า (Facial Expression) ผู้ที่แสดงพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสม จะต้องสามารถแสดงสีหน้าได้อย่างสอดคล้องกับเรื่องราวที่จะพูดหรือที่กำลังพูด เช่น จะแสดงให้ผู้อื่นรู้ว่าตนเองกำลังโกรธ แต่สีหน้าที่แสดงออกกลายเป็นยิ้มแย้มหรือหัวเราะก็เป็นการแสดงออกทางสีหน้าที่ไม่ตรงกับเรื่องที่กำลังพูด ผู้ที่แสดงออกได้อย่างมีประสิทธิภาพจะต้องแสดงสีหน้าได้เหมาะสมกับเรื่อง และความรู้สึก

5. น้ำเสียง การเปลี่ยนแปลงถ้อยคำและระดับเสียง (Voice Tone, Inflection and Volume) การพูดเสียงเรียบ กระซิบเบา ๆ จะเป็นการยากในการที่จะชักจูงให้ผู้อื่นเชื่อถือเป็นจริงจัง ในทางตรงกันข้าม เสียงตะรอกก็เป็นอุปสรรคในการสื่อสารกับผู้อื่น

ดังนั้นการใช้ระดับเสียงสูง ๆ ต่ำ ๆ บานกลางที่เหมาะสมในการสนทนาจะเป็นการชักจูงใจผู้อื่นรู้
ได้โดยไม่ต้องใช้การขู่บังคับ

6. จังหวะในการพูด (Timing) การแสดงออกโดยความสมัครใจจะเป็น
เป้าหมายของผู้ที่ต้องการความกล้าในการแสดงออก แต่บางครั้งการลังเลใจจะส่งผลที่จะได้จาก
การแสดงออก แต่อย่างไรก็ตามการตัดสินใจเลือกจังหวะอันเหมาะสมนั้นเป็นสิ่งจำเป็น เช่น ใน
กรณีที่เกิดขัดแย้งกัน การพูดกับนายจ้างในห้องทำงานส่วนตัวย่อมดีกว่าการพูดต่อหน้ากลุ่มคนงาน

7. เนื้อหาที่จะพูด (Content) บุคคลมักจะมีกำลังใจอยู่นานเพราะ
ไม่รู้ว่าจะพูดอะไร ซึ่งนับว่าจะต้องมีการฝึกพูดในบางสิ่งบางอย่าง เพื่อที่จะให้ผู้ฟังได้รู้ถึงความ
รู้สึกที่แท้จริงของผู้พูดในขณะนั้นได้

8. การฟัง (Listening) การแสดงให้ผู้พูดทราบถึงความสนใจฟังการ
สะท้อนความคิดเห็น การแสดงสีหน้าท่าทางที่เหมาะสมในขณะนั้น เช่น การพยักหน้า และการ
พยายามทำความเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดพูดให้ชัดเจนเสียก่อนที่จะพูดโต้ตอบ

การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกนี้ สรุปได้ว่า เป็นการฝึกทักษะทั้งทางด้าน
ภาษาถ้อยคำ (Verbal) และภาษาท่าทาง (Non - Verbal) โดยส่วนใหญ่แล้วพื้นฐานการฝึก
พฤติกรรมการแสดงออกที่สำคัญนั้นอยู่ที่ความสามารถที่จะแสดงความรู้สึกทางด้านท่าทาง ซึ่งได้แก่
การแสดงความรู้สึกออกได้ทางสายตา ทางใบหน้า ทางกิริยาท่าทาง และทางน้ำเสียง

1.1.7 ขนาดของกลุ่มและเวลาที่ใช้ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกนั้นสามารถกระทำได้ทั้งเป็นรายบุคคล และ
เป็นกลุ่ม ขนาดของกลุ่มมีความสำคัญมากต่อการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ
เพราะถ้าจำนวนสมาชิกมีมากหรือน้อยเกินไป อาจจะทำให้การฝึกไม่ประสบความสำเร็จตาม
ต้องการ

โฟเดอร์ (Fodor. 1980 : 571) กล่าวว่า การฝึกพฤติกรรมการ
แสดงออกสามารถทำได้ทั้งเป็นรายบุคคลและรวมกลุ่ม ในการจัดเป็นกลุ่มสามารถจัดเป็นกลุ่มใหญ่
หรือกลุ่มที่มีขนาดเล็กก็ได้

วิลค์ และคอปแลน (Wilk and Coplan. 1997 : 461) ได้เสนอ
แนวคิดว่าการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกควรมีสมาชิกกลุ่มละ 8 คน เพื่อให้ทุกคนได้รับการฝึกมี
ส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น ได้รับการเสริมแรงจากกลุ่ม และผู้นำกลุ่มอย่างทั่วถึง และ

เหมาะสมกับเวลาที่จัดขึ้น คือ ครั้งละ 1 ชั่วโมงครึ่ง ถึง 2 ชั่วโมง ประมาณ 4 - 8 ครั้ง สัปดาห์ละ 1 ครั้ง

ฟลาวเวอร์ส และบูแรม (ยุพิน กองธรรม. 2532 : 21 ; อ้างอิงมาจาก Flowers and Booraem. 1980) มีความคิดเห็นว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกสามารถทำได้กับบุคคลทุกประเภท ทั้งคนไข้ภายใน คนไข้ภายนอก ผู้ที่มีปัญหาในคลินิกจิตบำบัด ตลอดจนนักเรียนนักศึกษาในสถานศึกษา ขนาดของกลุ่มฝึกที่ได้ผลคือ 8 - 10 คน จำนวนครั้งที่เหมาะสม คือ 6 - 12 ครั้ง

อัลเบอร์ตี และเอมมอนส์ (Alberti and Emonons. 1982 : 157) กล่าวว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกนี้ถ้ากลุ่มมีขนาด 5 - 12 คน ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกทั้งหมดนั้น 5 - 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง ก็จะทำให้การฝึกมีประสิทธิภาพใกล้เคียงกับการฝึกที่มีระยะเวลานาน

เคนเฟอร์ และโกลด์สไตน์ (พรทิพย์ ทรัพย์สิน. 2532 : 31 ; อ้างอิงมาจาก Kenfer and Goldsfein) กล่าวว่า ขนาดของกลุ่มที่ใช้ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกควรมีสมาชิกตั้งแต่ 8 - 10 คน ส่วนจำนวนครั้งที่ใช้ในการฝึกควรเป็น 6 - 8 ครั้ง จะทำให้การฝึกได้ผลดีที่สุด

หลุย จาปาเทศ (2532 : 137) กล่าวว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกนั้น อาจจะเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มได้ แต่มีความเชื่อว่าการทำเป็นกลุ่มโดยทั่วไปแล้วจะได้รับการผลดีกว่าการฝึกเป็นรายบุคคล เช่น การฝึกเป็นกลุ่มสมาชิกจะได้รับการกระตุ้นหรือ การเสริมแรงจากเพื่อนสมาชิกในกลุ่มและสมาชิกในกลุ่มสามารถที่จะยอมรับสิทธิของเพื่อนสมาชิกที่เสนอเหตุผลตามสิทธิของเขา เป็นต้น

จากการฝึกของ พรทิพย์ ทรัพย์สิน (2532 : 32) ได้ฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง จังหวัดสมุทรปราการ ใช้สมาชิกจำนวน 8 คน ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึก 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง และ อารีย์ ลีลา (2535 : 35) ได้ฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านน้ำรอบ อำเภอลานสักร จังหวัดอุทัยธานี ใช้สมาชิกจำนวน 8 คน ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึก 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ขนาดของกลุ่ม ควรมีสมาชิก

8 - 10 คน และเวลาที่ใช้ในการฝึกประมาณ 4 - 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ

1 - 2 ชั่วโมง วนแต่ละครั้ง จะฝึกเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มก็ได้

1.1.8 เทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในการฝึกพฤติกรรมกรรมการแสดงออก

มอริส (เพ็ญศรี วชิราวิโรจน์. 2527 : 33 - 34 ; อ้างอิงมาจาก Morris. 1975 : 252 - 256) กล่าวถึง วิธีการและเทคนิคในการฝึกพฤติกรรมกรรมการแสดงออกที่สำคัญสามประการ คือ

1. การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) คือ การกำหนดสถานการณ์ ขึ้นตามสถานการณ์ที่เป็นปัญหา แล้วให้ผู้ที่มีปัญหาได้ฝึกซ้อมการแสดงออกที่เหมาะสมในแต่ละ สถานการณ์

2. การแสดงแบบ (Modeling) หรือการแสดงตัวอย่างให้ดู ใช้เมื่อจะเป็นแบบอย่างในการตอบสนองที่เห็นว่าเหมาะสม และผู้ที่เข้ารับการฝึกสามารถปฏิบัติตามได้ใน สถานการณ์การฝึก โดยผู้ฝึกจะเป็นผู้แสดงแบบหรือหาแบบอย่างมาให้ดู ได้แก่ ผู้ช่วยหรืออุปกรณ์ อื่น ๆ ภาพยนตร์ ภาพนิ่ง เทปบันทึกเสียง เป็นต้น

3. การให้รางวัลและการให้คำแนะนำ (Reward and Coaching) เป็นการให้การเสริมแรงแก่ผู้ที่เข้ารับการฝึกให้มีแรงจูงใจเพื่อให้เกิดความดี และความเข้มข้นของ พฤติกรรมที่ต้องการแก้ไขเพิ่มเติม แต่การชมเชยว่าเขาแสดงได้ดีหรือก้าวหน้าเพียงใดยังไม่เป็น การเพียงพอ ต้องให้ข้อเสนอแนะเชิงจูงใจต่อพฤติกรรมที่เขาแสดงออกมา เพื่อให้เขาเป็นตัวของ ตัวเองมากที่สุด

นอกจากนี้ โรเพเตอร์ (จันทร์ฉาย พัทธศิริกุล. 2532 : 2 ; อ้างอิง มาจาก Fodor. 1980 : 504 - 508) ได้กล่าวถึงเทคนิคต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการฝึกฝน พฤติกรรมการแสดงออก พอสรุปได้ดังนี้

1. การให้คำแนะนำ (Coaching) ผู้นำหรือผู้ฝึกจะให้การแนะนำแก่ผู้รับ การฝึกเพื่อส่งเสริม หรือทำให้เกิดความเข้าใจในการฝึกทักษะในการแสดงออกมากยิ่งขึ้น พร้อมทั้ง ชี้แนะแนวทางให้ผู้รับการฝึกปฏิบัติเพื่อปรับปรุงพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก

2. การแสดงตัวแบบ (Modeling) ผู้รับการฝึกจะสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกที่ผู้นำการฝึก และผู้รับการฝึกคนอื่น ๆ สาธิต หรือแสดงแบบอย่างให้ดู นอกจากนี้อาจจะสังเกตจากเทปบันทึกภาพ เพื่อให้ผู้รับการฝึกเกิดการเรียนรู้ และเลียนแบบพฤติกรรมที่เหมาะสม

3. การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) เป็นการกำหนดสถานการณ์ที่เป็นปัญหา แล้วให้ผู้เข้ารับการฝึกซึ่งมีการแสดงออกที่ไม่เหมาะสม นึกถึงสภาพนั้น ๆ แล้วแสดงเป็นตัวเอง

4. การฝึกซ้อมพฤติกรรม (Behavioral Rehearsal) การให้ผู้เข้ารับการฝึกให้ซ้อมบทบาทพฤติกรรมที่ตนเองมีความต้องการที่จะแสดงออกต่อบุคคลอื่น ก่อนที่จะไปแสดงพฤติกรรมนั้นจริง ๆ ซึ่งจะช่วยให้เกิดความมั่นใจมากขึ้น

5. การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ผู้นำการฝึก และผู้รับการฝึกจะเป็นผู้ให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้ที่ได้ฝึกปฏิบัติ หลังจากได้ฝึกในแต่ละทักษะแล้ว

6. การให้แรงเสริม (Reinforcement) การที่ผู้นำหรือผู้เข้ารับการฝึกซึ่งเป็นสมาชิกของกลุ่ม ให้คำชมเชย ให้กำลังใจ และให้ความสนับสนุนในพฤติกรรมที่เหมาะสมของผู้ที่ฝึกปฏิบัติ

7. การทำการบ้าน (Assigning Homework) เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกมีประสบการณ์มากขึ้น จึงให้ผู้เข้ารับการฝึกไปฝึกต่อที่บ้าน

นอกจากนี้ พรรณราย ทรัพย์ะประภา (2524 : 70 - 75) ได้กล่าวถึงเทคนิคต่าง ๆ ที่นำมาใช้ในการฝึกอบรมพฤติกรรมแสดงออก พอสรุปได้ดังนี้คือ

1. การให้คำแนะนำ (Instructional Coaching) คือ ผู้นำกลุ่มหรือผู้ฝึกจะเป็นผู้แนะนำให้ผู้เข้ารับการฝึกได้ทราบว่า เพราะเหตุใด บุคคลจึงไม่กล้าแสดงออกและชี้ให้เห็นว่า การเกิดความกล้าแสดงออกวิตกกังวลนั้น มีผลเสียอย่างไรบ้าง พร้อมทั้งชี้แนะแนวทางให้ผู้เข้ารับการฝึกปฏิบัติเพื่อปรับปรุงพฤติกรรมแสดงออก

2. การแสดงตัวอย่าง (Modeling) เป็นเทคนิคที่ผู้นำกลุ่มและผู้ช่วยแสดงแบบหรือตัวอย่างให้ผู้รับการฝึกได้ดู หรืออาจจะดูจากเทปโทรทัศน์ก็ได้

3. การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) เป็นการกำหนดสถานการณ์ที่เป็นปัญหาจริง ๆ แล้วให้ผู้เข้ารับการฝึก ซึ่งมีลักษณะไม่กล้าแสดงออก นึกถึงสถานการณ์นั้น ๆ แล้วแสดงเป็นตัวเอง

4. การซ้อมบทบาทของพฤติกรรม (Behavior Rehearsal) คือ การให้ผู้เข้ารับการฝึกได้ซ้อมบทบาทพฤติกรรมที่ตนเองมีความต้องการจะแสดงออกต่อผู้อื่นก่อนที่จะไปแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ช่วยให้ผู้เข้ารับการฝึก ได้ลดความวิตกกังวลเกิดความมั่นใจในตนเองมากขึ้น

5. การให้สิ่งเสริมแรง (Reinforcement) คือ การที่ผู้นำกลุ่มหรือผู้ฝึกกับผู้เข้ารับการฝึก ซึ่งเป็นสมาชิกของกลุ่มให้คำชมเชย ให้กำลังใจแก่กันและกัน ซึ่งจะเป็นสิ่งเสริมแรงให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เข้ารับการฝึกได้รวดเร็วยิ่งขึ้น

6. การทำการบ้าน (Assigning Homework) เป็นการให้ผู้เข้ารับการฝึกมีประสบการณ์มากขึ้น จึงให้ผู้เข้ารับการฝึกไปฝึกต่อที่บ้าน

7. การเขียนบทพูด (Assertives Script) คือ การให้ผู้เข้ารับการฝึกเขียนบทพูดเพื่อสื่อสารตามความต้องการอันแท้จริงของตนเอง เป็นการเตรียมบทพูดมาก่อน ช่วยให้ผู้พูดเกิดความมั่นใจในตนเองไม่ต้องกลัวผิด

วอลเป้ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. 2536 : 162 - 164 ; อ้างอิงมาจาก Wolpe. 1982) ได้กล่าวถึงเทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกดังนี้

1. การซ้อมพฤติกรรม (Behavior Rehearsal) และการแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) ซึ่งเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดในการฝึก ผู้เข้ารับการฝึกจะได้รับการบอกให้ผู้ฝึกซ้อมว่าจะทำอะไร ลักษณะท่าทางที่แสดงออกและคำพูด ในสภาพการชักซ้อมจะจำลองสภาพการณ์จริง จนเกิดความเหมาะสมในการแสดงออก และไม่มี ความวิตกกังวล ส่วนการแสดงบทบาทสมมตินั้นคล้าย ๆ กับการซ้อมพฤติกรรมจะต่างกันตรงที่ผู้เข้ารับการฝึกจะแสดงบทบาทของผู้อื่น

2. การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) การให้ข้อมูลย้อนกลับจะช่วยพัฒนาพฤติกรรมได้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยมีวิธีทำดังนี้

2.1 การให้ข้อมูลย้อนกลับทางบวกก่อน โดยบอกว่าผู้ที่แสดงบทนั้นทำได้ดี เช่น "คุณประสานสายตาได้ดีมาก"

2.2 การให้การเสนอแนะในสิ่งที่เปลี่ยนแปลงได้แทนการวิจารณ์ เช่น "คุณสามารถทำเสียงให้ดังขึ้นอีกหน่อยได้ไหมครับ"

2.3 การให้ข้อมูลย้อนกลับควรที่จะเจาะจงที่พฤติกรรมให้ชัดเจน เช่น การเคลื่อนไหวมือลักษณะนี้ (แสดงให้ดู) อาจทำให้รบกวนผู้ฟังได้

3. การใช้ตัวแบบ (Modeling) โดยการสร้างตัวแบบที่เป็นตัวแบบชีวิตจริงให้ผู้เข้ารับการฝึกดู หรืออาจเป็นตัวแบบสัญลักษณ์ แดบบันทึกรูปภาพ ทำให้ผู้เข้ารับการฝึกเลียนแบบได้

4. การฝึกให้จินตนาการถึงสภาพการณ์ โดยการทำให้ผู้เข้ารับการฝึกได้นึกถึงลักษณะของพฤติกรรมที่ต้องแสดง เป็นการซ้อมการแสดงพฤติกรรมของตนเองในความคิดจะทำให้ผู้เข้ารับการฝึกความมั่นใจในการแสดงออกยิ่งขึ้น

5. การให้แรงเสริม โดยเฉพาะการเสริมแรงทางสังคม เมื่อผู้เข้ารับการฝึกได้รับการพัฒนาพฤติกรรมในระดับที่ดีขึ้น

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า เทคนิคต่าง ๆ ที่ใช้ในการฝึกพฤติกรรม การแสดงออกประกอบด้วย การให้คำแนะนำ การให้ตัวแบบ การให้แสดงบทบาทสมมติ การซ้อมพฤติกรรม การให้การเสริมแรง การให้ข้อมูลย้อนกลับ การให้ไปฝึกที่บ้าน และการให้ฝึกจินตนาการ

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแสดงออก

งานวิจัยในประเทศ

เทพ (วงพัทตร์ ภูพันธ์ศรี. 2523 : 59 – 60 ; อ้างอิงมาจาก Tait. 1977) ได้ทดลองฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกกับสตรีวัยรุ่น โดยงานแบบลูกโลกเป็นสามด้าน คือ การยอมรับตนเอง บทบาททางเพศและความคาดหวังจากสังคม โดยชักกลุ่มตัวอย่าง 36 คน เป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 18 คน ได้สรุปผลการวิจัยว่า การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการเพิ่มทักษะทางสังคม ด้านการแสดงตน บทบาททางเพศ และการยอมรับตนเอง

บริบูรณ์ (ยุพิน กองธรรม. 2523 ; อ้างอิงมาจาก Borovay. 1997) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเก็บกด ความเชื่อเรื่องอำนาจควบคุม และพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาปีที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิงชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยโมอามี จำนวน 43 คน พบว่า นักศึกษาหญิงที่มีความเชื่อในอำนาจควบคุมภายนอกและมีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก มีระดับความเก็บกดสูงกว่านักศึกษาที่มีความเชื่อมั่นในอำนาจควบคุมภายใน และมีพฤติกรรมกล้าแสดงออก

ฮอลแลนด์เวอร์ธ และวอลล์ (บุพิน กองธรรม. 2523 : 37 - 38 ; อ้างอิงมาจาก Hollandsworth and Wall. 1977) มีความเชื่อว่า เพศหญิงน่าจะมีความกล้าแสดงออกน้อยกว่าเพศชาย จึงได้ศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออก โดยใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 702 คน เป็นชาย 294 คน และหญิง 408 คน แบ่งเป็น 4 กลุ่ม จากการศึกษาพบว่า นักศึกษาชายจะมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่แตกต่างจากนักศึกษาหญิง โดยนักศึกษาชายจะมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากกว่านักศึกษาหญิงในเรื่องเกี่ยวกับนายจ้าง บิดามารดา และความพร้อมในการเริ่มมีความสัมพันธ์ทางสังคมกับเพศตรงข้าม ส่วนนักศึกษา^{ชาย}จะมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากกว่านักศึกษาชายในเรื่อง การแสดงความรักใคร่ ชมเชย และการแสดงความโกรธที่มีต่อบิดา มารดา

ลี ฮอลล์เบิร์ก และแฮซซาร์ด (Lee Hallberg and Hassard. 1979 : 459 - 461) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อเด็กวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 9 จำนวน 30 คน เป็นชาย 24 คน หญิง 6 คน ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวที่เพื่อนเป็นผู้คัดเลือก กลุ่มตัวอย่างนี้เป็นนักเรียนโรงเรียนมัธยมขนาดใหญ่ของรัฐบาลในลอนดอน ออนแทรีโอ และแคนาดา โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 กลุ่ม คือ 1) กลุ่มที่ฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก 2) กลุ่มลอง 3) กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกใด ๆ ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ

ฮาว์ซี (Howze. 1990 : 116) ได้ศึกษาพบว่า การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกสามารถพัฒนาพฤติกรรมการสัมภาษณ์เข้าทำงานทั้งภาษาท่าทาง และภาษาถ้อยคำของวัยรุ่นที่มีความบกพร่องทางสายตาได้

งานวิจัยในประเทศ

ละเอียต ชูประยูร (2521 : 18) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกในผู้ร่วมทีมจิตเวช จำนวน 54 คน พบว่า ผู้ชายมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากกว่าหญิง

วงพัคตร์ ภูพันธ์ศรี (2523 : 133) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงและบุคลิกภาพของนักศึกษาหญิง โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาหญิงคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2522 จำนวน 30 คน ผลการศึกษปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกมีการเปลี่ยนแปลงด้านการแสดงออกที่เหมาะสม และเปลี่ยนจากเก็บตัวเป็นแสดงตัวมากกว่ากลุ่มควบคุม

สุจิตรา พรหมนุชาธิป (2522 : 55 - 58) ได้ศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร และในต่างจังหวัด ผลการศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานครสูงกว่านักศึกษาวิทยาลัยในต่างจังหวัด คือ มีความเป็นไปได้ของพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่า และเมื่อแสดงออกไปแล้วมีความไม่สบายใจต่ำกว่านักศึกษาวิทยาลัยครูในต่างจังหวัด นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมกล้าแสดงออกไม่แตกต่างกัน

รังสรรค์ เฟิงงู (2522 : 112) ได้ศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกกับนักเรียนวัยรุ่น โดยวิธีจัดโดยการทำให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรม กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 32 คน ผลการศึกษาบราจว่า นักเรียนหญิงที่ได้รับการฝึกตามโครงการให้คำปรึกษาเชิงพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากกว่าก่อนการฝึก

เอี่ยมจิต ดีศรีแก้ว (2524 : 98) ได้ศึกษาผลการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม บุคลิกภาพและความวิตกกังวลของนักเรียนหญิง โดยวิธีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 32 คน ผลการศึกษาบราจว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกมีการเปลี่ยนแปลงด้านการแสดงออกมากขึ้น มีบุคลิกภาพจากเก็บตัวและมีความกังวลลดลงมากกว่ากลุ่มควบคุม

วัฒนา พันธุ์เมฆา (2528 : 64 - 69) ศึกษาองค์ประกอบที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมในกรุงเทพมหานคร พบว่า นักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ควบคุมครอบงำมากเกินไป นักเรียนที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองสูง มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่านักเรียนที่มีความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองต่ำ และพบว่านักเรียนที่เรียนที่โรงเรียนสาธิต และนักเรียนที่เรียนโรงเรียนสหศึกษา มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงกว่านักเรียนที่เรียนในโรงเรียนหญิงล้วน

สุรจิตต์ แสงอรุณ (2529 : 47 - 50) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มเพื่อน โดยวิธีการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 24 คน ที่มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มเพื่อนต่ำ ผลการศึกษาบราจว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มเพื่อนสูงขึ้น

วิไล ไชยบกรณ์ (2532 : 61) ได้ศึกษาผลของการฝึกอบรมพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออกของนักศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก จำนวน 16 คน พบว่าในกลุ่มทดลองซึ่งเป็นนักศึกษาหญิงทั้งหมดนั้น มีพฤติกรรมกล้าแสดงออกสูงขึ้น

และสรุปได้ว่า การฝึกอบรมพฤติกรรมกล้าแสดงออกมีผลทำให้นักศึกษาหญิง ซึ่งเป็นบุคคลที่มีความยากลำบากในการแสดงออก เนื่องมาจากมีความวิตกกังวล ความกลัว ความประหม่า หรือขี้อาย เมื่อต้องแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ลดน้อยลง ทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมกล้าแสดงออกมากขึ้น เกิดความมั่นใจในตนเองมากขึ้น มีการยอมรับตนเอง เข้าใจตนเอง กล้าปฏิเสธผู้อื่น สามารถบอกความรู้สึกนึกคิดที่แท้จริงของตนให้ผู้อื่นรับรู้ได้

ยุพิน กองธรรม (2532 : 73 - 75) ได้ศึกษาผลการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกเพื่อลดความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 16 คน พบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก มีความก้าวร้าวน้อยกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก

พรทิพย์ ทรัพย์สิน (2532 : 72 - 73) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง จังหวัดสมุทรปราการ จำนวน 16 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาและท่าทางลดลง

จันทร์ฉาย พัทธ์ศิริกุล (2532 : 57) ได้ศึกษาผลของการจัดโปรแกรมการฝึกความกล้าแสดงออกต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน พบว่ากลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกความกล้าแสดงออกมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองเพิ่มขึ้นกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึก

อารีย์ ลิลา (2535 : 61) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านน้ำรอบ อำเภอลานสัก จังหวัดอุทัยธานี จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน กลุ่มควบคุม 8 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกมีการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนดีขึ้นกว่าก่อนได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก

ไพโรพรรณ ไชยสุวรรณ (2537 : 58) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมแสดงออกเพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคลองบางพรหม กรุงเทพมหานคร จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 8 คน กลุ่มควบคุม 8 คน พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออกมีพฤติกรรมการพูดที่เหมาะสมขึ้น

จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกทั้งต่างประเทศ และในประเทศสรุปได้ว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ช่วยให้บุคคลเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เหมาะสมยิ่งขึ้น ได้แก่ การลดพฤติกรรมก้าวร้าว การกล้าแสดงออกในกลุ่มเพื่อน มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองสูงขึ้น การสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนดีขึ้น และลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการพูด

2.1.1 ความหมายของการพูด

ผดุง อารยะวิญญู (2529 : 1) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การเปล่งเสียงออกมาเป็นพยางค์ที่มีความหมาย ทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายนั้นได้

ประสงค์ ราชณสุข (2530 : 4) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึกหรือความต้องการด้วยเสียง ภาษา และกิริยาท่าทาง เพื่อให้ผู้ฟังรับรู้ และเข้าใจได้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้พูด

นพดล จันทรเพ็ญ (2531 : 55) กล่าวว่า การพูด คือ พฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์ โดยอาศัยภาษาด้วยคำ น้ำเสียง ตลอดจนกิริยาท่าทาง และอื่น ๆ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนเองแก่ผู้อื่น ให้เกิดผลตอบสนองตามที่ต้องการ

วรณีย์ ใสมประยูร (2534 : 128) กล่าวว่า การพูด เป็นการสื่อความหมายอย่างหนึ่ง โดยใช้น้ำเสียง ภาษา กิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความเข้าใจไปให้ผู้ฟังรู้หรือเข้าใจความต้องการ หรือความรู้สึกนึกคิดของตน เพราะการพูดเป็นทักษะการส่งออกตามหลักของภาษาศิลป์

จากความหมายของการพูดดังกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า การพูด หมายถึง พฤติกรรมการสื่อความหมายของมนุษย์ โดยอาศัยน้ำเสียง ภาษา กิริยาท่าทางและอื่น ๆ เพื่อถ่ายทอดความคิด ความรู้ ความเข้าใจ ความรู้สึก หรือความต้องการของตนเองไปให้ผู้ฟังรู้หรือเข้าใจตามความประสงค์ของผู้พูด

2.1.2 ความสำคัญของการพูด

นพดล จันทรเพ็ญ (2531 : 53) กล่าวว่า การพูดเป็นพฤติกรรมการใช้ภาษาที่ใช้มากเป็นอันดับ 2 รองจากการฟังในแต่ละวันเราจะต้องใช้การพูดตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งเข้านอน ถ้าจะคิดเป็นปริมาณเป็นจำนวนตัวเลขคงได้จำนวนมากมายน่าพิศวง การพูดช่วยให้ประสบผลสำเร็จทั้งในชีวิตประจำวันและการประกอบกิจการงานต่าง ๆ จะมีผู้เห็นความสำคัญของการพูด และได้ประมวลไว้ด้วยถ้อยคำเป็นภาษิต ข้อคิดมากมาย เช่น "ปากเป็นเอก เลขเป็นโท หนังสือเป็นตรี ชั่วดีเป็นตรา" "พูดดีเป็นศรีแก่ตัว พูดชั่วอัปราชัย" เป็นต้น

ส่วนสุนทรภู่ กวีเอกของไทยก็ได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูดไว้ในนิราศภูเขาทองตอนหนึ่งว่า "ถึงบางพูดพูดดีเป็นศรีศักดิ์ มีคนรักสรรถ้อยร้อยจิต แม้พูดชั่วตัวตาย ทาลายมิตรจะชอบผิดในมนุษย์เพราะพูดจา"

นอกจากนี้ นพดล จันทรเพ็ญ (2531 : 56) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการพูดไว้ดังนี้

1. ด้านส่วนตัว ผู้ที่มีความสามารถในการพูดจะประสบผลสำเร็จในการดำรงชีวิตในสังคม เป็นที่ชื่นชอบของบุคคลแวดล้อม และมีความเจริญก้าวหน้าในด้านอาชีพการงาน
2. ด้านส่วนรวม สังคมส่วนรวมและความเป็นไปในด้านต่าง ๆ เช่น ด้านศาสนา การเมือง การค้า การต่างประเทศและอื่น ๆ ส่วนแล้วแต่ต้องอาศัยการพูดเพื่อสร้างความเข้าใจ ความศรัทธา การประสานประโยชน์ การรณมนวาทให้เห็นความสำคัญ

อัศรา บุญทิพย์ (2525 : 59) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการพูดไว้ว่า การพูดใช้สื่อความหมาย ความคิด ใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ ใช้เป็นเครื่องมือในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ ใช้เป็นเครื่องมือในชีวิตประจำวัน

ส่วน วรณี โรสมประยูร (2534 : 129 - 131) ได้กล่าวถึง ความสำคัญของการพูดที่มีผลต่อส่วนตัว สังคมส่วนรวมไว้ ดังนี้

1. ผลดีต่อส่วนตัว คือ ผู้พูดดีย่อมเป็นที่นิยมชมชอบของบุคคลแวดล้อมสามารถทำให้บุคคลนั้นประสบผลสำเร็จในชีวิตได้เป็นอย่างดี
2. ผลดีต่อสังคมส่วนรวม คือ เนื่องจากมนุษย์ต้องอยู่รวมกันเป็นกลุ่มจะต้องมีการติดต่อสื่อสารซึ่งกันและกัน การพูดสามารถทำให้สังคมมนุษย์อยู่ได้อย่างเข้าใจกัน

2.1.3 องค์ประกอบของการพูด

นพดล จันทรเพ็ญ (2531 : 56) กล่าวว่า ในการพูดจาสื่อสารกันทุกครั้ง องค์ประกอบที่สำคัญอันจะขาดเสียมิได้มี 5 ประการ คือ

2.1.3.1 ผู้พูด คือ ผู้ที่มีสาระจะถ่ายทอดไปสู่ผู้อื่น

2.1.3.2 สาร คือ ความรู้สึกนึกคิดต่าง ๆ ของผู้พูดที่ต้องการให้ผู้อื่นทราบ

2.1.3.3 สื่อ คือ ถ้อยคำสนวนภาษา กิริยาท่าทางที่ผู้พูดใช้เป็นเครื่องมือ ในการถ่ายทอดสาร รวมทั้งอุปกรณ์อื่น ๆ

2.1.3.4 ผู้ฟัง คือ ผู้รับสารด้วยการฟังเรื่องราวจากผู้พูด

2.1.3.5 ผลที่เกิดจากการพูด คือ ผลตอบสนองอันเกิดจากการพูด ผู้ที่ฟัง ได้รับหรือแสดงออก เช่น ความรู้ ความเข้าใจ การปฏิบัติตาม โต้แย้ง เป็นต้น

กมล การกุศล (วรรณิ โรสมประยูร. 2534 : 128 ; อ้างอิงมาจาก กมล การกุศล. 2521) กล่าวว่า การพูดเป็นการสื่อสารชนิดหนึ่งซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบ ที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. สื่อ (ผู้พูดหรือผู้ส่งสาร) ซึ่งแสดงออกด้วยวาจา ท่าทาง ให้ผู้ฟังได้ทราบความรู้สึกนึกคิด และความต้องการของตนเอง
2. การสื่อ (สื่อที่พูดหรือสาร) คือ เนื้อหาที่พูดตามความคิดเห็นของสื่อ หรือผู้ส่งสาร
3. ผู้รับสื่อ (ผู้ฟังหรือผู้รับสาร) ในการรับสาร ผู้ฟังหรือผู้รับสารยังมีโอกาสได้ซักถามด้วย
4. เครื่องมือสื่อความหมาย คือ คำพูดหรือภาษาอันเป็นเครื่องโยงความคิด
5. ผลที่เกิดขึ้นตามความมุ่งหมายนั้น ๆ

2.1.4 หลักการพูดที่ดี

โดยทั่วไปการพูดเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้บุคคลสามารถดำเนินอาชีพ หรือ ประกอบกิจการต่าง ๆ ได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี การพูดยังช่วยสร้างเสริมบุคลิกภาพให้แก่บุคคล อีกด้วย ดังนั้นการพูดจึงมีคุณค่าต่อบุคคลและสังคมมาก ครูควรเข้าใจถึงความจำเป็นของการพัฒนา ทักษะการพูด เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถสื่อความหมาย โดยการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจาก การพูดมีความสำคัญดังกล่าว ผู้เรียนจึงควรรู้หลักการพูดที่ดี มีผู้เสนอแนะหลักการพูดที่ดีไว้ ดังนี้

สนธิ ตั้งทวี (2529 : 4) กล่าวว่า การพูดที่ดี หมายถึง การรู้จักใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และบุคลิกภาพต่าง ๆ ของผู้พูดให้เป็นสื่อความหมายแก่ผู้ฟังอย่างมีประสิทธิภาพ รวมทั้งรู้จักจรรยาบรรณและประเพณีนิยมอันดีงาม เพื่อถ่ายทอดความรู้สึนึกคิดและความต้องการที่เป็นประโยชน์ให้แก่ผู้ฟังตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้อย่างครบถ้วน/สำหรับสำเนียง ภูมิปัญญา และสมบัติ จาปาเงิน (2530 : 19 - 20) กล่าวถึง การพูดที่ดีว่าต้องมีจิตวิทยาในการพูด ต้องคำนึงถึงผู้ฟัง รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา พูดให้ตรงกับความต้องการของผู้ฟัง รู้จักเปลี่ยนเรื่องพูด เมื่อเห็นว่าผู้ฟังไม่สนใจหรือเรื่องที่พูดไม่ทำให้เกิดผลคืออะไร และตามหลักจิตวิทยาได้แนะนำเรื่อง การพูดที่ดีไว้ข้อหนึ่ง คือ อย่าพูดไปในทางทำลาย เช่น พูดติเตียน นินทา เยาะเย้ย หมิ่นประมาท

กระทรวงศึกษาธิการ (2522 : 10 - 11) ระบุไว้ในหลักสูตรวิชาภาษาไทย ถึงลักษณะการพูดที่ดีว่าผู้พูดต้อง

1. มีความเชื่อมั่นในตนเอง
2. มีวิธีออกเสียงที่ดี เช่น ลักษณะของเสียง จังหวะหรือการพักหายใจ
3. วัชภาษาพูดได้เหมาะสมกับกาลเทศะ และบุคคล
4. รู้จักพูดเรียงลำดับความสำคัญ และสรุปความได้
5. สังเกตปฏิกิริยาของผู้ฟัง
6. มีมารยาทในการพูด เช่น พูดตามเวลาที่กำหนด พูดตรงประเด็นคิด

ก่อนพูดไม่แสดงอารมณ์รุนแรงเกินไป พูดเมื่อมีโอกาสน ไม่พูดสอดหรือแซงพูดเสียคนเดียววางท่าทางได้เหมาะสมขณะพูด ระมัดระวังการใช้อถ้อยคำ ไม่หยาบคาย ส่อเสียด เป็นต้น

ส่วนหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (กระทรวงศึกษาธิการ .

2522 : 4) ได้ระบุมารยาทในการพูดไว้ว่า ผู้พูดต้อง

1. ใช้ น้ำเสียงนุ่มนวล ไม่กระชกหรือฮาก หรือขู่ตะคอก
2. ใช้ถ้อยคำไพเราะ และสุภาพเหมาะสมกับกาลเทศะ
3. พูดความจริง
4. พยายามป้องกันด้วยใจจริง
5. รอจังหวะในการพูด เช่น ไม่พูดสอดเมื่อผู้อื่นกำลังพูด
6. ใช้คำขอโทษ ขออภัยเมื่อพูดผิด และกล่าวขอบคุณเมื่อได้รับคำยกย่อง

7. ไม่พูดส่อเสียด ทับถม กล่าวร้ายทำให้ผู้อื่นอับอาย
 8. ไม่นินทาว่าร้ายผู้อื่น
 9. ไม่แสดงกิริยาว่าร้ายผู้อื่น เช่น หาว เรอ ฯลฯ
 10. ไม่แสดงอาการประหม่า หรือโกรธเคืองผู้ฟัง
- นิพนธ์ ศศิธร (2521 : 11 - 16) กล่าวถึง การพูดที่ดีว่าประกอบด้วย

องค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ

1. การพูดที่มีถ้อยคำดี

- 1.1 การพูดที่ประกอบด้วยถ้อยคำที่เป็นจริง ซึ่งเป็นเงื่อนไขเบื้องต้น

และสำคัญที่สุดของการพูด

1.2 การพูดที่ประกอบด้วยถ้อยคำที่มีประโยชน์ ควรพูดให้เป็นประโยชน์แก่ผู้พูดและผู้ฟัง อย่าให้เสียเวลาเปล่าหรือเป็นโทษ เช่น การพูดเพื่อเจ้อ พูดพล่อย พูดส่อเสียด หรือพูดนินทา เป็นต้น

1.3 การพูดที่ประกอบด้วยถ้อยคำที่เป็นที่พึงใจแก่คนฟัง ผู้พูดควรจำไว้เสมอว่า พูดให้คนอื่นฟังและคนอื่นเขาก็มีทั้งใจมีอารมณ์ มีความรู้สึกเช่นกัน จึงควรพูดที่คนฟังแล้วมีความพึงพอใจ

2. การพูดที่มีความเหมาะสมกับกาลสมัย เวลา สถานที่ โอกาส และบุคคล

3. การพูดที่มีความมุ่งหมายที่แน่ชัด พูดเพื่ออะไร ซึ่งแยกเป็นความมุ่งหมายทั่วไป และความมุ่งหมายเฉพาะ

4. การพูดที่มีศิลปะการแสดงดี ได้แก่ การใช้น้ำเสียง กิริยาท่าทางต่าง ๆ ประกอบการพูด เป็นต้น

ทัศนีย์ ทานตวนิช (2529 : 23) กล่าวว่า วัฐฐา ผู้พูดที่ดีควรใช้คำพูดที่สุภาพ การใช้คำพูดที่สุภาพ ถือเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ผู้พูดไม่ควรใช้ถ้อยคำท่อนองร้อวด ถ้าวร้าวยกตนข่มท่าน เสียดสีดูถูกผู้อื่น หรือแสดงความหยิ่งยโส หากแต่ควรใช้ถ้อยคำที่ไพเราะอ่อนหวานเหมาะสมแก่กาลเทศะ และฐานะของผู้ฟัง นอกจากนั้น ควรมีความจริงใจและความปรารถนาดีซึ่งความจริงใจและความปรารถนาดีนี้จะแสดงออกได้ทางสีหน้า แววตา น้ำเสียงอาภักกับกิริยาท่าทาง และคำพูดของผู้พูด ผู้พูดควรมีความจริงใจในการแสดงออก และใช้คำพูดดังกล่าวแสดงความปรารถนาดี ชื่นชมหรือแสดงความคิดเห็นอย่างพอเหมาะพอควร และตรงกับความรู้สึกที่แท้จริง ไม่ใช้วิธีเสแสร้ง ปากอย่างหนึ่ง

ใจอย่างหนึ่ง หรือต่อหน้าพูดอย่างหนึ่งลับหลังพูดอีกอย่างหนึ่ง เพียงเพื่อหวังประโยชน์ส่วนตน ผู้ที่มีความจริงใจจึงต้องรู้จักพิจารณาว่าสิ่งใดควรพูดพูดเมื่อใด และสิ่งใดไม่ควรพูด

สนิท ตั้งทวี (2529 : 328 - 330) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับการใช้ถ้อยคำในการพูดไว้ดังนี้

1. ใช้ถ้อยคำที่ง่ายแก่การเข้าใจ ชัดเจน ตรงตามจุดประสงค์ที่ต้องการพูด
2. ใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม ไม่ว่าผู้ฟังจะเป็นใครก็ควรใช้ถ้อยคำให้เหมาะสม

กับบุคคลแต่ละระดับ และการพูดนั้นอยู่ในสถานการณ์หรือกาลเทศะใด

3. ใช้ถ้อยคำที่สุภาพ ไม่ว่าจะเป็นการพูดอย่างเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการก็ตาม ผู้พูดควรหลีกเลี่ยงการใช้ภาษาที่ไม่สุภาพ คำต่ำหรือหยาบ คำตลาด คำพวนคำสแลง (Slang) หรือคำที่สื่อให้เห็นถึงรสนิยมไปในทางที่ไม่ดี เช่น ไม่ควรใช้คำต่อไปนี้

- 3.1 คำสแลง เป็นคำคนองปาก ใช้กันมากในหมู่วัยรุ่น เช่น ชิงช้าง แข็งกะเต๊ะ เจ๋งเป้ง ลุยลูกเดียว ไม่สยออารมณ์รัก ถ้าก็กลั๊ว ซึมไปเลย ไม่สน ฯลฯ

- 3.2 คำเฉพาะกลุ่ม (Jargon) เป็นคำที่บุคคลแต่ละกลุ่มคิดขึ้นใช้เฉพาะกลุ่มของตน มีลักษณะคล้ายคำสแลง แต่ใช้ในวงแคบกว่า

- 3.2.1 กลุ่มอาชญากร เช่น หมตั้น ลองเนื้อ (ลองสูบกัญชา) อิงเชียว (ล้วงกระเป๋า) ผ่าเชียว (ผ่ากระเป๋า)

- 3.2.2 กลุ่มกระเทย (เลสเบียน, เกย์) เช่น เป่าปี่ (ร่วมเพศทางปาก) ดีจัง (หญิงต่อหญิงร่วมเพศกัน) โรฟรี (อวัยวะเพศ) ทอม (หญิงทำตัวเป็นชาย) ดี (หญิงที่เป็นคู่ขาหรือคู่รักของทอม) ฯลฯ

- 3.2.3 กลุ่มหนังสือพิมพ์ เช่น ตรวจหน้าแท่น (พิสูจน์อักษรก่อนเดินเครื่องพิมพ์) เลย์เอ๊าท์ (การจัดหน้าหนังสือพิมพ์) อาร์ตเวอร์ค ฯลฯ

- 3.3 คำต่ำหรือคำหยาบ เช่น อี มึง กู ระบาย ฉิบหาย เฮงชวย ฯลฯ

- 3.4 คำพวน เช่น ข้าพหมี หมาตาย แหกคอก กัดสัปะแรงกาเกินจี้หนู แขนงหม้อกม ฯลฯ

4. ใช้คำกระทัดรัด ถ้อยคำกระทัดรัดจะช่วยประหยัดเวลา และสื่อความหมายได้แม่นยำตรง

5. ใช้ถ้อยคำที่ทบทวนมองเห็นภาพ ถ้อยคำที่ก่อให้เกิดภาพพจน์จะช่วยสื่อความหมายให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย และมองเห็นเด่นชัดขึ้น

นพดล จันทรเพ็ญ (2531 : 58) ได้กล่าวถึง หลักการพูดที่สำคัญไว้

4 ประการ คือ

1. เนื้อหาสาระดี น่าสนใจ มีข้อมูลถูกต้อง
2. มีวาทศิลป์
3. มีบุคลิกลักษณะดี
4. มีความจริงใจต่อผู้ฟัง

วรรณิ งามประยูร (2534 : 133 - 136) ได้สรุปหลักการพูดที่สำคัญไว้

ดังนี้

1. ศึกษาผู้ฟัง
2. รู้จักกาลเทศะ
3. รู้จักการจัดเนื้อหาเรื่องที่พูด
4. การเตรียมตัวพูด

2.1.5 ความมุ่งหมายของการพูด

นพดล จันทรเพ็ญ (2531 : 57) ได้กล่าวถึง จุดมุ่งหมายของการพูดไว้

4 ประการ คือ

1. เพื่อค้นหาคำตอบ
2. เพื่อบอกกล่าว คือ การแสดงความรู้ ความจริง เป็นขั้นตอน
3. เพื่อรณมน้าวใจ คือ การพูดชี้ให้เห็นถึงผลประโยชน์
4. เพื่อจรรโลงใจ คือ การชี้ให้เห็นถึงคุณงามความดี คุณค่าอันน่านิยม

หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง. 2533)

(กระทรวงศึกษาธิการ. 2534 : 15) ได้กำหนดจุดประสงค์ในการสอนทักษะการพูดของชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ว่า เพื่อให้มีความสามารถในการลำดับเหตุการณ์ วิพากษ์วิจารณ์และสรุปความ มีทักษะการพูดในประเภทต่าง ๆ พูดสื่อความได้ชัดเจนถูกต้อง ใช้คำพูดได้ถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล กล่าวพูด และสามารถใช้คำพูดในการติดต่อสื่อสารด้านมนุษยสัมพันธ์และบูรณาการทำงานได้ มีมารยาทและบุคลิกภาพที่ดี และใช้ทักษะในการพูดเพื่อความบันเทิงต่าง ๆ

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพูดดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การพูดมีความสำคัญต่อมนุษย์ทั้งในชีวิตประจำวัน การเรียน และการทำงานมาก นอกจากนั้นผู้ที่มีลักษณะการพูดที่ดีจะเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพดีด้วยลักษณะการพูดที่ดี ได้แก่ การพูดความจริง การพูดในสิ่งที่ตนเป็นประโยชน์ การพูดสุภาพ การพูดในสิ่งที่เป็นที่พึงพอใจของผู้ฟัง ตลอดจนพูดให้เหมาะกับกาลเทศะ โอกาสและบุคคลแต่ข้อบกพร่องในการพูดที่พบ ก็คือ การใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับกาลเทศะ ใช้ภาษาตลาด วิชาสุภาพไม่เป็น และใช้ภาษาหยาบคาย

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการพูดหน้าชั้นเรียน

2.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ราสคอฟ (เพ็ญศรี วชิราวิโรจน์. 2527 : 19 ; อ้างอิงมาจาก Rahakopf. 1995 : 194) กล่าวว่า นักเรียนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ และมีความหวั่นไหวง่ายจะเป็นผู้มีความวิตกกังวลในการพูด

✓ แบริ และโนเออร์ (เพ็ญศรี วชิราวิโรจน์. 2527 : 19 ; อ้างอิงมาจาก Ross. 1974 : 91 ; citing Baired and Knowler. n.d.) ได้รายงานการสำรวจนักศึกษาที่เรียนวิชาพูดในวิทยาลัยต่าง ๆ หลายแห่ง พบว่า นักศึกษาประมาณ 60 - 75 เปอร์เซ็นต์ กล่าวว่าปัญหานี้เป็นปัญหารุนแรงสำหรับเขามาก

✓ จากการวิจัยและสังเกตเป็นเวลา 8 ปี ของรอส และออสบอร์น (เพ็ญศรี วชิราวิโรจน์. 2527 : ; อ้างอิงมาจาก Ross. 1974 : 91 ; Citing Ross and Osborn. n.d.) แห่งมหาวิทยาลัย Wayn State พบว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาการพูดเบื้องต้นมีปัญหในเรื่องความวิตกกังวล กลัวประหม่นในการพูดหน้าชั้นเรียน ในหนึ่งห้องเรียนโดยเฉลี่ยแล้วมีนักศึกษามากกว่า 3 ใน 4 มีปัญหาเรื่องนี้ ส่วนนักศึกษา จำนวน 1 ใน 4 รายงานว่าอยากแก้ไขความรู้สึกที่เป็นปัญหานี้

กอร์ดอน และบอยด์ (อิมใจ พุทธนุรัตน์. 2530 : 17 ; อ้างอิงมาจาก Ross. 1974 : 93 - 94 ; citing Gordon and Boyd. 1951 : 266 - 271) ได้ทำการศึกษานักศึกษาที่มีปัญหในเรื่องวิตกกังวล กลัว ประหม่นในการพูดหน้าชั้นเรียน โดยศึกษาในแง่ประสบการณ์สติปัญญาและบุคลิกภาพ พบว่า ผู้ที่มีความวิตกกังวล กลัว ประหม่นในการพูดนั้นมักมีลักษณะดังต่อไปนี้คือ

ครั้งนัก

1. ไม่มีโอกาสได้ออกไปแสดงกิจกรรมเกี่ยวกับการพูดหน้าชั้นเรียนบ่อย
2. ไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมเสริมหลักสูตร หรือกิจกรรมทางสังคมเท่าที่ควร
3. มีปัญหาในเรื่องการปรับตัวทางด้านสังคม
4. เป็นผู้มีแนวโน้มขาดความสามารถด้านการออกเสียง
5. เป็นผู้มีความสนใจน้อยทางด้านกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการพูดที่แสดงออก

เกี่ยวกับตนเอง และในการทำงานซึ่งเกี่ยวกับการประเมินผล

บัส (อิมาจ พุทธนุรัตนะ. 2530 : 18 ; อ้างอิงมาจาก Buss.

1980 : 178 - 179) ศึกษาพบว่าบุคคลที่มีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ และมีความอายจะเป็นผู้ที่มีความวิตกกังวลในการพูดในที่ชุมชน

จากงานวิจัยในประเทศสรุปได้ว่า นักศึกษามีปัญหาส่วนใหญ่ในเรื่องความวิตกกังวลกลัว ประหม่าในการพูดหน้าชั้นเรียนหรือพูดต่อหน้ากลุ่มคนที่มีจำนวนมาก นักศึกษาที่มีปัญหาในการพูดหน้าชั้นเรียนส่วนมากจะมีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ ไม่กล้าแสดงออก มีปัญหาในเรื่องการปรับตัวและมีความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองต่ำ

2.2.2 งานวิจัยในประเทศ

วิภา มีสวัสดิ์ (2523 : 43 - 44) ได้ศึกษาผลของวิธีการกำจัดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบ ที่ใช้ในการลดความรู้สึกวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนของนิสิต และเพื่อเปรียบเทียบความรู้สึกวิตกกังวล กลัว ประหม่าในการพูดหน้าชั้นเรียนของนิสิต โดยใช้วิธีการที่มีระบบในการลดความรู้สึกอ่อนไหวกับวิธีการปรับตัวตามธรรมชาติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา คือ นิสิตชั้นปีที่ 2 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2523 จำนวน 28 คน แบ่งเป็น กลุ่มควบคุม 15 คน กลุ่มทดลอง 13 คน นิสิตกลุ่มควบคุมมีการปรับตัวตามธรรมชาติ นิสิตกลุ่มทดลองใช้วิธีการที่มีระบบในการลดความรู้สึกอ่อนไหวฝึกให้ตามโปรแกรม ใช้เวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง ผลจากการศึกษาพบว่า วิธีการกำจัดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบกับนิสิตที่ปรับตัวตามธรรมชาติ มีความรู้สึกวิตกกังวล กลัว ประหม่าในการพูดหน้าชั้นเรียน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เพ็ญศรี วชิราวิจารณ์ (2527 : 45) ได้ศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรม

กล้าแสดงออกเพื่อลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 5 โรงเรียนอุลิตาพุลย์ชนูปถัมภ์ จังหวัดชัยนาท ปีการศึกษา 2526 ที่มีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน จำนวน 24 คน สุ่มแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 12 คน กลุ่มควบคุมได้รับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการลดความวิตกกังวลในการพูด และการเพิ่มความเชื่อมั่นให้แก่ตนเอง ผลจากการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออก มีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อัมมาจ พุทธนุรัตน์ (2530 : 45) ได้ศึกษาผลของการผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกาย เพื่อลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีวัดระฆัง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2529 ที่มีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียน จำนวน 20 คน สุ่มแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมกลุ่มละ 10 คน ก่อนทดลองกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มได้ฝึกพูดหน้าชั้นเรียนในสถานการณ์ที่เป็นจริง จากนั้นกลุ่มทดลองจะได้รับการฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกาย กลุ่มควบคุมจะได้รับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการลดความวิตกกังวลในการพูด ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกายมีความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากงานวิจัยในประเทศสรุปได้ว่า การลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นเรียนสามารถทำได้หลายวิธี เช่น วิธีการลดความรู้สึกล่อลวงใจอย่างเป็นระบบ วิธีการฝึกพฤติกรรม การแสดงออกวิธีการผ่อนคลายความเครียดแบบจิตคลุมกาย เป็นต้น

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสังเกต

3.1 ความหมายของการสังเกต

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2527 : 30) ได้ให้ความหมายของการสังเกตว่าเป็นการพิจารณาสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือหลาย ๆ สิ่งอย่างมี "จุดหมาย" โดยการใช้อวัยวะสัมผัสส่วนใดส่วนหนึ่งหรือทั้งห้าส่วนในการพิจารณาสิ่งนั้น ๆ การสังเกตจะต้องมีจุดมุ่งหมายอย่างแน่นอนล่วงหน้าก่อนการสังเกต

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 28) กล่าวว่า การสังเกตเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาพฤติกรรม ลักษณะของพฤติกรรมสังเกตต้องเป็นพฤติกรรมที่คนแสดงออก กระทำหรือ

ตอบโต้ต่อสิ่งเร้าสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่ง และต้องเป็นพฤติกรรมที่สังเกต เห็นได้ นับได้ วัดได้ และวัดได้

จากการให้ความหมายของการสังเกตดังกล่าว สรุปว่า การสังเกต หมายถึง การพิจารณาพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออก กระทำ หรือโต้ตอบต่อสิ่งเร้าอย่างมีจุดมุ่งหมาย โดยพฤติกรรมสังเกตนั้นต้องเป็นพฤติกรรมที่สังเกต เห็นได้ นับได้ และวัดได้

3.2 จุดมุ่งหมายของการสังเกต

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 63) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสังเกตว่า การสังเกตพฤติกรรมนั้นทำให้ครูได้ข้อมูลพื้นฐาน (Baseline Data) ของพฤติกรรมที่ต้องการพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลง และพ่วงพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 28) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสังเกตไว้เช่นเดียวกันว่า เพื่อรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาแล้วนำข้อมูลที่รวบรวมได้นั้นไปวิเคราะห์ต่อไป เพื่อทราบพฤติกรรมที่ประสงค์ที่จะปรับนั้นเปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

นอกจากนี้ กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2527 : 32) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการสังเกตที่ใช้ในการแนะแนวไว้ดังนี้

1. เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือข้อเท็จจริงด้วยตนเอง ข้อเท็จจริงนี้อาจได้เป็นครั้งแรกหรืออาจได้เพื่อเพิ่มเติมข้อมูลรายละเอียด ซึ่งเคยได้รับความบอกเล่าจากผู้อื่น
2. เพื่อเข้าใจพฤติกรรมที่แสดงออกของผู้ถูกสังเกตว่ามีลักษณะปกติหรือไม่ เพื่อใช้ประกอบการแนะแนวบุคคลให้เป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพในสังคมต่อไป
3. เพื่อค้นหาสาเหตุบางประการซึ่งอาจเป็นปัญหาแต่ไม่มีผู้ใดทราบ เพื่อนำมาใช้ในการให้คำปรึกษาและแนะแนวต่อไป
4. เพื่อให้ผู้สังเกตเป็นผู้มีความรอบคอบ และไวต่อการมีปฏิกิริยาโต้ตอบจากสิ่งแวดล้อมจนเป็นผู้ที่ปรับตัวได้ดี และรวดเร็วในแต่ละสถานการณ์

3.3 หลักการสังเกตพฤติกรรม

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2536 : 63) กล่าวว่า ผู้สังเกตพฤติกรรมพึงยึดหลักดังต่อไปนี้

1. เลือกและกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการสังเกตให้เด่นชัด พฤติกรรมที่ครูควรที่จะเลือกเพื่อทำการสังเกตนั้น ควรจะเป็นพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากเกณฑ์มาตรฐานของห้องเรียน

และครูคิดว่าพฤติกรรมนั้นมีผลกระทบกระเทือนต่อการเรียนการสอนมากที่สุด และพฤติกรรมที่สังเกตควรเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นบ่อย ๆ

เมื่อครูเลือกพฤติกรรมที่สังเกตได้แล้ว ครูต้องกำหนดพฤติกรรมมาให้ชัดเจนเพื่อที่ว่าไม่ว่าใครก็ตามหากเข้าใจพฤติกรรมที่กำหนดไว้แล้ว จะสามารถบอกได้ทันทีว่านักเรียนแสดงพฤติกรรมนั้นหรือไม่ เช่น พฤติกรรมการพูดคุยนในห้องเรียน อาจกำหนดได้ดังนี้ คือ พฤติกรรมการพูดคุย คือ พฤติกรรมใดก็ตามที่นักเรียนส่งเสียงออกจากปากโดยไม่ได้รับอนุญาตจากครู ครูหรือผู้สังเกตไม่ควรที่จะสังเกตหลาย ๆ พฤติกรรมในเวลาเดียวกัน นอกจากจะมีประสบการณ์ในการสังเกตเป็นอย่างดีแล้ว เพราะจะทำให้เกิดความสับสนได้

2. เลือกผู้สังเกตพฤติกรรม ผู้สังเกตสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

2.1 นักเรียนสังเกตตนเอง คือ การให้ผู้ที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของตนเอง

2.2 บุคคลอื่นเป็นผู้สังเกต ซึ่งอาจจะเป็นครู เพื่อนครู หรือเพื่อนนักเรียนด้วยกันเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่จะพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม วิธีนี้ค่อนข้างที่จะได้ข้อมูลใกล้เคียงความเป็นจริงมากกว่าวิธีแรก เพราะผู้สังเกตมีแนวโน้มที่จะลำเอียงน้อยกว่าผู้ที่จะพัฒนาตนเอง อีกทั้งยังที่จะตรวจสอบความเที่ยงระหว่างผู้สังเกตได้โดยการให้ผู้สังเกตมากกว่า 1 คน ขึ้นไป สังเกตพฤติกรรมเดียวกันของคน ๆ เดียวกัน ซึ่งถ้าผู้สังเกตพฤติกรรมทั้ง 2 คน สังเกตได้ใกล้เคียงกัน หรืออย่างน้อยที่สุดเห็นพ้องต้องกันไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80 ก็นับได้ว่าข้อมูลที่ได้มีความเที่ยงตรง

3. เลือกสถานที่ทำการสังเกตพฤติกรรม ในการเลือกสถานที่นั้นขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของครูว่าต้องการพัฒนาหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนในสถานที่ใด อาจเป็นห้องเรียนในห้องสมุดหรือบ้านของนักเรียนก็ได้

4. เลือกเวลาที่จะทำการสังเกตพฤติกรรม การเลือกเวลาควรเลือกที่มีพฤติกรรมเกิดขึ้นบ่อยที่สุด และควรจะใช้วิธีสุ่มเวลา หมายความว่า ผู้สังเกตจะไม่ทำการสังเกตพฤติกรรมหนึ่งในเวลาเดียวกันของวันเดียว แต่จะสุ่มสังเกตหลาย ๆ เวลาของวันเดียวได้ เช่น ตอนเช้า บ่าย และตอนก่อนเลิกโรงเรียน เป็นต้น ช่วงการสังเกตโดยการสุ่มเวลานั้นจะทำให้ได้ข้อมูลที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด เนื่องจากว่าไม่มีพฤติกรรมใดที่เกิดขึ้นบ่อยในช่วงเวลาเดียวกันตลอดเวลา

5. เลือกบันทึกพฤติกรรมที่เหมาะสม แบบบันทึกกิจกรรมนั้นผู้ทำการสังเกตควรจะเป็นผู้สร้างขึ้นเอง โดยมุ่งสร้างให้สอดคล้องกับลักษณะของพฤติกรรมที่จะศึกษา ดังนั้นจึงแบ่งวิธีการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้

5.1 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเหตุการณ์ (Event Sampling) เป็นการเลือกสังเกตเฉพาะพฤติกรรมที่ต้องการศึกษาในช่วงเวลาหนึ่ง ๆ เท่านั้น โดยเน้นความถี่หรือจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่ประสงค์จะศึกษาที่เกิดขึ้นในเวลาสังเกตนั้น ส่วนพฤติกรรมอื่น ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าวก็ไม่นับมาบันทึก

5.2 การสังเกตพฤติกรรมแบบสุ่มเวลา (Time Sampling) เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตแบ่งเวลาออกเป็นช่วง ๆ แล้วนับเฉพาะจำนวนช่วงเวลาที่เกิดพฤติกรรมพึงประสงค์ที่จะศึกษา ส่วนเกณฑ์ในการนับช่วงเวลานั้นจะต้องกำหนดให้แน่นอน โดยจะต้องให้สอดคล้องกับลักษณะของพฤติกรรมที่ต้องการจะศึกษาและจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เช่น สังเกตพฤติกรรมช่วง 5 นาที ทุก ๆ 6 นาที เป็นเวลา 1 ชั่วโมง จะสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนคนนั้น ๆ ในช่วงเวลานั้น ๆ นอกจากนี้การสังเกตแบบสุ่มเวลาสามารถสังเกตได้ครั้งละหลาย ๆ คน โดยสลับช่วงเวลาครั้งละ 1 คน ข้อมูลที่ได้จากการสังเกตสามารถแยกเป็นพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคน นอกจากนี้การสังเกตแบบสุ่มเวลาสามารถสังเกตพฤติกรรมได้หลายประเภทพร้อม ๆ กัน โดยจำแนกพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลาเป็นพฤติกรรมใดบ้าง และเพื่อความสะดวกในการบันทึก ควรกำหนดรหัสของพฤติกรรมแต่ละประเภทด้วย หากประเภทของพฤติกรรมที่จะสังเกตและบันทึกนั้นมีหลายประเภท

3.4 หลักการบันทึกพฤติกรรม

สมรภรณ์ เอี่ยมสุภายิต (2536 : 67 - 71) ได้กล่าวถึงหลักการบันทึกพฤติกรรมไว้ดังนี้คือ

1. บันทึกความถี่ของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กำหนดไว้ เช่น การบันทึกจำนวนครั้งที่เด็กชายสมชายยกมือขึ้นเพื่อถามคำถาม และตอบคำถามในชั่วโมงเรียนคณิตศาสตร์ พฤติกรรมที่สามารถบันทึกความถี่ได้นั้นจะต้องเป็นพฤติกรรมที่ต่อเนื่อง เวลาของการแสดงพฤติกรรมแต่ละครั้งใกล้เคียงกัน และจะต้องใช้เวลายบันทึกแต่ละวัน การบันทึกความถี่นั้นเพียงแต่ทราวยคะแนนจำนวนครั้งของพฤติกรรมที่เกิดขึ้นเท่านั้น

2. บันทึกช่วงเวลาของพฤติกรรม หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามช่วงเวลาที่เกิดขึ้น ซึ่งสามารถใช้นักบันทึกพฤติกรรมได้ทุกชนิด ไม่ว่าจะเกิดต่อเนื่องหรือไม่ต่อเนื่องก็ตาม โดยผู้ที่ทำ

การบันทึกจะต้องกำหนดเวลาที่จะบันทึกให้แน่นอน เช่น ต้องการจะบันทึกพฤติกรรมการดูในช่วงเวลา 30 นาทีในวิชาคณิตศาสตร์ ก็แบ่งเวลา 30 นาทีออกเป็นช่วงเวลานั้น ๆ เท่า ๆ กัน อาจเป็นช่วงเวลา 30 นาที หรือ 20 นาที ตามแต่ความต้องการ ส่วนการบันทึกพฤติกรรมก็พิจารณา ดูว่าพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกนั้นเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นหรือไม่ ถ้าไม่เกิดให้ใส่ 0 ลงในช่องเวลานั้น ๆ แต่ถ้าหากพฤติกรรมที่ต้องการบันทึกนั้นเกิดขึ้นแม้จะเกิดมากกว่า 1 ครั้งในช่วงเวลานั้นก็ตาม ให้นับเพียง 1 ครั้งเท่านั้น ulyเขียนเลข 1 ลงในช่องเวลาที่เกิดขึ้น

3. บันทึกระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น หมายถึง การบันทึกพฤติกรรมตามระยะเวลาของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น ส่วนใหญ่มักจะใช้บันทึกพฤติกรรมที่มีความต่อเนื่องเป็นหลัก วิธีการบันทึกนี้เพียงแต่จำแนกการจับเวลา แล้วดูว่าพฤติกรรมนั้นใช้เวลาเกิดนานเท่าใด เท่านั้นหมดเวลา

3.5 วิธีการเสนอข้อมูลที่ได้จากการบันทึกพฤติกรรม

วิธีการเสนอข้อมูลนั้นนิยมเสนอในรูปของกราฟ และนิยมเสนอในรูปของกราฟเส้นตรง ซึ่งในกราฟรูปเดียวนั้นอาจจะเสนอเพียงพฤติกรรมเดียวหรือหลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคลคนเดียว หรือของหลาย ๆ บุคคลก็ได้ เพื่อที่จะได้รับเปรียบเทียบระหว่างพฤติกรรมเดียวของหลาย ๆ บุคคล หรือหลาย ๆ พฤติกรรมของบุคคลเดียว ในการสร้างโปรแกรมเพื่อที่จะพัฒนา หรือเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมของนักเรียน เส้นกราฟนี้จะแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมได้อย่างชัดเจนอีกด้วย การเสนอข้อมูลด้วยกราฟนั้น จะต้องบอกถึงพฤติกรรมที่สังเกตวันเวลาที่สังเกต อีกทั้งบุคคลที่สังเกตด้วย (สมรภรณ์ เอี่ยมสุภาจิต. 2536 : 20)

3.6 ประโยชน์ของการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2536 : 39 - 40) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการสังเกต พฤติกรรมไว้ดังนี้

1. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะศึกษาได้ถูกต้อง
2. จะช่วยให้ผู้สังเกตสามารถเลือกวิธีบันทึกพฤติกรรมให้สอดคล้องกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะปรับ และเป้าหมายของเวลาปรับพฤติกรรมนั้น ๆ
3. จะช่วยให้ทราบทิศทางของพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะปรับว่า เปลี่ยนแปลงหรือไม่ หรือเปลี่ยนแปลงไปในทิศทางใด

4. จะช่วยให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมพื้นฐานที่ได้เปลี่ยนแปลงไป
 ภายหลังการปรับพฤติกรรมแล้ว และสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง

จากข้อความที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การสังเกตเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษา
 ตามหลักพฤติกรรม ลักษณะของพฤติกรรมที่จะสังเกตจะต้องเป็นพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกที่สามารถ
 เห็นได้ นับได้ วัดได้ โดยเครื่องมือการสังเกต ในการสังเกตพฤติกรรมผู้สังเกตต้องกำหนด
 พฤติกรรมที่จะสังเกตให้ชัดเจน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคลองสอง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ลงมา จำนวน 20 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคลองสอง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้จากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน โดยมีขั้นตอนการสุ่มตัวอย่างดังนี้
 - 2.1 ผู้วิจัยทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการวิจัย นิยามศัพท์เฉพาะพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน แบบประเมินพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน และวิธีสังเกต
 - 2.2 ผู้วิจัยทำการประเมินพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 41 คน ในวิชาภาษาไทย นำคะแนนมาเรียงลำดับจากสูงไปต่ำ เพื่อหาจำนวนนักเรียนที่มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ลงมา จำนวน 20 คน
 - 2.3 ผู้วิจัยสอบถามความสมัครใจของนักเรียนที่คัดเลือกแล้วในข้อ 2.2 ในการเข้าร่วมการทดลอง ปรากฏว่านักเรียนสมัครใจทุกคน
 - 2.4 สุ่มอย่างง่ายได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 16 คน จากนั้นสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 8 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือในการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. แบบประเมินพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน
2. แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน
3. โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

วิธีดำเนินการสร้างเครื่องมือ

1. แบบประเมินพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

1.1 ผู้วิจัยใช้แบบประเมินความกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียนของ กัญจนา พุ่มมาลา (2534) ซึ่งใช้ประเมินความกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นำมาดัดแปลงให้เหมาะสม

1.2 นำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 2 คน คือ รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กรีทอง และรองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มี ตรวจสอบแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

1.3 นำแบบประเมินพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคลองสอง ที่มีในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน แล้วจึงนำไปประเมินพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในวิชาภาษาไทย เพื่อคัดเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

2.1 ผู้วิจัยใช้แบบบันทึกความกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียนของ กัญจนา พุ่มมาลา (2534) ซึ่งใช้ประเมินความกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 นำมาดัดแปลงให้เหมาะสม

2.2 นำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 2 คน คือ รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กรีทอง และรองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มี ตรวจสอบแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.3 ผู้วิจัยนำแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคลองสองที่มีในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน แล้วจึงนำไปประเมินพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในวิชาภาษาไทย เพื่อคัดเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง นำไปใช้บันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของกลุ่มตัวอย่าง

2.4 ลักษณะเกณฑ์การให้คะแนนของแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน แบบบันทึกพฤติกรรมที่ได้จากการสังเกต แบบสุ่มเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยบันทึกพฤติกรรม คนละ 5 นาที

2.5 การให้คะแนนพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ถ้าพฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่กำหนดให้บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็น 1 และไม่เกิดพฤติกรรมเป็น 0 ลงในช่อง

พฤติกรรมแบบบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ซึ่งคนที่ได้คะแนนสูงจะมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมน้อย และคนที่ได้คะแนนต่ำ มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเหมาะสมมาก

3. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตนักเรียนในห้องเรียนวิชาภาษาไทย โดยอยู่ตามหน่งที่มองเห็นพฤติกรรม และได้ยินเสียงของนักเรียนชัดเจน และไม่ให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรม

4. สังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนใช้เวลาในการสังเกต สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที โดยแบ่งสังเกตคนละ 5 นาที ถ้าในเวลาสังเกต 5 นาที นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนตรงกับแบบบันทึกก็เขียนเลข 1 ลงในช่วงเวลาที่พฤติกรรมนั้นเกิดขึ้น ถ้าพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนที่ต้องการบันทึกไม่เกิดขึ้นในช่วงเวลาที่สังเกตให้เขียนเลข 0 ลงในช่วงเวลานั้น

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกต

ดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตนี้ ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530 : 48) กล่าวว่า สามารถหาได้จากสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน โดยจะต้องมีค่าตั้งแต่ .80 ขึ้นไป หรือต้องตรงกันอย่างน้อย 4 ใน 5 ครั้ง จึงถือว่าการสังเกตนั้นเชื่อถือได้ ซึ่งสูตรในการคำนวณมีดังนี้

$$\text{สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง} = \frac{\text{จำนวนความถี่ของพฤติกรรมสังเกตได้ต่ำ}}{\text{จำนวนความถี่ของพฤติกรรมที่สังเกตได้สูง}}$$

ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยฝึกสังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน เพื่อหาดัชนีความเชื่อมั่นของการสังเกตก่อนทดลอง

5. โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

5.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการแสดงออก

5.2 สร้างโปรแกรมการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกให้สอดคล้องกับความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

5.3 นำโปรแกรมการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 2 คน คือ รองศาสตราจารย์ กมลรัตน์ กรีทอง และ รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มณี ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ เนื้อหา และวิธีดำเนินการ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข

5.4 นำโปรแกรมการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกมาปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคลองสอง กรุงเทพมหานคร ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 8 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเนื้อหา วิธีดำเนินการ และ เวลาที่ใช้ทดลอง

5.5 นำโปรแกรมที่ทดลองใช้มาปรับปรุงแก้ไข เพื่อใช้ในการวิจัยต่อไป
กลุ่มทดลองนี้ใช้เวลาฝึก 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที
รวม 12 ครั้ง คือวันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ เวลา 7.30 - 8.20 น.

ขั้นตอนการสังเกต

1. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจาก อาจารย์ยุพิน ราชรัตนรักษ์ เป็นผู้ช่วยวิจัย
2. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยศึกษาและทำความเข้าใจจุดมุ่งหมายของการวิจัย ศึกษานิยามศัพท์เฉพาะพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน และแบบบันทึก การสังเกตให้เข้าใจตรงกันและใช้ได้ถูกต้อง โดยหาตรรกะนี้ ความเชื่อมั่น ในการสังเกต ให้มีค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องระหว่างผู้สังเกต 2 คน ตั้งแต่ .80 ขึ้นไป
3. ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตนักเรียนในห้องเรียนในวิชาภาษาไทย โดยอยู่ในตำแหน่งที่มองเห็นพฤติกรรมและได้ยินเสียง ของนักเรียนชัดเจนและไม่ให้นักเรียนเห็นแบบบันทึกพฤติกรรม
4. สังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนใช้เวลาในการสังเกต สัปดาห์ละ 4 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที โดยสังเกตและบันทึกพฤติกรรม ของนักเรียนขณะพูดหน้าชั้นเรียนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง 1 สัปดาห์ ขณะทำการทดลอง 4 สัปดาห์ และหลังการทดลอง 1 สัปดาห์ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง 1 สัปดาห์ จะใช้วันจันทร์ อังคาร พุธ และวันพฤหัสบดี เวลา 8.30 น. ถึง 9.30 น. ขณะทำการทดลอง 4 สัปดาห์ จะใช้วันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์ เวลา 7.30 น. ถึง 8.20 น.

วิธีดำเนินการทดลอง

แบบแผนการทดลอง

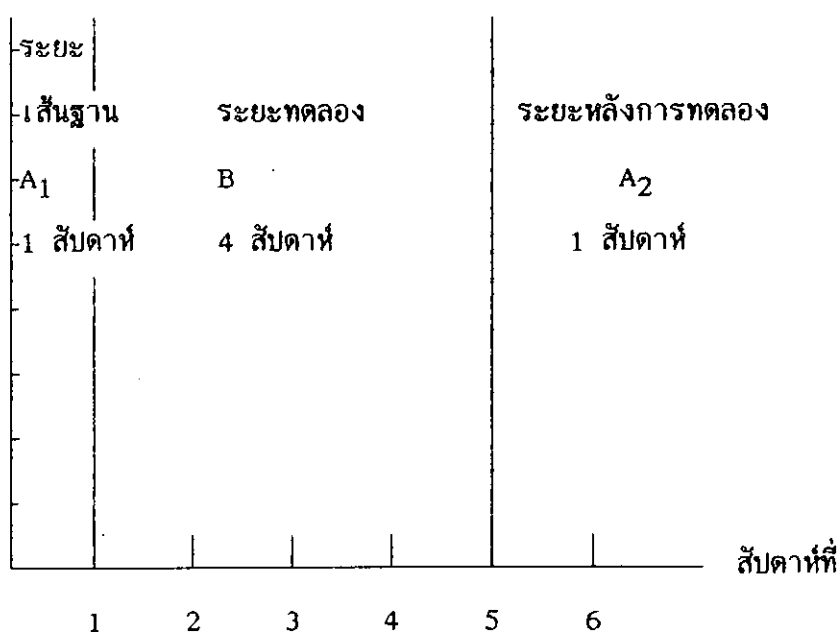
การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองแบบ A B A Design (ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. 2536 : 155 - 156) แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 (A_1) ระยะเสัฐาน ใช้เวลา 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย สังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในสภาพการเรียนการสอนปกติในวิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิตในระยะเสัฐานนี้ยังไม่ได้ฝึกพฤติกรรมการแสดงออกกับนักเรียนกลุ่มทดลอง

ระยะที่ 2 (B) ระยะทดลองใช้เวลา 4 สัปดาห์ ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย สังเกตและบันทึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในระยะนี้กลุ่มทดลองจะได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน และกลุ่มควบคุม จะไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน

ระยะที่ 3 (A_2) ระยะหลังการทดลอง ใช้เวลา 1 สัปดาห์ เพื่อติดตามผลการทดลอง ที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย สังเกตและบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในสภาพการเรียนการสอนปกติวิชาภาษาไทย

ระยะต่าง ๆ ของการทดลองแบบ A B A Design นี้แสดงในภาพประกอบ

ภาพประกอบ 1 แผนภาพแสดงระยะต่าง ๆ ของการทดลอง

การดำเนินการทดลอง

1. ระยะเส้นฐานพฤติกรรม (A_1) เริ่มสัปดาห์ที่ 1 ใช้เวลาทั้งหมด 1 สัปดาห์ เริ่มตั้งแต่วันจันทร์ที่ 21 กรกฎาคม 2540 ถึงวันพฤหัสบดีที่ 24 กรกฎาคม 2540 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตและบันทึกพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาไทย ในวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี เวลา 8.30 - 9.30 น. และเวลา 12.30 - 13.30 น. สลับเวลากันระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การสังเกต แบบสุ่มเหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้ง แล้วผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรมมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ซึ่งจะได้ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องตั้งแต่ .96 ขึ้นไป

2. ระยะทดลอง (B) เริ่มสัปดาห์ที่ 2 - 5 รวม 4 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 28 กรกฎาคม 2540 ถึงวันที่ 22 สิงหาคม 2540 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรม การแสดงออกกับนักเรียน เวลา 7.30 - 8.20 น. ในวันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาไทย ในวันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ เวลา 8.30 ถึง 9.30 น. เวลา 12.30 ถึง 13.30 น. และเวลา 14.30 ถึง 15.30 น. ใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้งแล้ว ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ซึ่งต้องได้ตั้งแต่ .96 ขึ้นไป และผู้วิจัยให้ครูผู้สอนให้แรงเสริมทางสังคม ให้คำแนะนำ และให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน

2.2 กลุ่มควบคุม ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน

3. ระยะหลังการทดลอง (A_2) เริ่มสัปดาห์ที่ 6 รวม 1 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 25 สิงหาคม 2540 ถึงวันที่ 28 สิงหาคม 2540 เป็นระยะติดตามผลการทดลองที่มีต่อพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในระยะนี้ไม่มีการใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาไทย ในวันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ และวันพฤหัสบดี เวลา 8.30 - 9.30 น. ผู้วิจัยใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ ได้สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ตั้งแต่ .96 ขึ้นไป

วิธีจัดกระทำกับข้อมูล

หลังจากได้คะแนนจากการสังเกตแล้วนำมาจัดกระทำดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
2. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
3. ใช้คะแนนดิบของแต่ละคนเขียนกราฟ เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนตั้งแต่ระยะ เส้นฐานระยะทดลองจนถึงระยะหลังการทดลอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน คือ ค่ามัธยฐาน (Medion) และส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quatile Deviation)
2. สถิติเพื่อใช้ทดสอบสมมติฐาน
 - 2.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนภายในกลุ่มของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกัน (The wilcoxon Match Pairs Signed - Ranks Test)
 - 2.2 เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบของ แมน วิทนี (The Mann - Whitney U Test)

$$U_1 = n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \leq R_1$$

$$U_2 = n_2 n_2 + \frac{n_2(n_2 + 1)}{2} - \leq R_2$$

เมื่อ	U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบ
	n_1	แทน	จำนวนคนในกลุ่มทดลอง
	n_2	แทน	จำนวนคนในกลุ่มควบคุม
$\leq R_1$		แทน	ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มทดลอง
$\leq R_2$		แทน	ผลรวมของอันดับของข้อมูลจากกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์เกี่ยวกับการวิเคราะห์และการแปลผล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาครั้งนี้
ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้แทนความหมายดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
Mdn	แทน	ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน
Mdn _{diff}	แทน	ค่ามัธยฐานความแตกต่างของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน
Q.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน
Q.D _{diff}	แทน	ค่าเบี่ยงเบนควอไทล์ความแตกต่างของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน
U	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ แมน - วิทนี
T	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาในการทดสอบของ วิลคอกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ดังแสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

กลุ่มทดลอง	N	M _{dn}	Q.D.	T
ก่อนการทดลอง	8	29	1	0**
หลังการทดลอง	8	18	2.5	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 1 ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้น

2. เปรียบเทียบผลต่างพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตาราง 3

ตาราง 2 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกกับนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

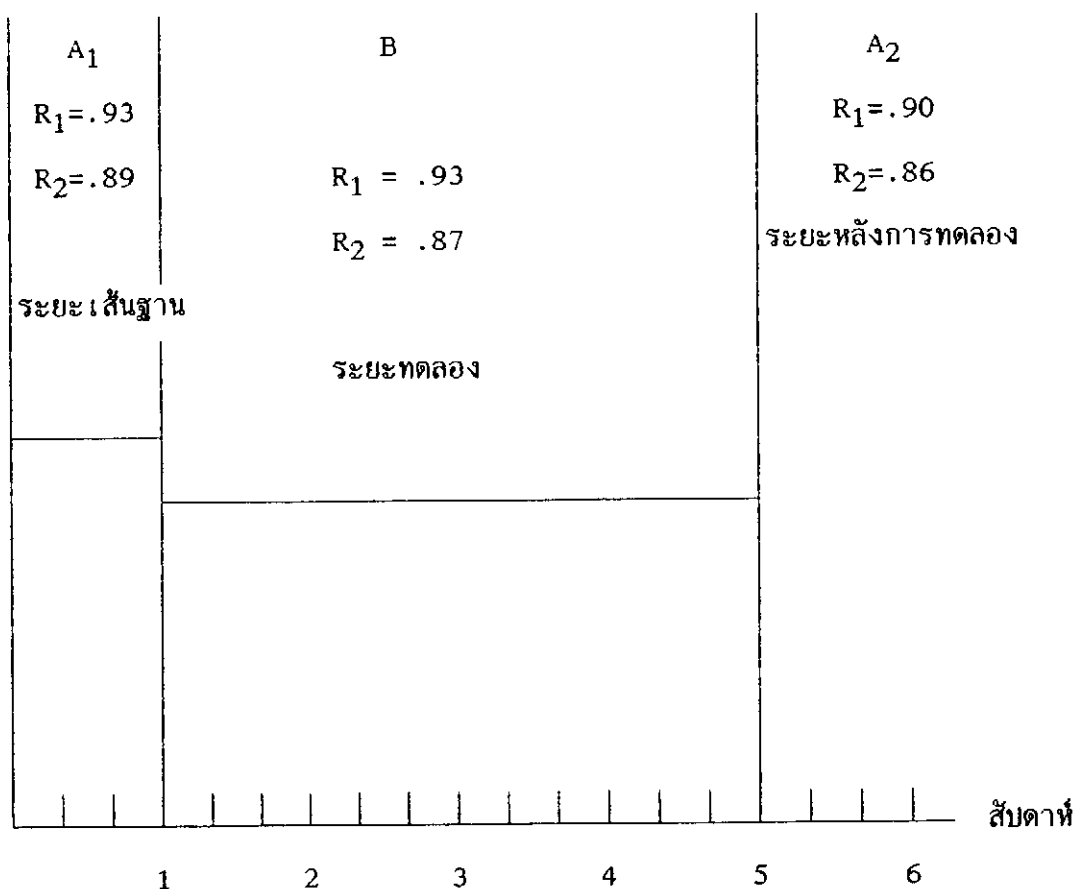
กลุ่มตัวอย่าง	N	Mdn _{diff}	Q.D _{diff}	U
กลุ่มทดลอง	8	10.5	4.5	0**
กลุ่มควบคุม	8	8.5	1.5	

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 2 ปรากฏว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนดีกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนดีกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

3. ศึกษาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกพฤติกรรม การแสดงออก และนักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรม การแสดงออก

ผลการวิเคราะห์ความถี่ของพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และนักเรียนกลุ่มควบคุมตลอด 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 ระยะเส้นฐานพฤติกรรม ระยะที่ 2 ระยะทดลอง ระยะที่ 3 ระยะหลังการทดลอง ปรากฏผลดังแสดงในภาพประกอบ 2

—— คำมัธยฐานของพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1
ในแต่ละช่วง

----- คำมัธยฐานของพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2
ในแต่ละช่วง

R₁ ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลองที่ 1

R₂ ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของกลุ่มทดลองที่ 2

ภาพประกอบ 2 คำมัธยฐานของความถี่ของพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมในแต่ละระยะ

จากภาพประกอบ 2 จะเห็นว่าค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในระยะเส้นฐานและระยะทดลองลดลงจาก 7.5 เป็น 2 ในระยะติดตามผล แสดงว่าวิธีการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเพิ่มขึ้น

สำหรับกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกนั้น ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนในระยะเส้นฐานพฤติกรรมและระยะทดลองลดลงจาก 6.75 เป็น 2 แต่ค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนในระยะติดตามผลมีค่าเท่ากับ

ซึ่งลดลงกว่าระยะทดลอง แสดงว่า การไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเพิ่มขึ้น

เมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ทั้ง 3 ระยะ ภายหลังจากทดลองการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก และการไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ปรากฏว่า นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเพิ่มขึ้นมากกว่าระยะเส้นฐาน อย่างไรก็ตามค่ามัธยฐานของพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองจะเพิ่มขึ้นมากกว่าค่ามัธยฐานของนักเรียนกลุ่มควบคุม

บทที่ 5

บทย่อสรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
2. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก และนักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้นหลังจากได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
2. นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้นมากกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคลองสอง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ลงมา จำนวน 20 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคลองสอง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2540 ที่มีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ที่ 50 ลงมา จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มอย่างง่ายจากประชากร และสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เป็นกลุ่มทดลอง 8 คน และกลุ่มควบคุม 8 คน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ วิธีพัฒนาพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน โดยการฝึก
พฤติกรรม การแสดงออก

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แบบประเมินพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน
2. แบบบันทึกพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน
3. โปรแกรมการฝึกพฤติกรรม

การดำเนินการทดลอง

การทดลองครั้งนี้ เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (A B A Reversal Design) โดย
ผู้วิจัยแบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ คือ

การดำเนินการทดลอง

การทดลองครั้งนี้เป็นการทดลองแบบสลับกลับ (A B A Reversal Design) โดยผู้วิจัย
แบ่งการทดลองออกเป็น 3 ระยะ คือ

1. ระยะเส้นฐานพฤติกรรม (A_1) เริ่มสัปดาห์ที่ 1 ใช้เวลาทั้งหมด 1 สัปดาห์ เริ่ม
ตั้งแต่วันจันทร์ที่ 21 กรกฎาคม 2540 ถึงวันพฤหัสบดีที่ 24 กรกฎาคม 2540 ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย
สังเกตและบันทึกพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมในชั่วโมงเรียน
วิชาภาษาไทย ในวันจันทร์ถึงวันพฤหัสบดี เวลา 8.30 – 9.30 น. และ เวลา 12.30 –
13.30 น. สลับเวลายกกันระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์
เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้ง แล้วผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกพฤติกรรม มาคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์ความ
สอดคล้อง ซึ่งจะได้อ่านค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องเท่ากับ .96
2. ระยะทดลอง (B) เริ่มสัปดาห์ที่ 2 – 5 รวม 4 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 28 กรกฎาคม
2540 ถึงวันที่ 22 สิงหาคม 2540 ดังรายละเอียดดังนี้

2.1 กลุ่มทดลอง ผู้วิจัยใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกกับนักเรียน เวลา 7.30 - 8.20 น. ในวันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง ในช่วงเรียนวิชาภาษาไทย ในวันจันทร์ วันพุธ และวันศุกร์ เวลา 8.30 - 9.30 น. เวลา 12.30 - 13.30 น. และเวลา 14.30 - 15.30 น. ใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์เมื่อหมดเวลาแต่ละครั้ง ผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำผลการบันทึกมาหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง ซึ่งได้ .96 และผู้วิจัยให้ครูผู้สอนให้แรงเสริมทางสังคม ให้คำแนะนำ และให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียน

2.2 กลุ่มควบคุม ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

3. ระยะหลังการทดลอง (A₂) เริ่มสัปดาห์ที่ 6 รวม 1 สัปดาห์ ตั้งแต่

วันที่ 25 สิงหาคม 2540 ถึงวันที่ 28 สิงหาคม 2540 เป็นระยะติดตามผลการทดลองที่มีต่อพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ในระยะนี้ไม่มีการใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน โดยผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยสังเกตพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนในช่วงเรียนวิชาภาษาไทย ในวันจันทร์ วันอังคาร วันพุธ และวันพฤหัสบดี เวลา 8.30 - 9.30 น. ผู้วิจัยใช้การสังเกตแบบสุ่มเหตุการณ์ได้สัมประสิทธิ์ความสอดคล้อง .96 และใช้คะแนนเฉลี่ยของแต่ละคนเป็นคะแนนที่แสดงถึงพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนหลังการทดลอง

การจัดกระทำกับข้อมูล

หลังจากได้คะแนนจากการสังเกตแล้ว นำมาวิเคราะห์ดังนี้

1. เปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
2. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกกับนักเรียนที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
3. ใช้คะแนนดิบของแต่ละคน เขียนกราฟ เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน ตั้งแต่เส้นฐานระยะทดลองจนถึงระยะหลังการทดลอง

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน คือ ค่ามัธยฐาน (Median) และส่วนเบี่ยงเบนควอไทล์ (Quatile Deviation)
2. สถิติ เพื่อใช้ทดสอบสมมติฐาน
 - 2.1 เปรียบเทียบพฤติกรรมผลการพูดหน้าชั้นเรียนภายในกลุ่มของนักเรียนก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบของวิลคอกซัน (The Wilcuxon Match Pairs Signed - Ranks Test)
 - 2.2 เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมผลการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบของแมนวิทนี (The Mann - Whitney U Test)

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการเรียนหน้าชั้นเรียนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีการพูดหน้าชั้นดีขึ้น
2. นักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกมีพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนดีกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การฝึกพฤติกรรมแสดงออกทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนดีกว่าการไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออก

อภิปรายผล

จากการที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนคลองสอง กรุงเทพมหานคร ปรากฏผลการศึกษาค้นคว้าดังนี้

1. นักเรียนกลุ่มทดลองได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนดีขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกทำให้นักเรียนกลุ่มทดลองมีการพูดหน้าชั้นดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วรายุทธ ทวีลาภ (2539 : 54 - 56) ที่ได้ศึกษา พบว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนชุมชนบ้านห้วยยายจิว อำเภอเทพสถิตย์ จังหวัดชัยภูมิ มีพฤติกรรมประชาธิปไตยด้านมารยาทเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งตรงกับสมมติฐานข้อที่ 1 อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ บรรจง รุ่งอารีย์ (2538 : 53 - 55) ได้ศึกษาพบว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนหนองใหญ่ อำเภอหนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี มีพฤติกรรมอภิปรายกลุ่มดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อารีย์ ลีลา (2535 : 16) ซึ่งศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านน้ำรอบ จังหวัดอุทัยธานี พบว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกมีการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของวัลลภ บิยะมรินทร์ธรรม (2528 : 76) ที่กล่าวว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกคือ การฝึกความรู้สึกให้เป็นอิสระ ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับการกระทำที่เป็นลักษณะเปิดเผยตรงไปตรงมา จริงใจ และผลของการฝึกทำให้นักเรียนที่ได้รับการฝึกสามารถแสดงความรู้สึกออกมาได้อย่างเหมาะสมทุกกาลเทศะ

2. นักเรียนที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนดีกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การฝึกพฤติกรรมการแสดงออกทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนดีกว่าการที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ซึ่งตรงกับสมมติฐานข้อที่ 2

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ พบว่า ความถี่ของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนลดลง ภายหลังจากได้รับแรงเสริมทางสังคม และนอกจากนี้ยังได้รับการเสริมแรงทางสังคมซึ่งสอดคล้องกับ

การเรียนรู้เงื่อนไขพฤติกรรม (Operant Conditioning) ของสกินเนอร์ (Skinner. 1930 : 4) เมื่ออินทรีย์แสดงพฤติกรรมหรือมีการตอบสนองแล้วมีผลกรรมเกิดขึ้น ความพอใจหรือเป็นผลกรรมทางบวกอินทรีย์มีแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมดังกล่าวเพิ่มขึ้น นั่นคือ อินทรีย์เกิดการเรียนรู้ ซึ่งในการทดลองนี้นักเรียนกล้าแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน นักเรียนได้รับแรงเสริมทางสังคมจากครูโดยการยิ้มยกหน้า 1 และสายตาแสดงการยอมรับและได้รับความชมเชยจากครูหลังจากออกไปพูดหน้าชั้นเรียน จะเห็นได้ว่านักเรียนต้องการการยอมรับและชมเชยจากครู

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผลจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกสามารถพัฒนาพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ให้ดีขึ้นได้ จึงควรนำวิธีการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกไปใช้พัฒนาพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ต่อไป

1.2 ในการนำวิธีการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกไปใช้ ผู้ฝึกจะต้องศึกษารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดทั้งควรได้รับการฝึกเกี่ยวกับวิธีดำเนินการต่าง ๆ เพื่อให้เข้าใจและมีความชำนาญก่อนนำไปใช้

1.3 ควรมีการติดตามผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกภายหลังการทดลองเป็นระยะเวลา 3 เดือน หรือ 6 เดือน ว่าพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นหรือลดลงมากน้อยเพียงใด เพื่อศึกษาความคงทนของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทดลองใช้วิธีการอื่นเพื่อพัฒนาพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน เช่น การควบคุมตนเอง การให้การเสริมแรงแบบต่อเนื่อง เป็นต้น

2.2 ควรศึกษาผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมอื่น ๆ เช่น การอภิปรายในห้องเรียน การปรับตัวในกลุ่มเพื่อน การสื่อสารกับกลุ่มเพื่อน เป็นต้น

2.3 ควรนำวิธีการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนไปใช้กับนักเรียนระดับชั้นอื่นที่มีพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนยังไม่เหมาะสม เช่น การสื่อสารกับบุคคลต่าง ๆ เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมล การกุศล. "การพูดเพื่อประสิทธิผล" เอกสารประกอบการสอนวิชาภาษาไทย 201. พิชญโลก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิชญโลก, 2521.
- กัญจนา พุ่มมาลา. การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการใช้แรงเสริมทางสังคมที่มีต่อความกล้าในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534. อัดสำเนา.
- กมลรัตน์ หล้าสวงษ์. การศึกษานักคิดเป็นรายกรณี. กรุงเทพฯ : ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- จันทร์ฉาย พิทักษ์ศิริกุล. ผลการจัดโปรแกรมการฝึกความกล้าแสดงออกต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532. อัดสำเนา.
- ทัศนีย์ ทานตวนิช. "วาทการ" เอกสารสอนวิชาภาษาไทย 103. ชลบุรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2529.
- ทินวัฒน์ มฤคพิทักษ์. พูดได้ พูดเป็น. กรุงเทพฯ : ก้องหล้า, 2529.
- นพพล จันทร์เพ็ญ. การใช้ภาษาไทย. อุบลราชธานี : คณะวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2531.
- นิพนธ์ ศศิธร. หลักการพูดต่อชุมชน. กรุงเทพฯ ไทยวัฒนาพานิช, 2521.
- นิภา ศรีไพพรรณ์. สถิตินอนพาราเมตริก. กรุงเทพฯ โอเดียนสโตร์, 2533.
- บรรจง รุ่งอารีย์. ผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกที่มีต่อการอภิปรายกลุ่มของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านหนองใหญ่ อำเภอหนองใหญ่ จังหวัดชลบุรี. ปริชญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. อัดสำเนา.
- ประสงค์ ราชณสุข. การพูดเพื่อประสิทธิผล. กรุงเทพฯ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- _____. การพูดเพื่อประสิทธิผล. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

ผดุง อารยะวิญญู. เอกสารคำสอนวิชาศึกษานิเทศ 531 วิธีสอนพูด. กรุงเทพฯ :

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. การปรับพฤติกรรมเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : ทบวงมหาวิทยาลัย, 2536.

พรรณราย ทรัพย์ประภา. "การฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก" วารสารแนะแนว.
15(76) : 9 - 30 ; สิงหาคม - กันยายน, 2524.

พรทิพย์ ทรัพย์สิน. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนมัธยมด่านสำโรง จังหวัดสมุทรปราการ.

ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.
อัสสัณนา.

เพ็ญศรี วชิราวิโรจน์. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกเพื่อลดความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้น
เรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนจิตาพูนุทยุทธูปถัมภ์ จังหวัดชัยนาท.

ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
อัสสัณนา.

ไพพรรณ ไชยสุวรรณ. ผลของการฝึกพฤติกรรมแสดงออกเพื่อลดพฤติกรรมการพูดที่ไม่เหมาะสม
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนคลองบางพรหม กรุงเทพมหานคร.

ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537.
อัสสัณนา.

ยุพา สุภากุล. การสื่อความ. โครงการตำรา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,
2521.

ยุพิน กองธรรม. ผลการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมในการแสดงออกเพื่อลดพฤติกรรม
ความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัสสัณนา.

หลุย จาปาเทศ. จิตวิทยาสัมพันธ์. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

รังสรรค์ เฟื่อง. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกกับนักเรียนหญิงวัยรุ่นโดยวิธีจัดการให้คำปรึกษา
เชิงพฤติกรรม. ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2523. อัสสัณนา.

- ละเอียด ชูประยูร และคนอื่น ๆ. "การศึกษาพฤติกรรมการแสดงออกในผู้ร่วมทีมจิตเวช,"
วารสารจิตวิทยาคลินิก. 9(1) : 7 - 8 ; เมษายน 2521.
- วัฒนา พันธุ์เมฆา. องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2528. อัดสำเนา.
- วัลลภ ปิยะมโนธรรม. เทคนิคการรักษาโรคประสาทด้วยตนเอง. กรุงเทพฯ : เปียร์นุก
พับลิชเชอร์, 2528.
- วรรณิ์ โสมประยูร. การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534.
- วิชาการ, กรม. หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533).
กรุงเทพฯ : ศรุสภา, 2532.
- วิภา มีสวัสดิ์. การศึกษาผลของวิธีการกำจัดความรู้สึกอ่อนไหวอย่างเป็นระบบในการลดความ
รู้สึกกลัวในการพูดหน้าชั้นเรียนของนิสิต มศว ประสานมิตร. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2523. อัดสำเนา.
- วิไล ไชยปกรณ. ผลของการฝึกอบรมพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก
ของนักศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก. วิทยานิพนธ์ กศ.ม.
พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2532. อัดสำเนา.
- วงพัคตร์ ภูพันธ์ศรี. ผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อการเปลี่ยนแปลง
พฤติกรรมและบุคลิกภาพของนักศึกษาหญิง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2523. อัดสำเนา.
- วรายุทธ ทวีลาภ. การเปรียบเทียบผลของการฝึกพฤติกรรมแสดงออกและการควบคุมตนเอง
ที่มีต่อพฤติกรรมประชาธิปไตยด้านภาวะธรรมของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน
ชุมชนบ้านห้วยยายจิว อำเภอเทพสถิต จังหวัดชัยภูมิ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2539. อัดสำเนา.
- สนิท ตั้งทวี. การใช้ภาษาภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : รอยเทียนสตร์, 2529.

- สุรจิตต์ แสงอรุณ. การฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกในกลุ่มเพื่อนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนหัวเสือบุญแจ่มเนียมนิล จังหวัดสมุทรปราการ. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529. อัดสำเนา.
- สุจิตรา พรมนุชาธิป. พฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา.
- สำเนียง มณีกาญจน์ และสมบัติ จาปาเงิน. หลักการพูด. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์เมติ, คัดมีเดีย, 2530.
- สมโรจน์ เอี่ยมสุภายิต. ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- อัครา บุญทิพย์. การใช้ภาษา. กรุงเทพฯ : ธเนศวรการพิมพ์, 2525.
- อรรธรรณ บิลันธน์ธอวาท. เราจะจัดการกับความกลัวในการสื่อสารหรือการประหม่าเวทีได้อย่างไร. เอกสารประกอบการฝึกอบรมเรื่องการพูดให้สัมฤทธิ์ผล แผนกวิชาวาทวิทยา คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522.
- อัมพร แก้วสุวรรณ. วิชาการพูด. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ, 2522.
- เอี่ยมจิต ดีศรีแก้ว. ผลของการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงบุคลิกภาพและความวิตกกังวลของนักเรียนหญิง. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524. อัดสำเนา.
- อารีย์ ลีลา. ผลของการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่มีต่อการสร้างสัมพันธภาพกับเพื่อนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนน้ำรอบ อาเภอสามโก้ จังหวัดอุทัยธานี. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. อัดสำเนา.
- อัมมาจ พุทธนุรัตน์. ผลของการผ่อนคลายความเครียดแบบจิตสุมกายต่อความวิตกกังวลในการพูดหน้าชั้นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสตรีวัดระฆัง กรุงเทพมหานคร. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

- Alberti Robert E. and Michael L. Emmons. A Guide to Assertive Living : Your Perfect Right. 4th ed. California ; Sanluis obispo Impact, 1982.
- Bower, Sharon Anthony and Gordon H. Bower. Asserting Yourself : A Practical Guide for Positive Change. Massqachusetts : Addison-Weslly Publishing Company, 1976.
- Fodor, Iris Goldstion. "The Treatment of Communication Problems with Assertiveness Training," in Handbook of Behavioral Interventions : A Clinical Guide. New York : John Wiley and Sons, Inc., 1980.
- Morris, J. "Fear Reduction Methods" Helping People Change. F. Kanfer and A. Goldstein ed. New York, Pergamon Press 1975.
- Wilk. Carole and Virginia Coplan. "Assertive Training as Confidence Building Technique," Personnel and Guidance Journal. 55 ; April, 1977.
- Wolpe, Joseph. The Practice of Behavior Therapy. 2nd ed. New York : Pergamon Press, 1973.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

แบบประเมินพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน
แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน
โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

แบบประเมินพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียน

ผู้ประเมิน.....เป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่.../...

ผู้ถูกประเมิน.....ชั้นประถมศึกษาปีที่.../...

คำชี้แจง

พฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่เหมาะสมที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียน ขณะออกไปพูดหน้าชั้นเรียนในวิชาภาษาไทย โดยแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ชัดเจน ซึ่ง แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ ภาษาท่าทางและภาษาอ้อยคำ ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

1. ภาษาท่าทาง ได้แก่
 - 1.1 มือไม่สั่น
 - 1.2 สบสายตาคู่ฟังโดยไม่มองไปที่อื่น เช่น ไม่มองพื้น ไม่มองออกไปนอกห้อง
 - 1.3 ไม่กระวนกระวายเดินไปเดินมา
 - 1.4 ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นช้ากว่าที่ควรจะเป็น
2. ภาษาอ้อยคำ ได้แก่
 - 2.1 ไม่พูดตะกุกตะกัก
 - 2.2 ไม่หยุดพูดกลางคัน
 - 2.3 พูดเสียงไม่สั่น
 - 2.4 จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป
 - 2.5 จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

โปรดกาเครื่องหมาย เพื่อระบุน้ำหนักพฤติกรรมกาแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนแต่ละคนในช่องที่มีพฤติกรรมแต่ละด้านกากับอยู่ สำหรับความหมายของแต่ละด้านมีดังนี้

5	หมายถึง	แสดงพฤติกรรม	มากที่สุด
4	หมายถึง	แสดงพฤติกรรม	มาก
3	หมายถึง	แสดงพฤติกรรม	ปานกลาง
2	หมายถึง	แสดงพฤติกรรม	น้อย
1	หมายถึง	แสดงพฤติกรรม	น้อยที่สุด

แบบประเมินพฤติกรรมการศึกษาหน้าชั้นเรียน

ผู้ถูกประเมิน.....

ชั้นประถมศึกษาปีที่...../.....

วันที่.....กรกฎาคม 2540

.....ผู้ประเมิน

พฤติกรรมที่ต้องสังเกต	พฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกมา	ความถี่ของพฤติกรรมที่เกิดขึ้น				
		5	4	3	2	1
1. ภาษาท่าทาง	- มือสั่น - ไม่สบสายตาสื่อผู้ฟังโดยมองไป ที่อื่น เช่น มองพื้น มองออก ไปนอกห้อง - กระวนกระวายเดินไปเดิน มา - ออกไปพูดหน้าชั้นช้ากว่าที่ ควรจะเป็น					
2. ภาษาถ้อยคำ	- พูดตะกุกตะกัก - หยุดพูดกลางคัน - พูดเสียงสั้น - จังหวะการพูดเร็วเกินไป - จังหวะการพูดช้าเกินไป					

แบบบันทึกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนสำหรับผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

ครั้งที่.....

ชั้น ป...../.....

วิชา.....

วันที่.....

ผู้สังเกต.....

เวลา.....

พฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน หมายถึง พฤติกรรมที่เหมาะสมที่เกิดขึ้นในตัวนักเรียน ขณะออกไปพูดหน้าชั้นเรียนในวิชาภาษาไทย โดยแสดงออกเป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ชัดเจน ซึ่ง แบ่งออกเป็น 2 ด้าน คือ ภาษาท่าทางและภาษาถ้อยคำ ดังรายละเอียด ต่อไปนี้

1. ภาษาท่าทาง ได้แก่

- 1.1 มือไม่สั่น
- 1.2 สบสายตาสื่อผู้ฟังรอบมมองไปที่อื่น เช่น ไม่มองพื้น ไม่มองออกไปนอกห้อง
- 1.3 ไม่กระวนกระวายเดินไปเดินมา
- 1.4 ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นช้ากว่าที่ควรจะเป็น

2. ภาษาถ้อยคำ ได้แก่

- 2.1 ไม่พูดตะกุกตะกัก
- 2.2 ไม่หยุดพูดกลางคัน
- 2.3 พูดเสียงไม่สั่น
- 2.4 จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป
- 2.5 จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

หมายเหตุ การสังเกตใช้เวลา 50 นาที โดยแบ่งสังเกตคนละ 5 นาที มีเกณฑ์การบันทึก ดังนี้

- 1 หมายถึง นักเรียนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการพูดหน้าชั้นเรียน
- 0 หมายถึง นักเรียนไม่มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในการพูดหน้าชั้นเรียน

แบบบันทึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

ครั้งที่.....

วิชา.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ช่วงเวลา.....

เวลา.....

นักเรียน คนที่	เวลา	การพูดหน้าชั้นเรียน									รวม
		ภาษาท่าทาง				ภาษาถ้อยคำ					
		มือ	ไม่สบ	กระวน	ออก	พูด	หยุด	พูด	จังหวะ	จังหวะ	
		สั้น	สายตา ผู้ฟัง	กระวาย	ไปพูด ช้ากว่า ที่ควร	ตะกุก ตะกัก	พูด กลาง ครั้น	เสียง สั้น	พูดเร็ว เกินไป	พูดช้า เกินไป	
		1	1	1	1	1	1	1	1	1	9
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											

หมายเหตุ

1. พูดคนละ 5 นาที
2. จับฉลากในการออกไปพูดหน้าชั้น

.....ผู้สังเกต

โปรแกรมฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียน

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
ครั้งที่ 1	ปฐมนิเทศ	1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่ม 2. เพื่อให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ในการฝึกการแสดงออก 3. เพื่อให้นักเรียนกลุ่มทดลองทราบวิธีการและเทคนิคต่าง ๆ ในการฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน 4. เพื่อเตรียมนักเรียนกลุ่มทดลองให้พร้อมที่จะฝึกการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน	1. ผู้วิจัยแนะนำตนเอง 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่นเกม "อาหารจานโปรด" เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนในกลุ่ม 3. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนกลุ่มทดลอง จำนวน 8 คน ทราบวัตถุประสงค์ของการฝึกการแสดงออก เพื่อพัฒนาพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน 4. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบเกี่ยวกับเทคนิคที่ใช้ในการฝึกพฤติกรรมแสดงออก 5. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปประโยชน์ที่ได้จากการเข้ากลุ่มครั้งนี้ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 6. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามพร้อมทั้งนัดหมายสถานที่วัน เวลา ที่จะทำการทดลองครั้งแรกจนถึงสิ้นสุดการทดลอง

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
ครั้งที่ 2	พฤติกรรม การพูดหน้า ชั้นเรียนด้าน ภาษาท่าทาง คือมือไม่สั่น	1. เพื่อทบทวนบทบาทหน้าที่ของ นักเรียนที่ต้องปฏิบัติในพฤติกรรม การแสดงออก 2. เพื่อให้ให้นักเรียนฝึกการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษา ท่าทาง คือ - มือไม่สั่น	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ ของการฝึกพฤติกรรมการ แสดงออกเพื่อพัฒนาพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนด้าน ภาษาท่าทางคือ มือไม่สั่น 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่า ประสบการณ์เกี่ยวกับ พฤติกรรมการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนด้าน ภาษาท่าทางคือ มือไม่สั่น ที่นักเรียนเคยประสบมา พร้อมทั้งให้นักเรียนแสดง ความคิดเห็น 3. ผู้วิจัยติดตามผลการเข้ากลุ่ม ครั้งที่แล้วได้ทบทวนบทบาท หน้าที่ของนักเรียนที่ต้อง ปฏิบัติขั้นการฝึกพฤติกรรม การแสดงออก <u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียน รู้วิธีการแสดงออกในการพูด หน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่นซึ่งเทคนิคการให้

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			คำนวณน้ำหนักและเทคนิคแม่แบบ ซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้ <u>ขั้นที่ 1</u> ขั้นเตรียมการ ผู้วิจัยเตรียมแผนภูมิเกี่ยวกับการ การคลายเครียด ซึ่งจะ เป็นวิธี ที่จะช่วยให้นักเรียนมือไม่สั่น <u>ขั้นตอนที่ 2</u> ขั้นแสดง 2.1 การอุ่นเครื่อง ผู้วิจัย สนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับ พฤติกรรมการแสดงออกในการ พูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น ว่ามีความสำคัญ อย่างไร 2.2 ผู้วิจัยบรรยายเกี่ยวกับวิธี การคลายเครียดก่อนที่จะออก ไปพูดหน้าชั้นเรียนจากบันทึก สถิติให้นักเรียนดู พร้อมทั้งทำ ให้นักเรียนทำตาม 2.3 ให้นักเรียนฝึกวิธีคลาย- เครียดก่อนที่จะต้องออกไปพูด หน้าชั้นเรียน

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นตอนที่ 3</u> <u>ขั้นสรุป</u> 3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึก พฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน 3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อ คิดและประโยชน์ที่ได้จาก เทคนิคการให้คำแนะนำ และ เทคนิคแม่แบบครั้งนี้ จากนั้น ผู้วิจัยจึงสรุปเพิ่มเติม <u>ขั้นที่ 3</u> <u>ขั้นสรุป</u> 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อ คิดเห็นจากการใช้วิธีการ คลายเครียดก่อนที่จะออก ไปพูดหน้าชั้นเรียน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึก พฤติกรรม การแสดงออกใน การพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับ ภาษาท่าทางคือ มือไม่สั่น เพิ่มเติม
ครั้งที่ 3	พฤติกรรม การพูดหน้า ชั้นเรียนด้าน ภาษาท่าทาง	1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรม การ พูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทางคือ มือไม่สั่น ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้ นักเรียนได้ไปฝึกเพิ่มเติม	<u>ขั้นที่ 1</u> <u>ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ ของการฝึกพฤติกรรม การ แสดงออกในการพูดหน้าชั้น

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
	คือ สบสาย ตาผู้ฟังไม่ มองไปทาง ใดทางหนึ่ง ตลอดเวลา	2. เพื่อให้ให้นักเรียนฝึกพฤติกรรมการ แสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทางคือ สบสายตา ผู้ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่ง ตลอดเวลา	เรียนด้านภาษาท่าทางคือ สบสายตาผู้ฟัง โดยไม่มอง ไปทางใดทางหนึ่งตลอด เวลา 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่า ประสบการณ์เกี่ยวกับ พฤติกรรมการแสดงออกใน การพูดหน้าชั้นเรียนด้าน ภาษาท่าทางคือ สบสายตา ผู้ฟังโดยไม่มองไปทางใด ทางหนึ่งตลอดเวลา พร้อม ทั้งแสดงความคิดเห็น 3. ผู้วิจัยติดตามผลที่มอบหมาย ให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม เป็นการบ้าน โดยให้ นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็น และ ผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนรู้วิธีแสดง พฤติกรรมการแสดงออกในการ พูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			- สบสายตาผู้ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา เทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือ เทคนิคการให้คำแนะนำ เทคนิคการเสริมแรง ทางบวก และการให้การบ้าน มีขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ</u> ผู้วิจัยเตรียมแผนภูมิเกี่ยวกับตำแหน่งการบังคับสายตา คือ บน → กลาง, ล่าง → กลาง ซ้าย → กลาง, ขวา → กลาง ขวามบน → กลาง, ขวาล่าง → กลาง ซ้ายบน → กลาง, ซ้ายล่าง → กลาง <u>ขั้นที่ 2 ขั้นแสดง</u> 2.1 ผู้วิจัยสนทนาซักถามนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทางคือ สบสายตาผู้ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลาว่ามีความสำคัญอย่างไร 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกมองตามแผนภูมิที่กำหนดไว้

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนบอก ความคิดเห็นเกี่ยวกับการฝึก มองตามตำแหน่งงานแผนภูมิ 3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนทบทวน วิธีการคลายเครียด 3.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึก พฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียน 3.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อ คิดและประโยชน์ที่ได้จากการ ฝึกครั้งนี้ จากนั้นผู้วิจัยจึงสรุป เพิ่มเติม <u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกัน สรุปข้อคิดเห็นจากการฝึก พฤติกรรม การแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนด้าน ภาษาท่าทางคือ สบสายตา ผู้ฟังโดยไม่มองไปทางใด ทางหนึ่งตลอดเวลา 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึก พฤติกรรม การแสดงออกใน การพูดหน้าชั้นเรียนด้าน

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ภาษาท่าทางคือ สบสายตา ผู้ฟังโดยไม่มองไปทางใด ทางหนึ่งตลอดเวลาเป็นการ บ่งชี้ให้นักเรียนฝึก
ครั้งที่ 4	พฤติกรรม การพูดหน้า ชั้นเรียนด้าน ภาษาท่าทาง คือสบสายตา ผู้ฟังโดยไม่ มองไปทาง ใดทางหนึ่ง ตลอดเวลา ไม่แสดง อาการ กระวน กระวาย	1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรม พูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทางคือ มือไม่สั่น สบสายตาผู้ฟังโดยไม่มอง ไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา 2. เพื่อให้ให้นักเรียนฝึกพฤติกรรม แสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทางคือ สบสายตา ผู้ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่ง ตลอดเวลา ไม่แสดงอาการ กระวนกระวาย	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยทบทวนวัตถุประสงค์ ในการฝึกพฤติกรรม แสดงออกในการพูดหน้าชั้น เรียนด้านภาษาท่าทางคือ มือไม่สั่นสบสายตาผู้ฟังโดยไม่ มองไปทางใดทางหนึ่ง ตลอดเวลาไม่แสดงอาการ กระวนกระวาย 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่า ประสบการณ์เกี่ยวกับ พฤติกรรมแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนด้าน ภาษาท่าทางคือ มือไม่สั่น สบสายตาผู้ฟังโดยไม่มอง ไปทางใดทางหนึ่ง ตลอด เวลาไม่แสดงอาการ กระวนกระวาย

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			3. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น สบสายตาสื่อผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดงอาการ กระวนกระวาย พร้อมทั้ง แสดงความคิดเห็น 4. ผู้วิจัยติดตามผลที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม เป็นการบ้าน จากนั้นให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็น และ ผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนรู้วิธีแสดงพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ - สบสายตาสื่อผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			- ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย ซึ่งเทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือ เทคนิค การใช้ บทบาท สมมุติ, เทคนิคการให้ข้อมูล ย้อนกลับ เทคนิคการเสริมแรง ทางบวก <u>ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ</u> ผู้วิจัยสร้างบทบาทสมมุติ ตามสถานการณ์ "พฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้น เรียนด้านภาษาท่าทางคือ มือ ไม่สั่น สบสายตาคู่ฟังโดยไม่ มองไปทางใดทางหนึ่ง ตลอด เวลา ไม่แสดงอาการ กระวนกระวาย <u>ขั้นตอนที่ 2 ขั้นแสดง</u> 1. การอุ่นเครื่อง ผู้วิจัยสนทนา ซักถามบทเรียนเกี่ยวกับ พฤติกรรมแสดงออกในการ พูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น สบสายตาคู่ฟังโดย ไม่มองไปทางใดทางหนึ่ง ตลอด เวลาไม่แสดงอาการ กระวน- กระวายว่ามีความสำคัญอย่างไร

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			2. ขึ้นเลือก ผู้แสดงผู้วิจัยให้นักเรียนอาสาสมัครเป็นผู้แสดง (ถ้าไม่มีผู้อาสาสมัคร ผู้วิจัยจะหาวิธีลู่ลุมหีบชื้อนักเรียนขึ้นมา) 3. การจัดฉากการแสดง ผู้วิจัยแจกเอกสารบทบาทสมมุติให้นักเรียนอาสาสมัครอ่านเพื่อจัดฉากให้เหมาะสม 4. ขึ้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่ได้แสดงบทบาทสมมุติเป็นผู้สังเกตการณ์ และบันทึกพฤติกรรมของผู้แสดง และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างแสดง 5. การแสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่อาสาสมัคร แสดงบทบาทตามที่ตนได้รับ <u>ขั้นตอนที่ 3 ขึ้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง</u> หลังการแสดงจบ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดงและผู้สังเกตการณ์อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับบทบาทการแสดงของแต่ละคน

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ว่ามีความสำคัญอย่างไร โดยไม่ เน้นว่าเป็นใคร แสดงดีหรือไม่ดี และการแสดงนี้มีประโยชน์กับ นักเรียนมากน้อยเพียงใดใน ระหว่างการวิเคราะห์และอภิปราย ผลการแสดง ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่อ ไปนี้ประกอบ ได้แก่ การฝึกซ้อม พฤติกรรม, การให้แรงเสริมทาง บวก <u>ขั้นตอนที่ 4 ขั้นแสดงเพิ่มเติม</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดง พฤติกรรมการแสดงออกในการ พูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น สบสายตาคู่ฟังโดยไม่ มองไปทางใดทางหนึ่ง ตลอด เวลา ไม่แสดงอาการกระวน- กระวาย ผู้วิจัยให้แรงเสริมทาง บวกแก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรม ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และฝึก ซ้อมพฤติกรรมมาให้นักเรียนที่แสดง พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นตอนที่ 5</u> <u>ชั้นแลกเปลี่ยน</u> <u>ประสบการณ์และสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกันและสรุปข้อคิดประโยชน์ที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>ขั้นที่ 3</u> <u>ขั้นสรุป</u> 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทางคือ มือไม่สั่น สบสายตาสื่อผู้ฟัง รอยยิ้มมองไปทางใดทางหนึ่ง ตลอดเวลา ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาท่าทางคือ ประสานสายตาสื่อผู้ฟัง รอยยิ้มไม่สั่น สบสายตาสื่อผู้ฟัง รอยยิ้มมองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย
ครั้งที่ 5	พฤติกรรม การพูดหน้า ชั้นเรียนด้าน ภาษาท่าทาง	1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษา ท่าทาง คือ	<u>ขั้นที่ 1</u> <u>ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		- มีอิมสั่น - สบสายตาผู้ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา - ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย 2. เพื่อให้นักเรียนฝึกการแสดงออกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ - ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น	คือไม่ออกไปพูดหน้าชั้นเรียนซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทางคือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นเรียนซ้ำกว่าที่ควรจะเป็นที่นักเรียนเคยประสบมา พร้อมทั้งให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น 3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเป็นการบ้าน จากนั้นให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการแสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทางคือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น เทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือ เทคนิคการให้คำแนะนำ, เทคนิคการฝึกซ้อมพฤติกรรม เทคนิคการเสริมแรงทางบวก และเทคนิคการมอบหมายให้ไปฝึกเพิ่มเติม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นตอนที่ 1 ขั้นฝึก</u> 1. ผู้วิจัยทบทวนการแสดงออกในการพัฒนาการพูดหน้าชั้นเรียนที่เหมาะสม และวิธีการที่จะช่วยให้มีการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนที่เหมาะสม 2. ให้นักเรียนออกไปฝึกพูดหน้าชั้นเรียน <u>ขั้นตอนที่ 2 วิเคราะห์และอภิปรายผลในการฝึก</u> หลังการฝึกผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันวิจารณ์เพื่อน ๆ แต่ละคน และผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้การเสริมแรงทางบวกประกอบด้วย <u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทางคือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นเรียนช้ากว่าที่ควรจะเป็น 2. ผู้วิจัยและนักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดที่ได้จากการฝึกภาษาท่าทางคือ มือไม่สั่น สบสายตาสื่อผู้ฟังไม่มองใบที่ใดที่หนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดง

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			อาการกระวนกระวาย และไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าปกติ 3. ให้นักเรียนกลับไปฝึกพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทางเพิ่มเติมที่บ้าน
6	พฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ : ไม่พูดตะกุกตะกัก	1. เพื่อทบทวนบทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก 2. เพื่อให้นักเรียนกลุ่มทดลองฝึกพฤติกรรมแสดงออก เพื่อพัฒนาพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ - ไม่พูดตะกุกตะกัก	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยทบทวนวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมแสดงออกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนอีกครั้ง 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนทบทวนการฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง และประโยชน์ที่ได้รับ 3. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียนทางด้านภาษาถ้อยคำที่ไม่พูดตะกุกตะกัก พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น <u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> ผู้วิจัยดำเนินการฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำคือ ไม่พูดตะกุกตะกัก

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ซึ่งเทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือ เทคนิคแม่แบบ ซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้ <u>ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำ</u> ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับ พฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้าน ภาษาถ้อยคำคือ ไม่พูดตะกุกตะกัก ว่าเป็นอย่างไร <u>ขั้นตอนที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ</u> 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบเรื่องที่ แม่แบบใช้ในการพูดครั้งนี้ คือ นิทานเรื่อง "แม่บ้านกับแมว" โดย ใช้เวลา 5 นาที และให้นักเรียน สังเกตพฤติกรรมของแม่แบบ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแบบตาม หัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนด ในระหว่างที่ นักเรียนอภิปรายและแสดงความคิดเห็น ผู้วิจัยใช้เทคนิค การให้คำแนะนำและการให้ข้อมูลย้อนกลับ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบ พฤติกรรมของตัวแบบทางบวก และ แสดงความคิดเห็นความรู้สึกเกี่ยวกับ พฤติกรรมที่นักเรียนจะเลียนแบบ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวกแก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนได้อย่างถูกต้อง ส่วนนักเรียนที่ดูตัวแบบแล้วยังแสดงพฤติกรรมไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยก็จะให้ฝึกซ้อมพฤติกรรมที่เลียนแบบอีกครั้งหนึ่ง และให้การเสริมแรงทางบวก หลังจากที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมได้ดีขึ้น <u>ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิด และประโยชน์ที่ได้จากเทคนิคแม่แบบ จากนั้นผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 1. ให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษาถ้อยคำคือ ไม่พูดตะกุกตะกัก และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษาถ้อยคำคือ ไม่พูดตะกุกตะกักเพิ่มเติม

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
7	พฤติกรรม	1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรม	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u>
11สค.40	การพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาอ้อยคำคือ ไม่พูดตะกุกตะกัก ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม	การพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาอ้อยคำคือ ไม่พูดตะกุกตะกัก ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม	1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาอ้อยคำคือ ไม่หยุดพูดกลางคัน
	คือไม่หยุดพูดกลางคัน	2. เพื่อให้ให้นักเรียนฝึกการแสดงออกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาอ้อยคำคือ ไม่หยุดพูดกลางคัน	2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาอ้อยคำคือ ไม่หยุดพูดกลางคันที่นักเรียนเคยประสบมา พร้อมทั้งให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น
			3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเป็นการบ้าน โดยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ
			<u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u>
			ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการแสดงพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาอ้อยคำคือ ไม่หยุดพูดกลางคัน
			เทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้คือ เทคนิคแม่แบบซึ่งมีขั้นตอน ดังนี้
			<u>ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำ</u>
			ผู้วิจัยสนทนากล่าวเกี่ยวกับพฤติกรรม
			การพูดหน้าชั้นเรียนที่นักเรียนแสดง

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ออกได้ถูกต้องว่าเป็นอย่างไรมีความสำคัญอย่างไร <u>ขั้นตอนที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ</u> 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบเรื่องที่แม่แบบใช้ในการพูดครั้งนี้คือ "แม่ครับกับแมว" โดยใช้เวลา 5 นาที และให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแบบตามหัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนดในระหว่างที่นักเรียนอภิปราย และแสดงความคิดเห็น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำแนะนำและการให้ข้อมูลย้อนกลับ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนทดลองฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนตามแบบตัวแบบ และแสดงความคิดเห็นความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นักเรียนเลียนแบบ จากนั้นผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวกแก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาอ้อยคำคือ ไม่หยุดพูดกลางคัน ส่วนนักเรียนที่เลียนแบบแล้วยังแสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกซ้อม

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			พฤติกรรมที่เลียนแบบอีกครั้งหนึ่ง แล้วให้แรงเสริมทางบวก หลังจาก นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ดีขึ้น <u>ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสรุป</u> 1. นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็น จากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษา ถ้อยคำคือ ไม่หยุดพูดกลางคันและ ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน เกี่ยวกับภาษาถ้อยคำคือ ไม่หยุดพูด กลางคันเพิ่มเติม
ครั้งที่ 8	พฤติกรรม การพูดหน้า ชั้นเรียนด้าน ภาษาถ้อยคำ คือเสียงพูด ไม่สั้น	1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษา ถ้อยคำคือ ไม่หยุดพูดกลางคัน 2. เพื่อให้นักเรียนฝึกการแสดง ออกพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำคือ เสียงพูดไม่ สั้น	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการ ฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูด หน้าชั้นเรียนของนักเรียนด้านภาษา ถ้อยคำคือ เสียงพูดไม่สั้น 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์ เกี่ยวกับพฤติกรรมพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำคือ เสียงไม่สั้น 3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้ นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติมเป็นการบ้านให้

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และผู้วิจัยหำข้อเสนอนะ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีแสดงพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำคือ เสียงไม่สั้น เทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้คือ การใช้เทคนิคแม่แบบ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำ</u> ผู้วิจัยสนทนากลุ่มเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำคือ เสียงไม่สั้น ว่ามีความสำคัญอย่างไร <u>ขั้นตอนที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ</u> 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบเกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำคือ เสียงไม่สั้น หัวข้อที่ใช้ในการพูดครั้งนี้ คือ "เทคนิคในการที่จะพูดได้อย่างมั่นใจ" โดยใช้เวลาในการพูด 5 นาที และให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมจากแม่แบบ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแบบตามหัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนดในระหว่างที่

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			นักเรียนอภิปราย ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำแนะนำ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ เสียงพูดไม่สั้นและหากนักเรียนสามารถพูดหน้าชั้นเรียนได้โดยเสียงไม่สั้น ผู้วิจัยจึงให้แรงเสริมทางบวก <u>ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิด และประโยชน์ที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำคือ เสียงพูดไม่สั้น และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำคือ เสียงไม่สั้นเป็นการบ้าน

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
ครั้งที่ 9	พฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษา ภาษาถ้อยคำ - จังหวัดพูดเร็วเกินไป - จังหวัดพูดไม่ช้าเกินไป	1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษา ถ้อยคำคือ คือเสียงพูดไม่สั้น ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนไป ฝึกเพิ่มเติม 2. เพื่อให้นักเรียนฝึกการแสดง ออกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำคือ จังหวัดการพูดไม่เร็วเกินไป - จังหวัดการพูดไม่ช้าเกินไป	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนด้านภาษาถ้อยคำคือ จังหวัดพูดไม่เร็วเกินไป จังหวัดพูดไม่ช้าเกินไป 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ จังหวัดการพูดไม่เร็วเกินไป จังหวัดการพูดไม่ช้าเกินไป 3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติมเป็นการบ้าน จากนั้นให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีแสดงพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำคือ จังหวัดการพูดไม่เร็วเกินไป จังหวัดการพูดไม่ช้าเกินไป เทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้คือ การใช้บทบาทสมมติ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ</u> ผู้วิจัยสร้างบทบาทสมมติตามสถานการณ์ "พฤติกรรมกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป, จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป" <u>ขั้นที่ 2 ขั้นแสดง</u> 1. การอ่านเครื่อง ผู้วิจัยสนทนาซักถามนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป ว่ามีความสำคัญอย่างไร 2. การเลือกผู้แสดง โดยผู้วิจัยให้นักเรียนอาสาสมัครเป็นผู้แสดง 3. การจัดการการแสดง โดยผู้วิจัยแจกเอกสารบทบาทสมมติให้นักเรียนอาสาสมัครอ่านเพื่อจัดการให้เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง 4. ขั้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่ได้แสดงบทบาทสมมติเป็นผู้สังเกตการณ์ และบันทึกพฤติกรรมของผู้แสดงและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการแสดง

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			5. การแสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่อาสาสมัครแสดงบทบาทตามที่ตนได้รับ <u>ขั้นตอนที่ 3</u> <u>ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลของการแสดง</u> หลังจากการแสดงจบผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง และผู้สังเกตการณ์อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับบทบาทการแสดงของแต่ละคนว่ามีความสำคัญอย่างไร จดบันทึกว่าใครแสดงดีหรือไม่และการแสดงนี้มีประโยชน์กับนักเรียนมากน้อยเพียงใด <u>ขั้นตอนที่ 4</u> <u>ขั้นแสดงเพิ่มเติม</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำคือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป โดยผู้วิจัยให้แรงเสริมแก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมได้ถูกต้องเหมาะสม <u>ขั้นตอนที่ 5</u> <u>ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและสรุปข้อคิดประโยชน์ที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกปฏิบัติการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาด้วยคำคือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป, จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป จากนั้นผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกปฏิบัติการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนคือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไปเพิ่มเติม
ครั้งที่ 10	พฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาด้วยคำคือ - ไม่พูดตะกุกตะกัก - ไม่หยุดพูดกลางคัน - พูดเสียงไม่สั้น	1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาด้วยคำ คือ - จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป - จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไปที่ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม 2. เพื่อให้นักเรียนฝึกการแสดงออกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาด้วยคำ ได้แก่ - ไม่พูดตะกุกตะกัก - ไม่หยุดพูดกลางคัน - เสียงพูดไม่สั้น	<u>ขั้นที่ 1 ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกปฏิบัติการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาด้วยคำ 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาด้วยคำที่นักเรียนเคยประสบมา ได้แก่ 2.1 ไม่พูดตะกุกตะกัก 2.2 ไม่หยุดพูดกลางคัน 2.3 เสียงพูดไม่สั้น 2.4 จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
	- จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป - จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป	- จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป - จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป	2.5 จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป 3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนฝึกเพิ่มเติมเป็นการบ้าน ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ <u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีแสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ ได้แก่ 2.1 ไม่พูดตะกุกตะกัก 2.2 ไม่หยุดพูดกลางคัน 2.3 เสียงพูดไม่สั้น 2.4 จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป 2.5 จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป เทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือ การใช้เทคนิคแม่แบบ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ <u>ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำ</u> ผู้วิจัยสนทนากล่าวเกี่ยวกับพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำที่นักเรียนแสดงออกได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ว่าเป็นอย่างไร มีความสำคัญอย่างไร

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			<u>ขั้นตอนที่ 2</u> <u>ข้อเสนอแม่แบบ</u> 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบ เรื่อง การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ ได้แก่ - ไม่พูดตะกุกตะกัก - ไม่หยุดพูดกลางคัน - เสียงพูดไม่สั่น - จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป - จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป และให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบ 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และความรู้สึกเกี่ยวกับตัวแบบ ตามหัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนดในระหว่างที่นักเรียนอภิปราย ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำแนะนำ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ 2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกการแสดงออกโดยเลียนแบบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของตัวแบบ ผู้วิจัยให้แรงเสริมแก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรม การพูดหน้าชั้นเรียนที่เหมาะสม แต่เทคนิคยังไม่เหมาะสม ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกซ้อมพฤติกรรมที่เลียนแบบ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			อีกครั้งหนึ่ง และให้แรงเสริมทางบวก หลังจากที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนได้เหมาะสมขึ้น <u>ขั้นตอนที่ 3</u> <u>ขั้นสรุป</u> ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิด และประโยชน์ที่ได้จากเทคนิคแม่แบบ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม <u>ขั้นที่ 3</u> <u>ขั้นสรุป</u> 1. นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำเพิ่มเติม
ครั้งที่ 11	พฤติกรรม การพูดหน้า ชั้นเรียน	1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ - ไม่พูดตะกุกตะกัก - ไม่หยุดพูดกลางคัน - เสียงพูดไม่สั้น - จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป	<u>ขั้นที่ 1</u> <u>ขั้นนำ</u> 1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน 2. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม และผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		- จังหวะการพูดไม่ซ้ำเกินไป 2. เพื่อให้นักเรียนฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมทั้งภาษา ถ้อยคำ และภาษาท่าทาง	<u>ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก</u> 1. ผู้วิจัยดำเนินการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน โดยให้นักเรียนฝึกซ้อมพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนตามสถานการณ์ที่ผู้วิจัยกำหนด 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตการใช้ภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทางของสมาชิก แต่ละคนที่ออกมาพูดหน้าชั้นเรียน 3. เมื่อเสร็จสิ้นการพูดหน้าชั้นเรียน ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็น และให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนแต่ละคน 4. ผู้วิจัยให้คำแนะนำให้ข้อมูลย้อนกลับ และให้แรงเสริมทางบวกแก่นักเรียน <u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุป ประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางที่เหมาะสมทั้งภาษาถ้อยคำ และภาษา

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			ทำทางของสมาชิก แต่ละคนที่ออกมา พูดหน้าชั้นเรียน 3. เมื่อเสร็จสิ้นการพูดหน้าชั้นเรียน ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็น และให้ข้อมูลย้อน กลับแก่นักเรียนแต่ละคน 4. ผู้วิจัยให้คำแนะนำ ให้ข้อมูลย้อน กลับและให้แรงเสริมทางบวกแก่นักเรียน <u>ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป</u> 1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุป ประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน 2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางที่ เหมาะสมทั้งภาษาถ้อยคำ และภาษา ท่าทางในการแสดงออกในการพูด หน้าชั้นเรียน 3. ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนฝึกการ พูดหน้าชั้นเรียนเพิ่มเติมที่บ้าน
ครั้งที่ 12	ปัจฉิมนิเทศ	1. เพื่อติดตามผลงานที่ผู้วิจัย มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม 2. เพื่อสรุปการฝึกพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน	1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการ ฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกในการพูด หน้าชั้นเรียน

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
		3. เพื่อให้ให้นักเรียนสามารถบอกวิธีการพูดหน้าชั้นเรียนที่ถูกต้องและเหมาะสมทั้งด้านภาษาถ้อยคำและภาษาท่าทาง 4. เพื่อให้ให้นักเรียนบอกประโยชน์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน และการนำไปใช้ในชีวิตรประจำวัน	2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์การพูดหน้าชั้นเรียนที่นักเรียนเคยประสบมา พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น 3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม และผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ 4. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปผลการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม 5. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันบอกวิธีการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนที่ถูกต้องและเหมาะสมทั้งด้านภาษาถ้อยคำ และภาษาท่าทาง 6. ผู้วิจัยซักถามนักเรียนว่าด้านสิ่งที่ยังรู้ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนไปใช้ในชีวิตรประจำวันบ้างหรือไม่ ใช้ในลักษณะใด มีผลอย่างไรบ้าง 7. ผู้วิจัยให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลมเพื่อเปิดเผยความรู้สึกที่ได้รับจากการฝึกครั้งนี้

ครั้งที่	เรื่อง	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ
			8. ผู้วิจัยกล่าวขอให้นักเรียนที่เข้าร่วมการฝึกปฏิบัติการแสดงออกเพื่อพัฒนาการพูดหน้าชั้นเรียนและกล่าวปิดโปรแกรมการฝึกปฏิบัติการแสดงออก

โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกเพื่อพัฒนาการพูดหน้าชั้นเรียน

(ใช้กับกลุ่มทดลอง)

ครั้งที่ 1

เวลา 50 นาที

เรื่อง

ปฐมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่ม
2. เพื่อให้ให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
3. เพื่อให้ให้นักเรียนกลุ่มทดลองทราบวิธีการ และเทคนิคต่าง ๆ ในการฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน
4. เพื่อเตรียมนักเรียนกลุ่มทดลองให้พร้อมที่จะฝึกการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยแนะนำตนเอง
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่นเกม "อาหารจานโปรด" โดยชี้แจงว่ามีอาหารหลายชนิดที่คนทั่วไปนิยมรับประทานคู่กัน ถ้าเห็นอาหารชนิดนั้นแล้ว จะนึกถึงอีกสิ่งหนึ่งทันที
 - 2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม
 - 2.2 ผู้วิจัยแจกบัตรคำให้นักเรียนคนละ 1 แผ่น
 - 2.3 เมื่อผู้วิจัยให้สัญญาณเริ่ม ให้นักเรียนจับคู่กัน ให้ได้ตามที่กำหนด
ทั้งนี้จะเฉลยเมื่อนักเรียนจับคู่ได้ครบว่าตรงกับที่กำหนดไว้หรือไม่ดังนี้

มะม่วง	-	น้ำปลาหวาน
น้ำพริก	-	ปลาทุ
ไก่ย่าง	-	ส้มตำ
บัวลอย	-	ไข่หวาน

- 2.4 เมื่อนักเรียนแต่ละคนพบคู่ของตนแล้ว ให้แต่ละคู่ซักถามในหัวข้อต่อไปนี้
 - 2.4.1 ชื่อ-นามสกุล
 - 2.4.2 ชื่อเล่น
 - 2.4.3 มีพี่น้องกี่คน (รวมทั้งตัวเองด้วย) กี่คน
 - 2.4.4 วิชาที่ชอบ
 - 2.4.5 งานอดิเรกที่ชอบทำ
 - 2.4.6 อนาคตอยากเป็นอะไร
 - 2.4.7 ให้นักเรียนเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับคู่ของตนเองให้สมาชิกทราบ
- 2.5 ผู้วิจัยสรุปวัตถุประสงค์ของกิจกรรมว่า เพื่อให้นักเรียนที่มาร่วมรู้จักกันมาก่อนได้ทำความรู้จักกัน และเพื่อสร้างสัมพันธภาพระหว่างผู้วิจัยและนักเรียนในกลุ่ม
3. ผู้วิจัยชี้แจงให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ในการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก และอธิบายเทคนิคที่ใช้ในการฝึก 6 เทคนิค คือ
 - 3.1 การให้คำแนะนำ
 - 3.2 การใช้เทคนิคแม่แบบ
 - 3.3 การจับทบทวนสมมติ
 - 3.4 การฝึกซ้อมพฤติกรรม
 - 3.5 การให้แรงเสริมทางบวก
 - 3.6 การมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปประโยชน์ที่ได้รับจากการเข้ากลุ่มครั้งนี้ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
5. ผู้วิจัยเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถาม พร้อมทั้งนัดหมายสถานที่ วัน เวลา ที่จะทำการทดลองครั้งแรกจนถึงสิ้นสุดการทดลอง

อุปกรณ์

บัตรคำสำหรับเล่นเกม

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจ และการซักถามของนักเรียน
2. สังเกตจากความร่วมมือในการทำกิจกรรม

ครั้งที่ 2

เวลา 50 นาที

เรื่อง

พฤติกรรมกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทบทวนบทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติในการฝึกพฤติกรรมกรรมการแสดงออก
2. เพื่อให้ให้นักเรียนฝึกการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น

วิธีดำเนินการขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกรรมการแสดงออกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทางคือ มือไม่สั่น ที่นักเรียนเคยประสบมา พร้อมทั้งให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น
3. ผู้วิจัยติดตามผลการเข้ากลุ่มครั้งที่แล้ว โดยทบทวนบทบาทหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติในการฝึกพฤติกรรม

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีแสดงพฤติกรรมกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น ซึ่งเทคนิคการฝึกครั้งนี้ คือ เทคนิคการกำหนดคะแนนและเทคนิค แม่แบบซึ่งมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยเตรียมแผนภูมิเกี่ยวกับการคลายเครียด ซึ่งจะ เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนมือไม่สั่น

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นแสดง

2.1 การอุ่นเครื่อง โดยผู้วิจัยสนทนากลุ่มนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น ว่ามีความสำคัญอย่างไร

2.2 ผู้วิจัยบรรยาย เกี่ยวกับวิธีการคลายเครียดก่อนที่จะต้องออกไปพูดหน้าชั้นเรียน จากนั้นจึงสาธิตให้นักเรียนดูพร้อมทั้งให้นักเรียนทำตาม

2.3 ให้นักเรียนฝึกวิธีการคลายเครียดก่อนที่จะต้องออกไปพูดหน้าชั้นเรียน

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสรุป

- 3.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน
- 3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิด และประโยชน์ที่ได้จากเทคนิคการให้คำแนะนำ และเทคนิคแม่แบบครั้งนี้ จากนั้นผู้วิจัยจึงสรุปเพิ่มเติม

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิดเห็นจากการใช้วิธีการคลายเครียดก่อนที่จะออกไปพูดหน้าชั้นเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษาท่าทางคือ มือไม่สั่นเพิ่มเติม

ครั้งที่ 3

เวลา 50 นาที

หัวข้อเรื่อง

พฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาคู่ฟังไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนได้ฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้นักเรียนฝึกพฤติกรรมกาแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาคู่ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา

วิธีดำเนินการขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาคู่ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกาแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาคู่ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น
3. ผู้วิจัยติดตามผลที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติมเป็นการบ้าน โดยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

ผู้วิจัยให้นักเรียนรู้วิธีแสดงพฤติกรรมกาแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตา คู่ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา เทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือ เทคนิคการให้คำแนะนำ เทคนิคการเสริมแรงทางบวก และการให้การบ้าน มีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยเตรียมแผนภูมิเกี่ยวกับตำแหน่งการบังคับสายตา คือ

บน → กลาง, ล่าง → กลาง

ซ้าย → กลาง, ขวา → กลาง

ขวบน → กลาง, ขวาล่าง → กลาง

ซ้ายบน → กลาง, ซ้ายล่าง → กลาง

ขั้นที่ 3 ขั้นแสดง

3.1 ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาคู่ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ว่ามีความสำคัญอย่างไร

3.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกมองตามแผนภูมิที่กำหนดไว้

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสรุป

2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนบอกความคิดเห็น เกี่ยวกับการฝึกมองตามตำแหน่งบนแผนภูมิ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนทบทวนวิธีคลายเครียด (การบริหารเพื่อคลายเครียด)

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

2.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิด และประโยชน์ที่ได้จากการฝึกครั้งนี้ จากนั้นผู้วิจัยจึงสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาคู่ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาคู่ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา เป็นที่บ้าน

อุปกรณ์

แผนภูมิการบังคับสายตา

การประเมินผล

1. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น และอภิปรายร่วมกัน

ครั้งที่ 4

เวลา 50 นาที

เรื่อง

พฤติกรรมกำพุดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาคู่ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมกำพุดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่ม้วน สบสายตาโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา
2. เพื่อให้กำนักเรียนฝึกพฤติกรรมกำแสดงออกกำการกำพุดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาคู่ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย

วิธีดำเนินการขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยทบทวนวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกำแสดงออกกำการกำพุดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่ม้วน สบสายตาคู่ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย
2. ผู้วิจัยกำนักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกำแสดงออกกำการกำพุดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่ม้วน สบสายตาคู่ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น
3. ผู้วิจัยติดตามผลที่มอบหมายกำนักเรียนไปฝึกเพิ่มเติมเป็นการบ้าน จากนั้นกำนักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็น และผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

ผู้วิจัยกำนักเรียนรู้วิธีแสดงพฤติกรรมกำแสดงออก ในการกำพุดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาคู่ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย ซึ่งเทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้คือ เทคนิคการใช้บทบาทสมมติ เทคนิคการให้ข้อมูลย้อนกลับ เทคนิคการเสริมแรงทางบวก

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยแสดงบทบาทสมมติตามสถานการณ์ "พฤติกรรมกำแสดงออกกำการกำพุดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่ม้วน สบสายตาคู่ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นแสดง

1. การอุ่นเครื่อง ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น สบสายตาสื่อผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดงอาการกระวนกระวายว่ามีความสำคัญอย่างไร
2. ขึ้นเลือกผู้แสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนอาสาสมัครเป็นผู้แสดง (ถ้าไม่มีอาสาสมัคร ผู้วิจัยจะใช้วิธีสุ่มหยิบรายชื่อขึ้นมา)
3. การจัดฉากการแสดง ผู้วิจัยแจกเอกสาร บทบาทสมมติ ให้นักเรียนอาสาสมัครอ่านเพื่อจัดฉากให้เหมาะสม
4. ขึ้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่ได้แสดงบทบาทสมมติเป็นผู้สังเกตการณ์และบันทึกพฤติกรรมของผู้แสดง และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างแสดง
5. การแสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่อาสาสมัครแสดงบทบาทตามที่ตนได้รับ

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นวิเคราะห์ และอภิปรายผลการแสดง

หลังจากแสดงจบผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นผู้แสดง และผู้สังเกตการณ์อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับบทบาทการแสดงของแต่ละคนว่ามีความสำคัญอย่างไร โดยไม่มุ่งเน้นว่าเป็นใคร แสดงดีหรือไม่ดี และการแสดงนี้มีประโยชน์กับนักเรียนมากน้อยเพียงใด ในระหว่างวิเคราะห์ และอภิปรายผลการแสดง ผู้วิจัยใช้เทคนิคต่อไปนี้ ประกอบด้วยเทคนิคการฝึกซ้อมพฤติกรรม การให้แรงเสริมทางบวก

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการแสดงในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทางคือ มือไม่สั่น สบสายตาสื่อผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย ผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวก แก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมได้ถูกต้องและเหมาะสม และฝึกซ้อมพฤติกรรม ให้นักเรียนที่ยังแสดงพฤติกรรมไม่เหมาะสม

ขั้นตอนที่ 5 ชั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน และสรุปข้อคิด

ประโยชน์ที่ได้จากการแสดงบทบาทสมมติ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ชั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทางคือ มือไม่สั่น สบสายตาสื่อผู้ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ สบสายตาสื่อผู้ฟังโดยมือไม่สั่น สบสายตาสื่อผู้ฟัง โดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย

อุปกรณ์

1. เอกสารบทบาทสมมติ .
2. กระดาษ
3. ดินสอ

ขั้นตอนติดตามผล

ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลที่มอบหมายให้ไปฝึก

การประเมินผล

1. สังเกตการเข้าร่วมกิจกรรมบทบาทสมมติ
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น และอภิปรายร่วมกัน

ครั้งที่ 5

เวลา 50 นาที

เรื่อง

พฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่า
ที่ควรจะเป็น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง คือ
 - มีอามสั่น
 - สบสายตาผู้ฟังโดยไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา
 - ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย
2. เพื่อให้นักเรียนฝึกการแสดงออกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษา
ท่าทาง คือ
 - ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นเรียนซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น

วิธีดำเนินการขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออกในการพูด
หน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทางคือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน
ด้านภาษาท่าทางคือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นเรียนซ้ำกว่าที่ควรจะเป็นที่นักเรียน
เคยประสบมา พร้อมทั้งให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น
3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเป็นการบ้าน จากนั้นให้
นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

1. ผู้วิจัยทบทวนการแสดงออกในการพัฒนาการพูดหน้าชั้นเรียนที่เหมาะสม
และวิธีการที่จะช่วยให้มีการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนที่เหมาะสม
2. ให้นักเรียนออกไปฝึกพูดหน้าชั้นเรียน

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นวิเคราะห์ และอภิปรายผลการฝึก

หลังจากผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันวิจารณ์เพื่อนแต่ละคน และผู้วิจัยใช้เทคนิค
การให้การเสริมแรงทางบวกประกอบด้วย

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทางคือ ไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าที่ควรจะเป็น
2. ผู้วิจัย และนักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดที่ได้จากการฝึกภาษาท่าทาง คือ มือไม่สั่น สบสายตาคู่ฟัง ไม่มองไปทางใดทางหนึ่งตลอดเวลา ไม่แสดงอาการกระวนกระวาย และไม่ออกไปพูดหน้าชั้นซ้ำกว่าปกติ
3. ให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทางเพิ่มเติมที่บ้าน

อุปกรณ์

แผนภูมิบังคับสายตา

ขั้นตอนติดตามผล

ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลที่มอบหมายให้ไปฝึกเพิ่มเติม

ขั้นประเมินผล

1. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น และอภิปรายร่วมกัน

ครั้งที่ 6

เวลา 50 นาที

เรื่อง

พฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ ไม่พูดตะกุกตะกัก

วัตถุประสงค์

1. เพื่อทบทวนหน้าที่ของนักเรียนที่ต้องปฏิบัติในการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออก
2. เพื่อให้นักเรียนกลุ่มทดลองฝึกพฤติกรรมกาแสดงออกเพื่อพัฒนาพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำคือ ไม่พูดตะกุกตะกัก

วิธีดำเนินการขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยทบทวนวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออก เพื่อพัฒนาพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนอีกครั้ง
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนทบทวนการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาท่าทาง และประโยชน์ที่ได้รับ
3. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนทางด้านภาษาถ้อยคำไม่พูดตะกุกตะกัก พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็น

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

ผู้วิจัยดำเนินการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออกด้านการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่พูดตะกุกตะกัก ซึ่งเทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้คือ เทคนิคแม่แบบ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่พูดตะกุกตะกักว่าเป็นอย่างไร

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบ เรื่องที่แม่แบบใช้ในการพูดครั้งนี้คือ นิทานเรื่อง "แม่บ้านกับแมว" ระยะเวลา 5 นาที และให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแบบตามหัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนดในระหว่างที่นักเรียนอภิปราย และแสดงความคิดเห็น ผู้วิจัยใช้เทคนิค การให้คำแนะนำ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนเลียนแบบพฤติกรรมของตัวแบบ และแสดงความ คิดเห็นความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นักเรียนเลียนแบบ ผู้วิจัยให้แรงเสริมทาง บวกแก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนได้อย่างถูกต้อง ส่วน นักเรียนที่ดูตัวแบบแล้วแต่ก็ยังแสดงพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยจะให้ฝึกซ้อม พฤติกรรมที่เลียนแบบอีกครั้ง และให้การเสริมแรงทางบวกหลังจากที่นักเรียน แสดงพฤติกรรมได้ดีขึ้น

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสรุป

1. นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็น จากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกใน การพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษาถ้อยคำ คือ ไม่พูดตะกุกตะกัก และผู้วิจัยสรุป เพิ่มเติม

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับ ภาษาถ้อยคำคือ ไม่พูดตะกุกตะกักเพิ่มเติม

อุปกรณ์

แม่แบบ

ขั้นตอนติดตามผล

ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลที่มอบหมายให้ไปฝึก

การประเมินผล

1. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น

ครั้งที่ 7

เวลา 50 นาที

เรื่อง

พฤติกรรมกาการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่หยุดพูดกลางคัน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมกาการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่พูดตะกุกตะกักที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้ให้นักเรียนฝึกการแสดงออกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่หยุดพูดกลางคัน

วิธีดำเนินการขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกาการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่หยุดพูดกลางคัน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกาการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่หยุดพูดกลางคันที่นักเรียนเคยประสบมา พร้อมทั้งให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น
3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเป็นการบ้าน โดยให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็น และผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการแสดงพฤติกรรมกาการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำคือ ไม่หยุดพูดกลางคัน

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกาการพูดหน้าชั้นเรียนที่นักเรียนแสดงออกได้ถูกต้องว่าเป็นอย่างไร มีความสำคัญอย่างไร

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบ เรื่อง ที่แม่แบบาใช้ในการพูดครั้งนี้คือ "แม่ครัวกับแมว" โดยใช้เวลา 5 นาที และให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย และแสดงความคิดเห็น ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำแนะนำ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนทดลองฝึกพฤติกรรมกาการพูดหน้าชั้นเรียนตามแบบตัวแบบ และแสดงความคิดเห็น ความรู้สึกเกี่ยวกับพฤติกรรมที่นักเรียนเลียนแบบ

จากนั้นผู้วิจัยให้แรงเสริมทางบวก แก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาด้วยคำ คือ ไม่หยุดพูดกลางคัน ส่วนนักเรียนที่เลียนแบบแล้วยังแสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนไม่ถูกต้อง ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกซ้อมพฤติกรรมที่เลียนแบบอีกครั้ง แล้วให้แรงเสริมทางบวกหลังจากนักเรียนแสดงพฤติกรรมดีขึ้น

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิด และประโยชน์ที่ได้จากเทคนิคแม่แบบ จากนั้น

ผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษาด้วยคำ คือ ไม่หยุดพูดกลางคัน และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนใบฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนเกี่ยวกับภาษาด้วยคำ คือ ไม่หยุดพูดกลางคันเพิ่มเติม

อุปกรณ์

แม่แบบจริง

ขั้นตอนตามผล

ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลงานที่มอบหมายให้ใบฝึกก่อนการฝึกครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนในการพูดการแสดงของแม่แบบจริง
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น และอภิปรายร่วมกันของนักเรียน
3. สังเกตจากการสรุปของนักเรียน

ครั้งที่ 8

เวลา 50 นาที

เรื่อง

พฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ เสียงพูดไม่สั้น

วัตถุประสงค์

1. พฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ ไม่หยุดพูดกลางคัน
2. เพื่อให้ให้นักเรียนฝึกการแสดงพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ เสียงไม่สั้น

วิธีดำเนินการขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ เสียงพูดไม่สั้น
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ เสียงไม่สั้น
3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไม่ฝึกเพิ่มเติมเป็นการบ้าน
โดยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีแสดงพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ เสียงไม่สั้น เทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือ เทคนิคแม่แบบ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนาซักถามเกี่ยวกับพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ เสียงไม่สั้น ว่ามีความสำคัญอย่างไร

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบจริงเกี่ยวกับพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ เสียงไม่สั้น หัวข้อที่แม่แบบใช้ในการพูดครั้งนี้คือ "เทคนิคในการที่จะพูดได้อย่างมั่นใจ" โดยใช้เวลาพูด 5 นาที และให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมจากแม่แบบ

2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวแบบตามหัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนดในระหว่างที่นักเรียนอภิปราย ผู้วิจัยใช้เทคนิคการให้คำแนะนำและการให้ข้อมูลย้อนกลับ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ พูดเสียงไม่สั่น และหากนักเรียนสามารถพูดหน้าชั้นเรียนได้โดยเสียงไม่สั่น ผู้วิจัยจึงให้แรงเสริมทางบวก

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิด และประโยชน์ที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรม แม่แบบ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ เสียงพูดไม่สั่น และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้าน ภาษาถ้อยคำเสียงไม่สั่นเป็นการบ้าน

อุปกรณ์

แม่แบบจริง

ขั้นตอนตามผล

ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลงานที่มอบหมายให้ไปฝึกก่อนการฝึกครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตความสนใจของนักเรียนในการดูการแสดงของแม่แบบจริง
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น
3. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม

ครั้งที่ 9

เวลา 50 นาที

เรื่อง

พฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป
จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ เสียงพูดไม่สั้น ที่ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้นักเรียนฝึกการแสดงพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

วิธีดำเนินการขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออกการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป
3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติมเป็นการบ้าน จากนั้นให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีแสดงพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป เทคนิคที่ใช้ในการฝึกครั้งนี้ คือ การใช้บทบาทสมมติ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นเตรียมการ

ผู้วิจัยสร้างบทบาทสมมติตามสถานการณ์ "พฤติกรรมกาแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป"

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นแสดง

1. การอุ่นเครื่อง ผู้วิจัยสนทนากับนักเรียนเกี่ยวกับพฤติกรรม การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไปว่ามีความสำคัญอย่างไร
2. การเลือกผู้แสดง โดยผู้วิจัยให้นักเรียนอาสาสมัครเป็นผู้แสดง
3. การจับฉลากการแสดง โดยผู้วิจัยแจกเอกสารบทบาทสมมติให้นักเรียนที่อาสาสมัครอ่านเพื่อจัดฉากให้เหมาะสม
4. ขึ้นเตรียมผู้สังเกตการณ์ ผู้วิจัยให้นักเรียนที่ไม่ได้แสดงบทบาทสมมติเป็นผู้สังเกตการณ์ และบันทึกพฤติกรรมของผู้แสดง และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการแสดง
5. การแสดง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่อาสาสมัคร แสดงบทบาทตามที่ตนได้รับ

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปรายผลการแสดง

หลังจากแสดงจบลง ผู้วิจัยให้นักเรียนเป็นผู้แสดงและเป็นผู้สังเกตการณ์ อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับบทบาทการแสดงของแต่ละคนว่ามีความสำคัญอย่างไร โดยไม่เน้นว่าใครแสดงดีหรือไม่ และการแสดงนี้มีประโยชน์กับนักเรียนมากน้อยเพียงใด

ขั้นตอนที่ 4 ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ผู้วิจัยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาอ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป โดยผู้วิจัยให้แรงเสริมแก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมได้ถูกต้องเหมาะสม

ขั้นตอนที่ 5 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และการสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และสรุปข้อคิดตลอดจนประโยชน์ที่ได้รับจากการแสดงบทบาทสมมติ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็น จากการฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาอ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป จากนั้นผู้วิจัยจึงสรุปเพิ่มเติม

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ในการพูดหน้าชั้นเรียน คือ
จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไปเพิ่มเติม

อุปกรณ์

1. เอกสารบทบาทสมมติ
2. กระดาษ
3. ดินสอ

ขั้นตอนตามผล

ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลที่มอบหมายให้ไปฝึก

การประเมินผล

1. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรมบทบาทสมมติ
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น และอภิปรายร่วมกัน

พฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ

จังหวะการพูดเร็วเกินไป และจังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

สถานการณ์สมมติ

วันหนึ่งในชั่วโมงภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งครูกำลังสอนเรื่อง "วิธีการเล่าเรื่อง" ว่าจะต้องประกอบด้วย การเรี้นา, เนื้อเรื่อง และสรุป ซึ่งหลังจากที่ครูอธิบายและยกตัวอย่างให้ฟังแล้ว ครูให้นักเรียน 3 คน อาสาสมัครออกมา ซึ่งได้แก่ ด.ญ.นิภาวรรณ ด.ช.กฤษณะ และ ด.ญ.มาลีนา โดย ด.ญ.มาลีนา พูดช้าเกินไปจนเพื่อน ๆ หัวเราะ ส่วนกฤษณะเห็นเพื่อน ๆ หัวเราะมาลีนาจึงพูดเร็วจนเพื่อน ๆ ถามว่าจะรีบไปไหน ส่วน ด.ญ.นิภาวรรณออกมาพูดเป็นคนที 3 พูดได้ตื้นจนเพื่อน ๆ พอใจ และปรบมือให้ เพราะมีจังหวะการพูดที่ไม่เร็วเกินไป และไม่ช้าเกินไป

บทบาทสมมติของ ด.ญ.มาลีนา

หนูชื่อ ด.ญ.มาลีนา เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในชั่วโมงภาษาไทย คุณครูสอนเรื่องการเล่าเรื่อง และหลังจากที่ครูอธิบาย และยกตัวอย่างให้ฟังแล้วครูให้นักเรียนออกมาพูดหน้าชั้นเรียน หนูออกมาพูดหน้าชั้นเรียน แต่พูดช้าเกินไป จึงทำให้เพื่อน ๆ หัวเราะ

บทบาทสมมติของ ด.ช.กฤษณะ

ผมชื่อ ด.ช.กฤษณะ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในชั่วโมงภาษาไทย คุณครูสอนเรื่องการเล่าเรื่อง และหลังจากที่ครูอธิบายและยกตัวอย่างให้ฟังแล้ว ครูให้ออกไปพูดหน้าชั้นเรียนผมออกมาพูดหน้าชั้นเรียน แต่ผมพูดเร็วเกินไปจนเพื่อน ๆ บ่นว่า "จะรีบไปไหน" ฟังไม่รู้เรื่องเลย

บทบาทสมมติของ ด.ญ.นิภาวรรณ

หนูชื่อ ด.ญ.นิภาวรรณเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในชั่วโมงภาษาไทย คุณครูสอนเรื่องการเล่าเรื่อง และหลังจากที่ครูอธิบายแล้วและยกตัวอย่างให้ฟัง ครูให้นักเรียนออกมาพูดหน้าชั้นเรียน หนูออกมาพูดหน้าชั้นเรียน และจังหวะการพูดไม่เร็วเกินไปและไม่ช้าเกินไป ทำให้เพื่อน ๆ ทุกคนปรบมือให้กำลังใจ

ครั้งที่ 10

เวลา 50 นาที

เรื่อง

พฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียน ด้านภาษาถ้อยคำ คือ

- ไม่พูดตะกุกตะกัก
- ไม่หยุดพูดกลางคัน
- พูดเสียงไม่สั่น
- จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป
- จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป และจังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป ที่ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อให้นักเรียนฝึกการแสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ ได้แก่
 - ไม่พูดตะกุกตะกัก
 - ไม่หยุดพูดกลางคัน
 - พูดเสียงไม่สั่น
 - จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป
 - จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

วิธีดำเนินการขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมกาแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ ซึ่งนักเรียนเคยประสบมา ได้แก่
 - 2.1 ไม่พูดตะกุกตะกัก
 - 2.2 ไม่หยุดพูดกลางคัน
 - 2.3 เสียงพูดไม่สั่น
 - 2.4 จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป
 - 2.5 จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนใบฝึกเพิ่มเติมเป็นการบ้าน
ให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะ
ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

ผู้วิจัยให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีแสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้าน
ภาษาถ้อยคำ ได้แก่

- 2.1 ไม่พูดตะกุกตะกัก
- 2.2 ไม่หยุดพูดกลางคัน
- 2.3 เสียงพูดไม่สั้น
- 2.4 จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป
- 2.5 จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

เทคนิคในการฝึกครั้งนี้ คือ การใช้เทคนิคแม่แบบ ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นนำ

ผู้วิจัยสนทนากล่าวเกี่ยวกับพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน
ด้านภาษาถ้อยคำ ที่นักเรียนแสดงออกได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมว่าเป็น
อย่างไร มีความสำคัญอย่างไร

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นเสนอแม่แบบ

- 2.1 ผู้วิจัยเสนอแม่แบบ เรื่อง การแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้าน
ภาษาถ้อยคำ ได้แก่

- ไม่พูดตะกุกตะกัก
- ไม่หยุดพูดกลางคัน
- เสียงพูดไม่สั้น
- จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป
- จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป

และให้นักเรียนสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบ

- 2.2 ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปราย แสดงความคิดเห็นและความรู้สึก
เกี่ยวกับตัวแบบตามหัวข้อที่ผู้วิจัยกำหนด ในระหว่างที่นักเรียนอภิปราย ผู้วิจัย
ใช้เทคนิคการให้คำแนะนำ และการให้ข้อมูลย้อนกลับ

2.3 ผู้วิจัยให้นักเรียนฝึกการแสดงออก โดยเลียนแบบพฤติกรรมการพูด หน้าชั้นเรียนของตัวแบบ โดยผู้วิจัยให้แรงเสริมแก่นักเรียนที่แสดงพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนได้เหมาะสม และหากคนใดยังไม่เหมาะสม ผู้วิจัยให้นักเรียน ฝึกซ้อมพฤติกรรมที่เลียนแบบอีกครั้งหนึ่ง และให้แรงเสริมทางบวก หลังจาก ที่นักเรียนแสดงพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนได้เหมาะสมขึ้น

ขั้นตอนที่ 3 ขั้นสรุป

ผู้วิจัยให้นักเรียนสรุปข้อคิด และประโยชน์ที่ได้รับจากเทคนิคแม่แบบ และผู้วิจัยเพิ่มเติม

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. นักเรียนช่วยกันสรุปข้อคิดเห็นจากการฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูด หน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ และผู้วิจัยสรุปเพิ่มเติม
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนไปฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนด้าน ภาษาถ้อยคำเพิ่มเติม

อุปกรณ์

แม่แบบจริง

ขั้นตอนตามผล

ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลงานที่มอบหมายให้ไปฝึกก่อน และการฝึกในครั้งต่อไป

การประเมินผล

1. สังเกตจากความสนใจของนักเรียนในการดูการแสดงของแม่แบบจริง
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น
3. สังเกตจากการสรุปของนักเรียน

ครั้งที่ 11

เวลา 50 นาที

เรื่อง

พฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นเรียน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลการฝึกพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนด้านภาษาถ้อยคำ คือ
 - ไม่พูดตะกุกตะกัก
 - ไม่หยุดพูดกลางคัน
 - เสียงพูดไม่สั่น
 - จังหวะการพูดไม่เร็วเกินไป
 - จังหวะการพูดไม่ช้าเกินไป
2. เพื่อให้นักเรียนฝึกพฤติกรรมกาแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมทั้งภาษาถ้อยคำ และภาษาท่าทาง

วิธีดำเนินการ

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน
2. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม และผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ

ขั้นที่ 2 ขั้นฝึก

1. ผู้วิจัยดำเนินการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน โดยให้นักเรียนฝึกซ้อมพฤติกรรมกาพูดหน้าชั้นตามสถานการณ์ที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนสังเกตการใช้ภาษาถ้อยคำ และภาษาท่าทางของสมาชิกแต่ละคนที่ออกมาพูดหน้าชั้นเรียน
3. เมื่อเสร็จสิ้นการพูดหน้าชั้นเรียน ผู้วิจัยให้นักเรียนร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น และให้ข้อมูลย้อนกลับแก่นักเรียนแต่ละคน
4. ผู้วิจัยให้คำแนะนำให้ข้อมูลย้อนกลับ และให้แรงเสริมทางบวกแก่นักเรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

1. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปประโยชน์ที่ได้รับจากการฝึกพฤติกรรมกาแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน

2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเลือกแนวทางที่เหมาะสมทั้งภาษาถ้อยคำ และภาษาท่าทาง โดยการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน
3. ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนฝึกการพูดหน้าชั้นเรียนเพิ่มเติมที่บ้าน

อุปกรณ์

ขั้นตอนตามผล

การประเมินผล

ใบงานที่แจ้งให้นักเรียนทราบถึงสถานการณ์ที่ผู้วิจัยกำหนดให้

ผู้วิจัยให้นักเรียนรายงานผลงานที่ได้รับมอบหมายให้ไปฝึกเพิ่มเติม

1. สังเกตจากการเข้าร่วมกิจกรรม
2. สังเกตจากการแสดงความคิดเห็น และอภิปรายร่วมกัน

สถานการณ์ที่กำหนด

ให้นักเรียนเล่าถึงบรรยากาศที่นักเรียนได้ไปเที่ยวสวนสยามกับเพื่อน ๆ

ในวันที่ทางโรงเรียนจัดให้ไปทัศนศึกษา โดยใช้เวลาคนละ 5 นาที

ครั้งที่ 12

เวลา 50 นาที

เรื่อง

ปัจฉิมนิเทศ

วัตถุประสงค์

1. เพื่อติดตามผลงานที่ผู้วิจัยมอบหมายให้ไปฝึกเพิ่มเติม
2. เพื่อสรุปผลการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน
3. เพื่อให้ให้นักเรียนสามารถบอกวิธีการพูดหน้าชั้นเรียนที่ถูกต้อง และเหมาะสมทั้งด้านภาษาถ้อยคำ และภาษาท่าทาง
4. เพื่อให้ให้นักเรียนบอกประโยชน์ของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน และการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

วิธีดำเนินการ

1. ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ของการฝึกพฤติกรรมกล่าวแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน
2. ผู้วิจัยให้นักเรียนเล่าประสบการณ์การพูดหน้าชั้นเรียนที่นักเรียนเคยประสบมาพร้อมกับแสดงความคิดเห็น
3. ผู้วิจัยติดตามผลงานที่มอบหมายให้นักเรียนไปฝึกเพิ่มเติม และผู้วิจัยให้ข้อมูลย้อนกลับ
4. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันสรุปผลจากการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน และผู้วิจัยเพิ่มเติม
5. ผู้วิจัยให้นักเรียนช่วยกันบอกวิธีการการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนที่ถูกต้อง และเหมาะสมทั้งภาษาถ้อยคำ และภาษาท่าทาง
6. ผู้วิจัยซักถามนักเรียนว่าได้นำสิ่งที่เรียนรู้ในการฝึกพฤติกรรมแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียนไปใช้ในชีวิตรประจำวันบ้างหรือไม่ ใช้ในลักษณะใด มีผลอย่างไรบ้าง
7. ผู้วิจัยให้นักเรียนนั่งเป็นวงกลม เพื่อเปิดเผยความรู้สึกที่ได้รับจากการฝึกครั้งนี้
8. ผู้วิจัยกล่าวขอบคุณนักเรียนที่เข้าร่วมการฝึกพฤติกรรม การแสดงออกเพื่อพัฒนาในการพูดหน้าชั้นเรียน และกล่าวปิดโปรแกรมการฝึกพฤติกรรมแสดงออก

อุปกรณ์

-

การประเมินผล

-

ภาคผนวก ข.

1. กราฟแสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเป็นรายบุคคลของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ
2. ตารางเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนโดยรวม ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
3. ตารางเปรียบเทียบพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนโดยรวม ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก
4. เปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนโดยรวม ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2
5. ตารางแสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเป็นรายบุคคล ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 ตลอด 3 ระยะ
6. ตารางแสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนเป็นรายบุคคล ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 2 ตลอด 3 ระยะ
7. ตารางแสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนเป็นรายพฤติกรรมของกลุ่มทดลองที่ 1 ก่อนและหลังการทดลอง

ตาราง 3 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนเป็นรายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	สัปดาห์ที่	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
ระยะ เส้น ฐาน 1	1	1	9	8	8	8	6	7	9	7	8
		2	8	9	7	6	7	8	7	7	7
		3	7	6	8	7	8	8	8	8	8
		4	6	7	6	7	8	9	7	9	7
	มัธยฐาน		7.5	7.5	7.5	7	7.5	8	7.5	7.5	7.5
ระยะ ทดลอง B	2	5	6	7	7	7	7	9	7	6	7
		6	7	6	6	8	7	6	8	7	7
		7	8	7	7	6	8	7	5	8	7
	3	8	6	7	7	5	5	8	6	7	6.5
		9	7	6	6	6	6	5	7	6	6
		10	8	6	6	8	8	8	7	5	7.5
	4	11	5	6	8	8	7	6	8	6	6.5
		12	6	7	7	7	6	5	6	6	6
		13	7	7	7	7	8	7	5	5	7
	5	14	6	7	6	6	7	5	6	6	6
		15	5	7	7	5	6	6	6	5	6
		16	6	6	5	7	6	6	6	6	6
มัธยฐาน		6	7	7	7	7	6.5	6	6	6.75	

ตาราง 3 (ต่อ)

ระยะที่	สัปดาห์ที่	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัธยมศึกษา
			1	2	3	4	5	6	7	8	
ระยะ เส้น ฐาน A ₂	6	17	3	4	4	3	5	4	3	3	3.5
		18	2	3	2	2	4	3	2	2	2
		19	2	2	1	2	3	3	2	1	2
		20	2	2	2	1	3	2	1	2	2
	มัธยมศึกษา		2	2.5	2	2	3.5	3	2	2	2

ตาราง 4 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการแสดงออกในการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนเป็น
รายบุคคลในกลุ่มทดลองที่ 2 ที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

ระยะที่	สัปดาห์ที่	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัธยฐาน
			1	2	3	4	5	6	7	8	
ระยะ เส้น ฐาน 1	1	1	7	7	7	6	6	7	5	8	6.5
		2	9	8	7	7	8	8	5	6	7.5
		3	7	9	6	8	7	8	6	5	7
		4	7	8	5	6	7	8	5	5	6.5
	มัธยฐาน		7	8	6.5	6.5	7	8	5	5.5	6.75
ระยะ ทดลอง B	2	5	6	7	7	8	6	9	5	6	6.5
		6	7	8	7	6	7	8	6	7	7
		7	7	8	6	7	7	8	5	8	7
		8	6	9	5	7	8	7	5	7	7
	3	9	8	8	6	6	7	7	6	6	6.5
		10	6	7	6	7	6	6	7	5	6
		11	7	6	7	6	5	7	6	6	6
		12	5	7	5	6	6	8	6	6	6
	4	13	6	6	6	7	5	6	7	5	6
		14	7	6	6	7	6	5	6	6	6
		15	6	6	7	6	6	5	5	5	6
		16	5	7	6	6	5	6	5	6	6
	มัธยฐาน		6	7	6	6.5	6	7	6	6	6

ตาราง 4 (ต่อ)

ระยะที่	สัปดาห์ที่	ครั้งที่	นักเรียนคนที่								มัธยมศึกษา
			1	2	3	4	5	6	7	8	
ระยะ เส้น ฐาน A ₂	6	17	6	6	5	6	6	6	5	5	6
		18	5	6	5	5	5	6	4	5	5
		19	5	5	4	5	4	5	4	4	4.5
		20	4	4	3	4	4	4	3	3	4
	มัธยมศึกษา		5	5.5	4.5	5	4.5	5.5	4	4.5	4.75

ตาราง 5 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนโดยรวม ของนักเรียนกลุ่มทดลองก่อนและหลังที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก

คนที่	พฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียน โดยรวมของนักเรียน		ผลต่างของ พฤติกรรมในการ พูดหน้าชั้นเรียนโดย รวมของนักเรียน	อันดับ	R ⁻	R ⁺
	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง				
1	9	30	21	6	0	6
2	11	30	19	3	0	3
3	9	29	20	4.5	0	4.5
4	8	21	13	1	0	1
5	15	29	14	2	0	2
6	12	32	20	4.5	0	4.5
7	8	31	23	7.5	0	7.5
8	8	31	23	7.5	0	7.5
รวม Mdn	9	30	20		Σ R ⁻ =0	Σ R ⁺ =36
Q.D.	2	1	4.5			

T = 0**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 6 แสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนโดยรวม ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลอง		ผลต่าง	อันดับ	กลุ่มควบคุม		ผลต่าง	อันดับ
	หลัง	ก่อน			หลังทดลอง	ก่อนทดลอง		
1	9	30	21	14	20	30	10	6.5
2	11	30	19	11	21	32	11	8
3	9	29	20	12.5	17	25	8	4
4	8	21	13	9	20	27	7	2.5
5	15	29	14	10	19	28	9	5
6	12	32	20	12.5	21	31	10	6.5
7	8	31	23	15.5	16	21	5	1
8	8	31	23	15.5	17	24	7	2.5

$$\sum R_1 = 100$$

$$U = 0^{**}$$

$$\sum R_2 = 36$$

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

$$\begin{aligned}
 U_1 &= n_1 n_2 + \frac{n_1(n_1 + 1)}{2} - \sum R_1 & U_2 &= n_1 n_2 + \frac{n_2(n_2 + 1)}{2} - \sum R_2 \\
 &= (8 \times 8) + \frac{8(8 + 1)}{2} - 100 & &= (8 \times 8) + \frac{8(8 + 1)}{2} - 36 \\
 &= (64 + 36) - 100 & &= (64 + 36) - 36 \\
 &= 100 - 100 & &= 100 - 36
 \end{aligned}$$

$$U_1 = 0$$

$$U_2 = 64$$

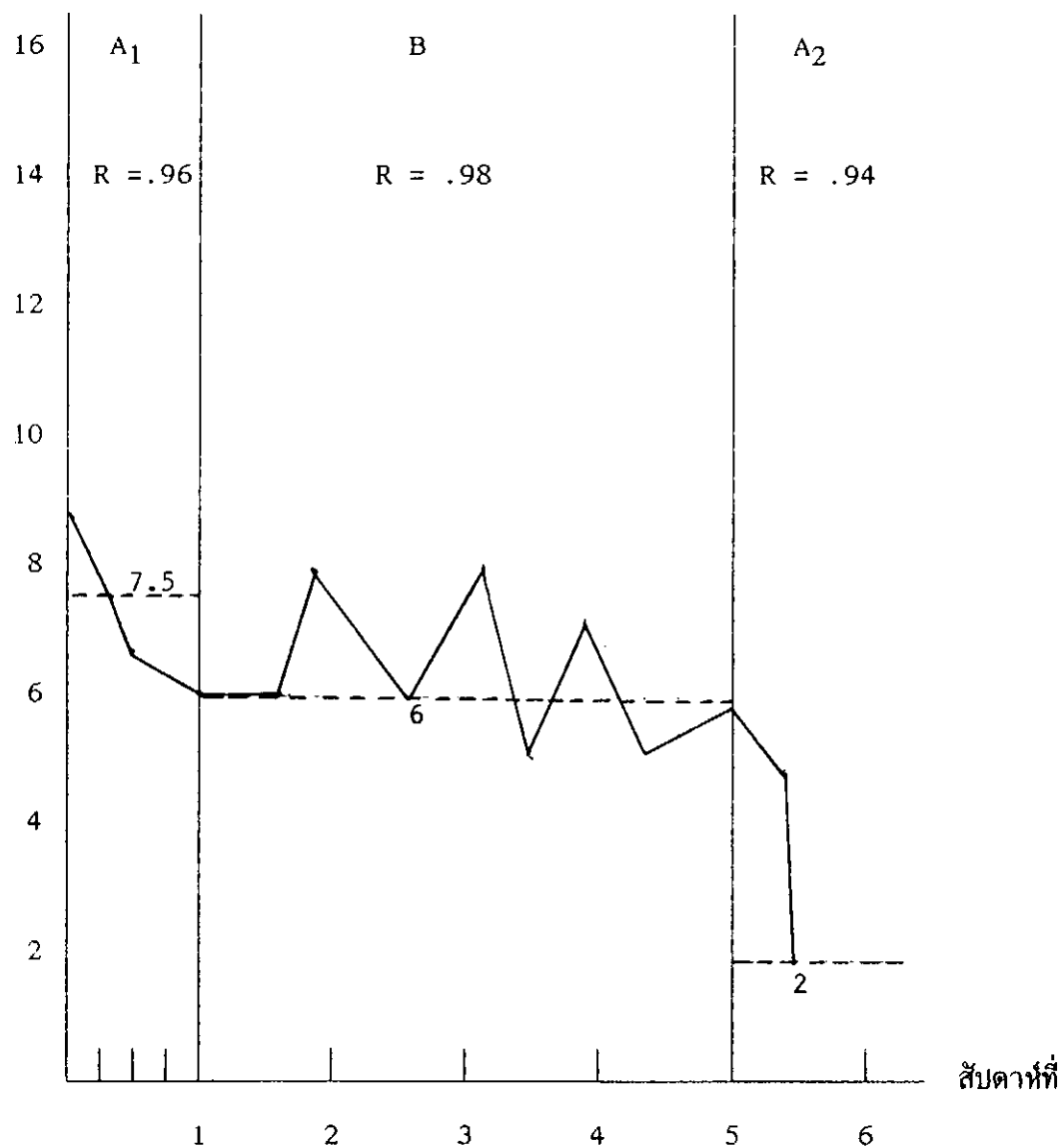
ตาราง 7 แสดงการเปรียบเทียบผลต่างของพฤติกรรมในการพูดหน้าชั้นเรียนโดยรวม ของ
นักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 ก่อนและหลังการทดลอง

คนที่	กลุ่มทดลอง	อันดับ	กลุ่มควบคุม	อันดับ
	ผลต่างก่อนและหลังการทดลอง		ผลต่างก่อนและหลังการทดลอง	
1	21	14	10	6.5
2	19	11	11	8
3	20	12.5	8	4
4	13	9	7	2.5
5	14	10	9	5
6	20	12.5	10	6.5
7	23	15.5	5	1
8	23	15.5	7	2.5

$$\sum R_1 = 100$$

$$\sum R_2 = 36$$

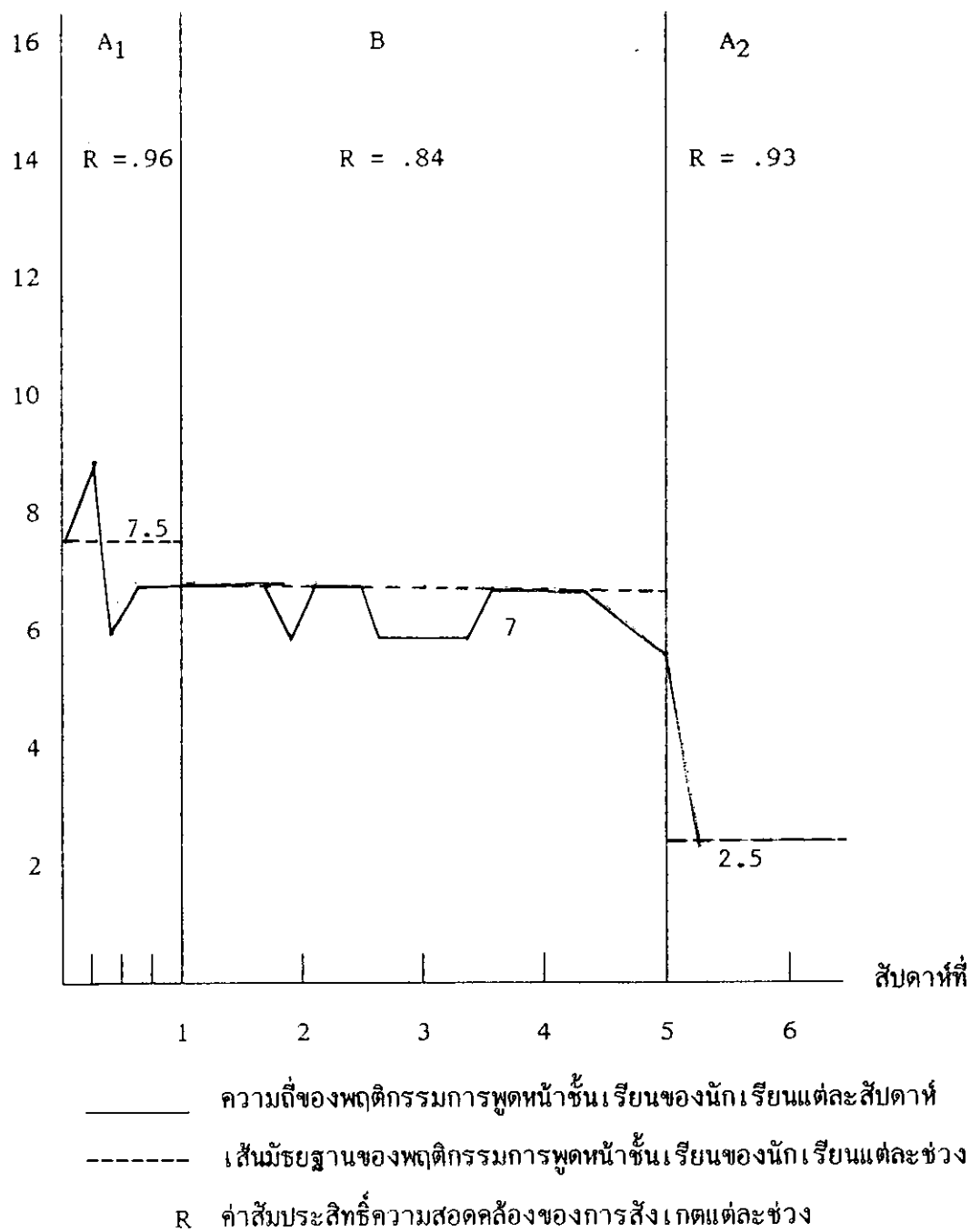
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

- ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
 ----- เส้นมัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

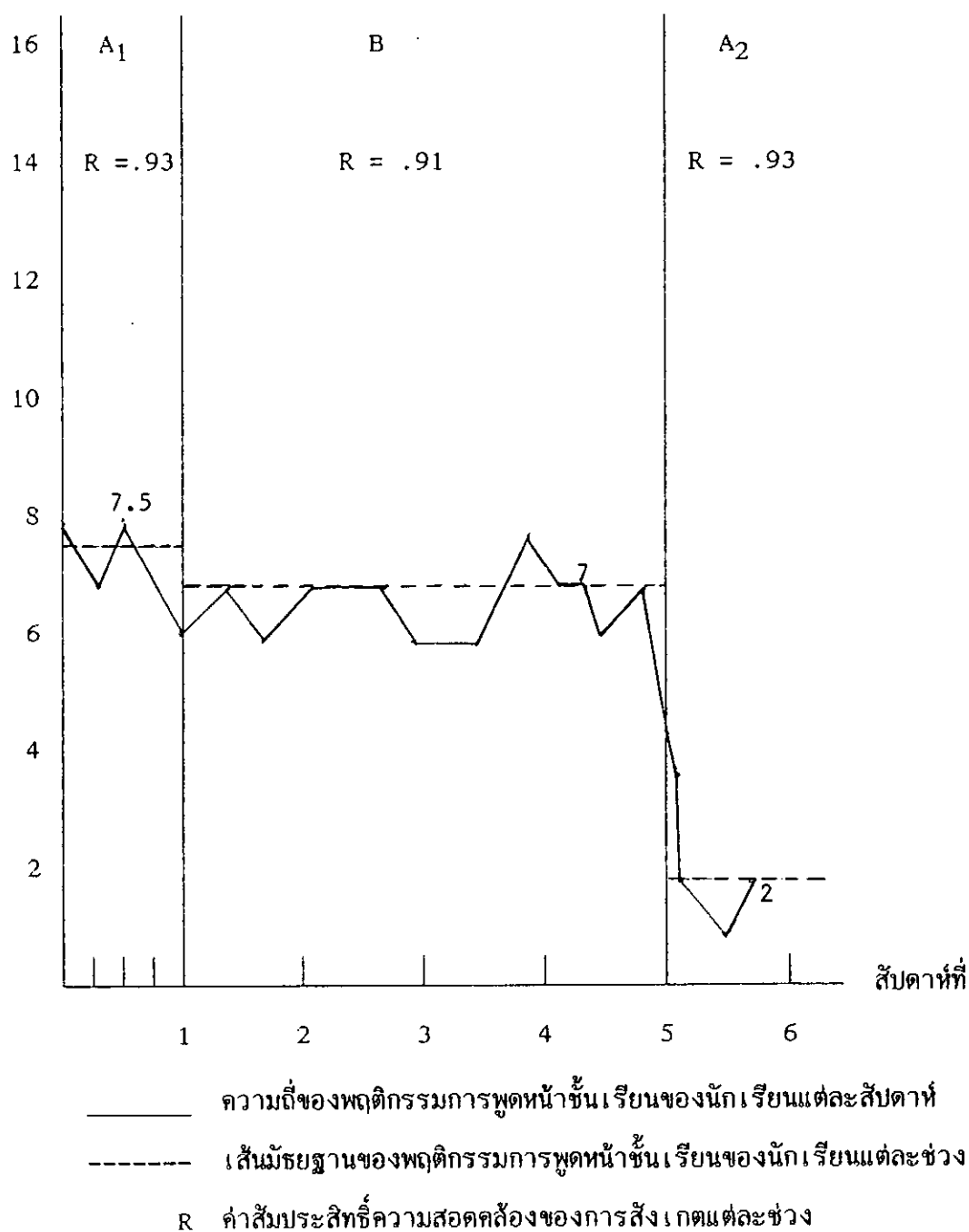
ภาพประกอบ 3 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนคนที่ 1 ที่ได้รับการฝึก
 พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

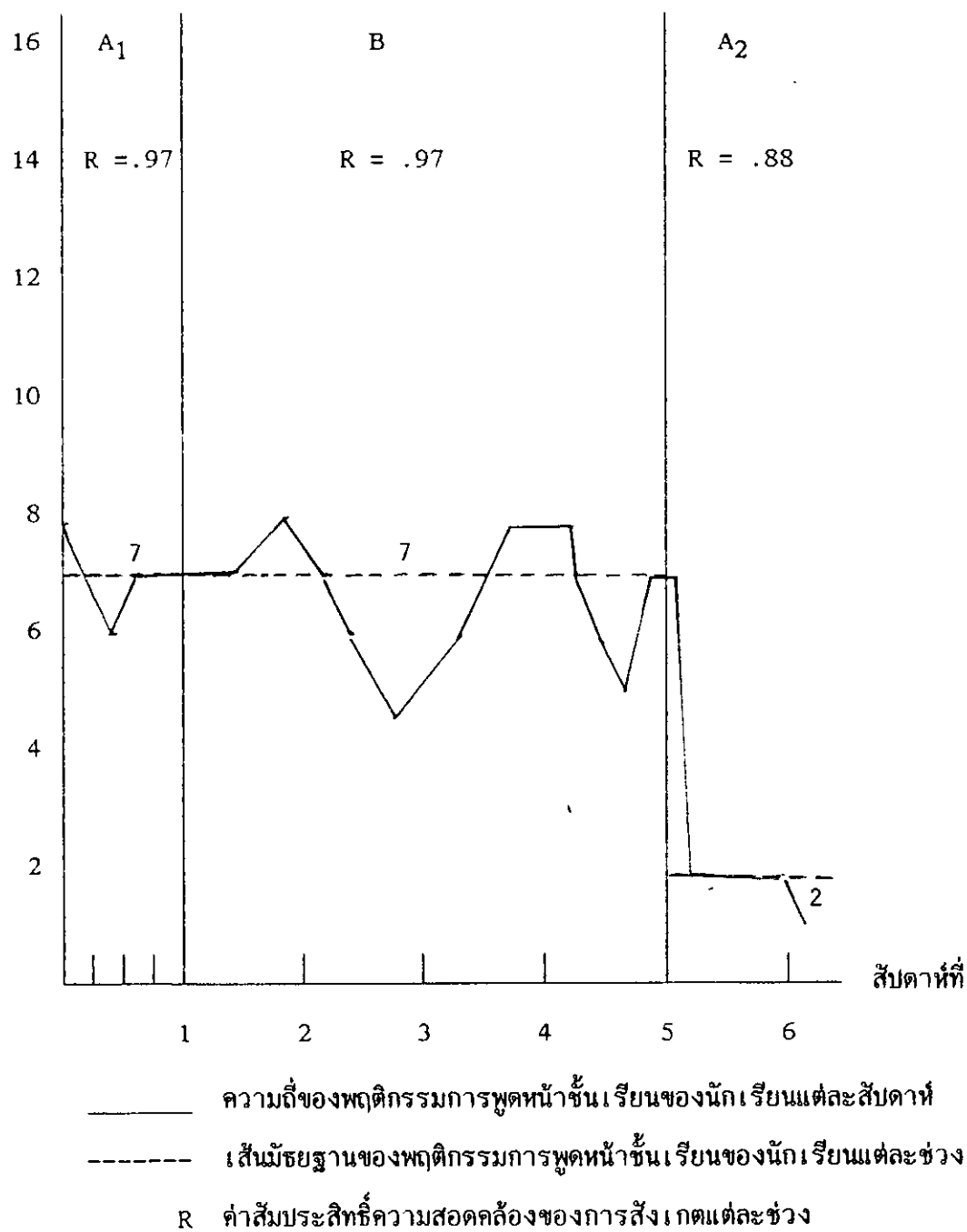
ภาพประกอบ 4 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนคนที่ 2 ที่ได้รับการฝึก
พฤติกรรมแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

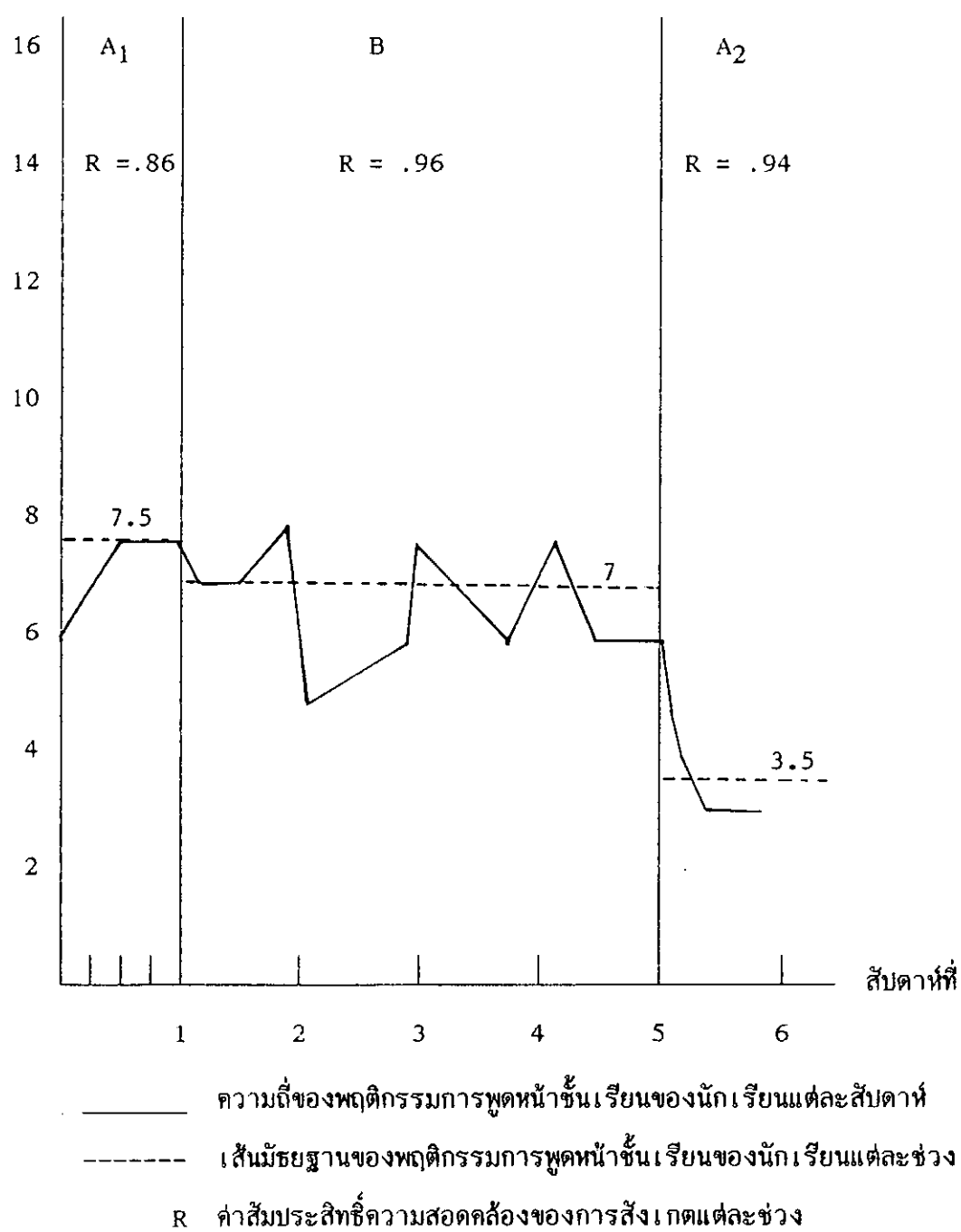
ภาพประกอบ 5 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนคนที่ 3 ที่ได้รับการฝึก
พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

ภาพประกอบ 6 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนคนที่ 4 ที่ได้รับการฝึก
พฤติกรรมแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

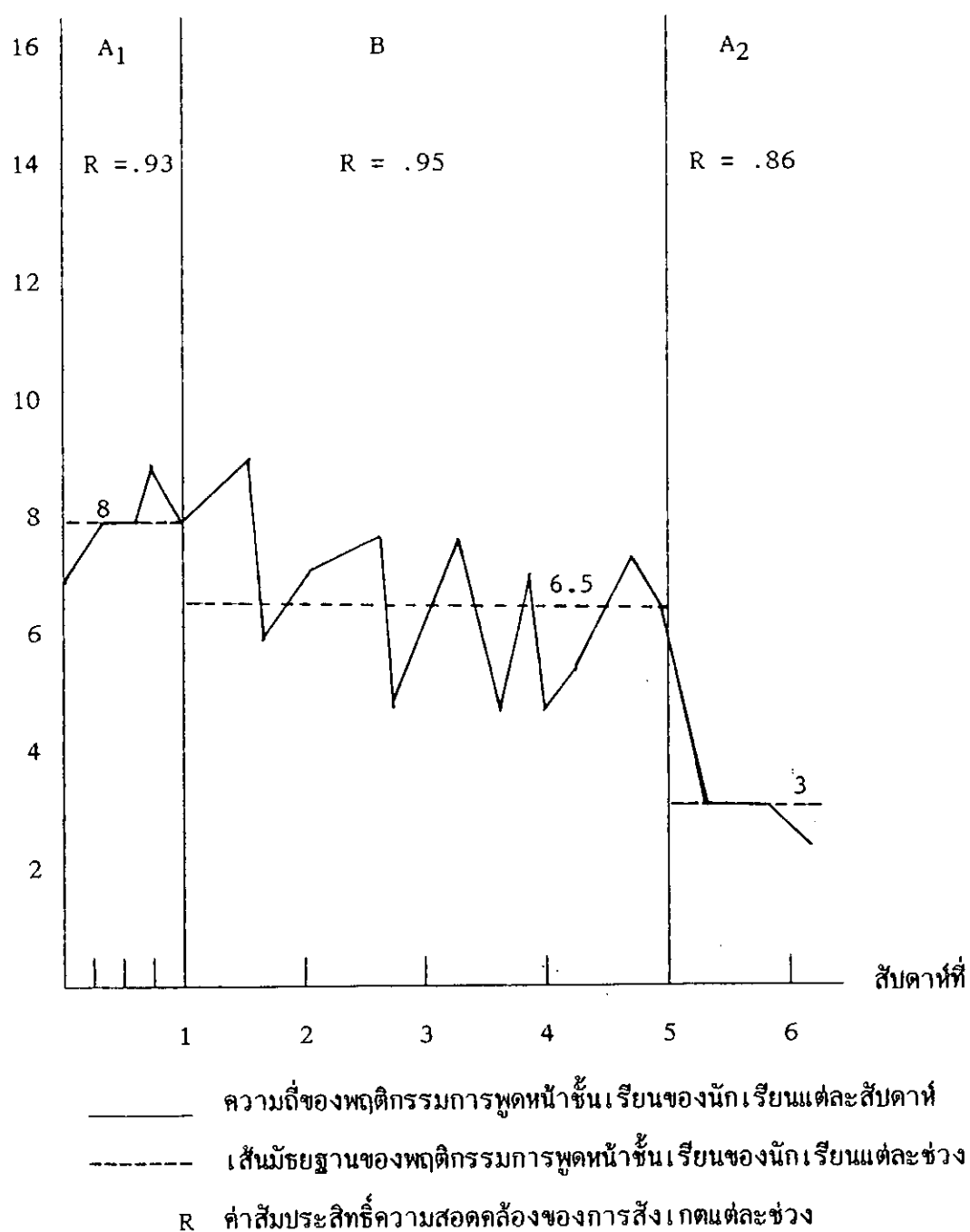
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

ภาพประกอบ 7 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนคนที่ 5 ที่ได้รับการฝึก

พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

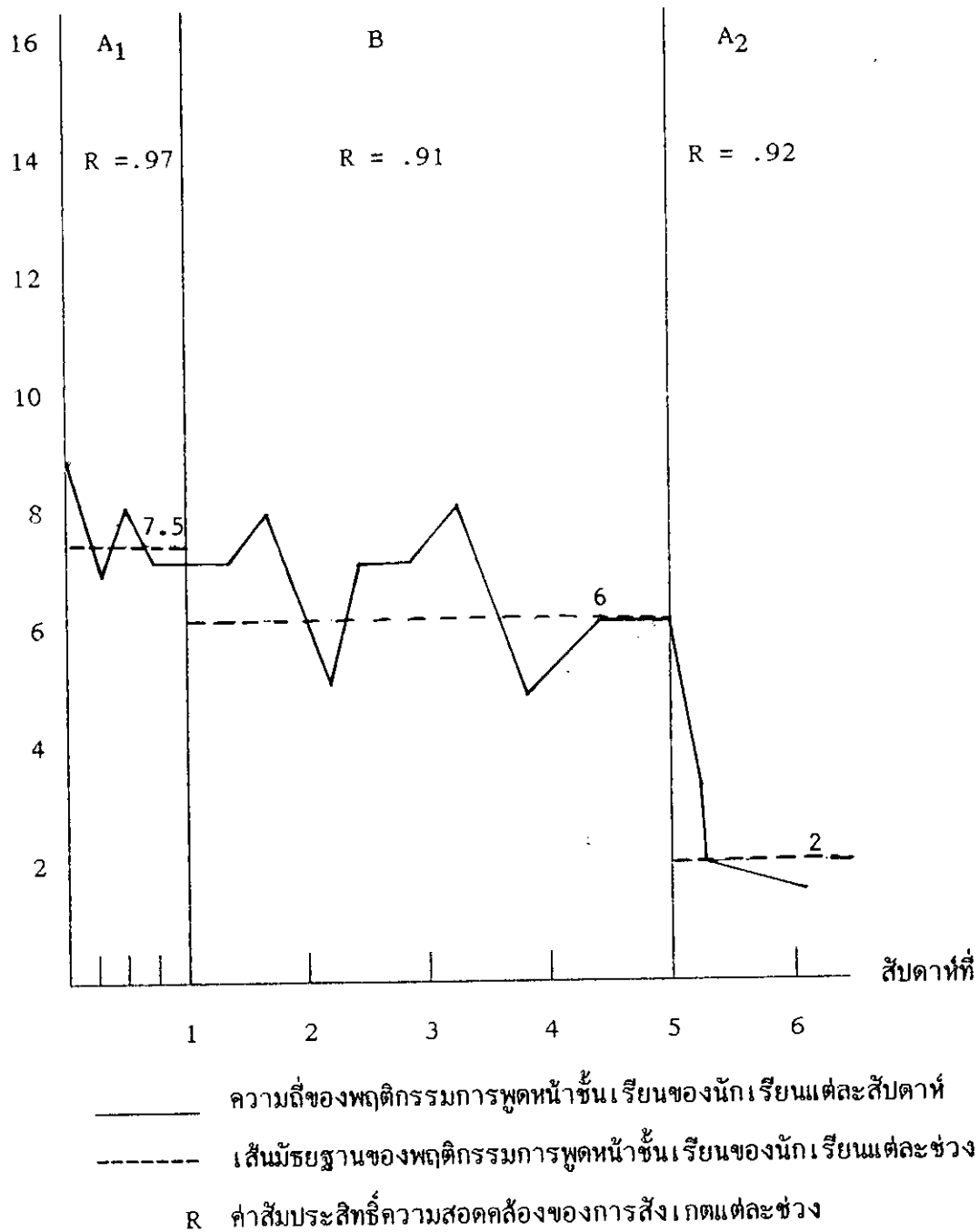
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

ภาพประกอบ 8 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนคนที่ 6 ที่ได้รับการฝึก

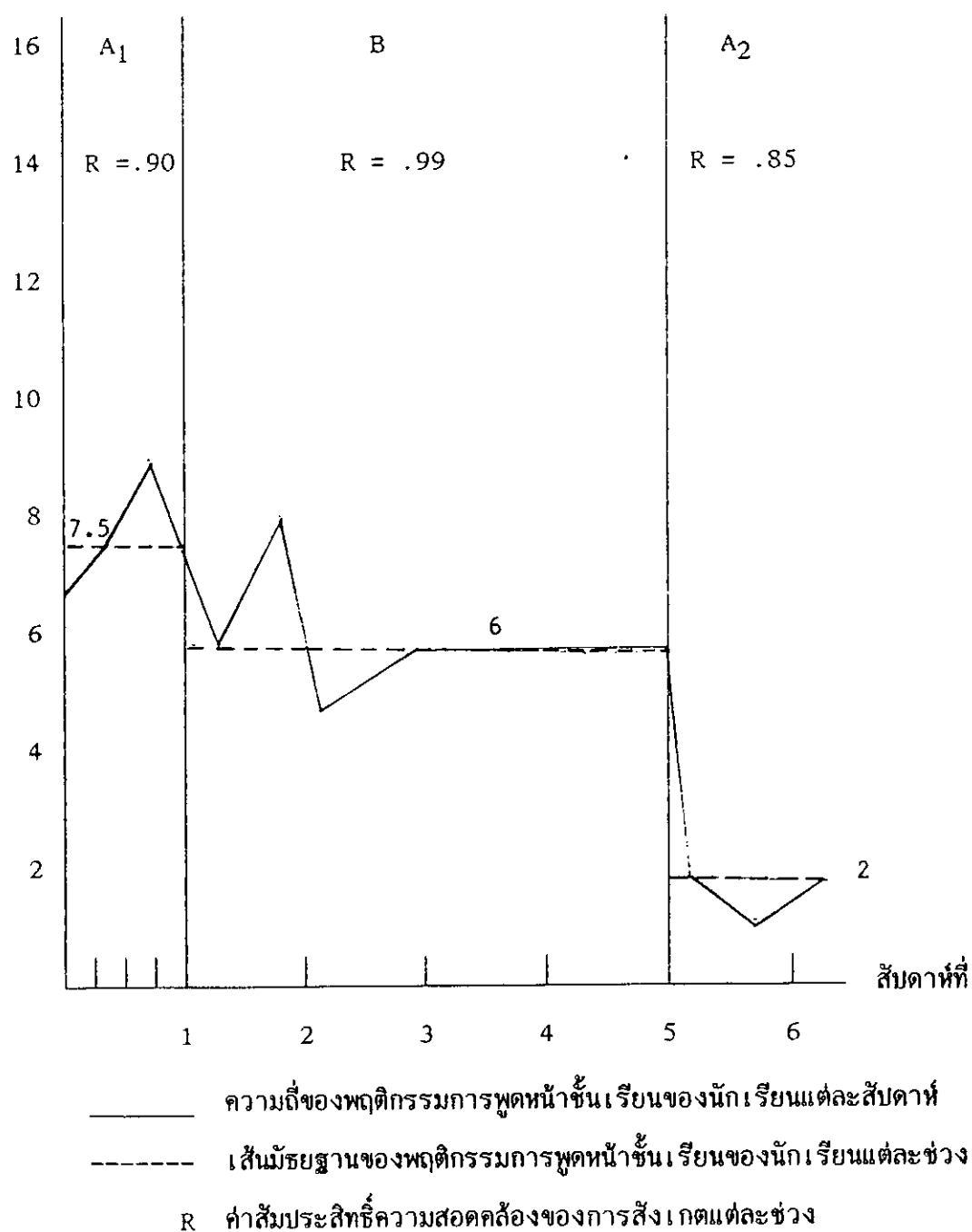
พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

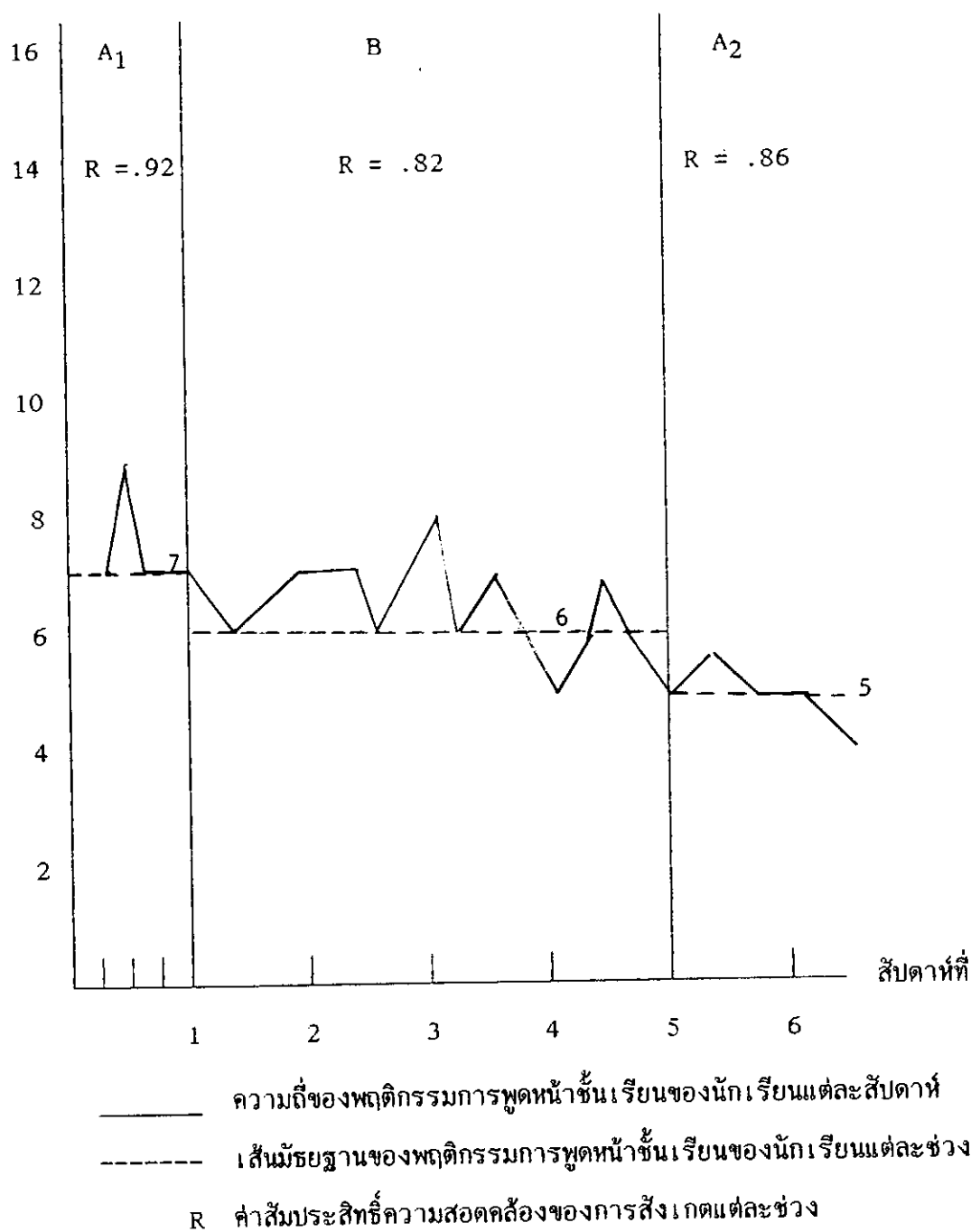
ภาพประกอบ 9 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนคนที่ 7 ที่ได้รับการฝึก
พฤติกรรมแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

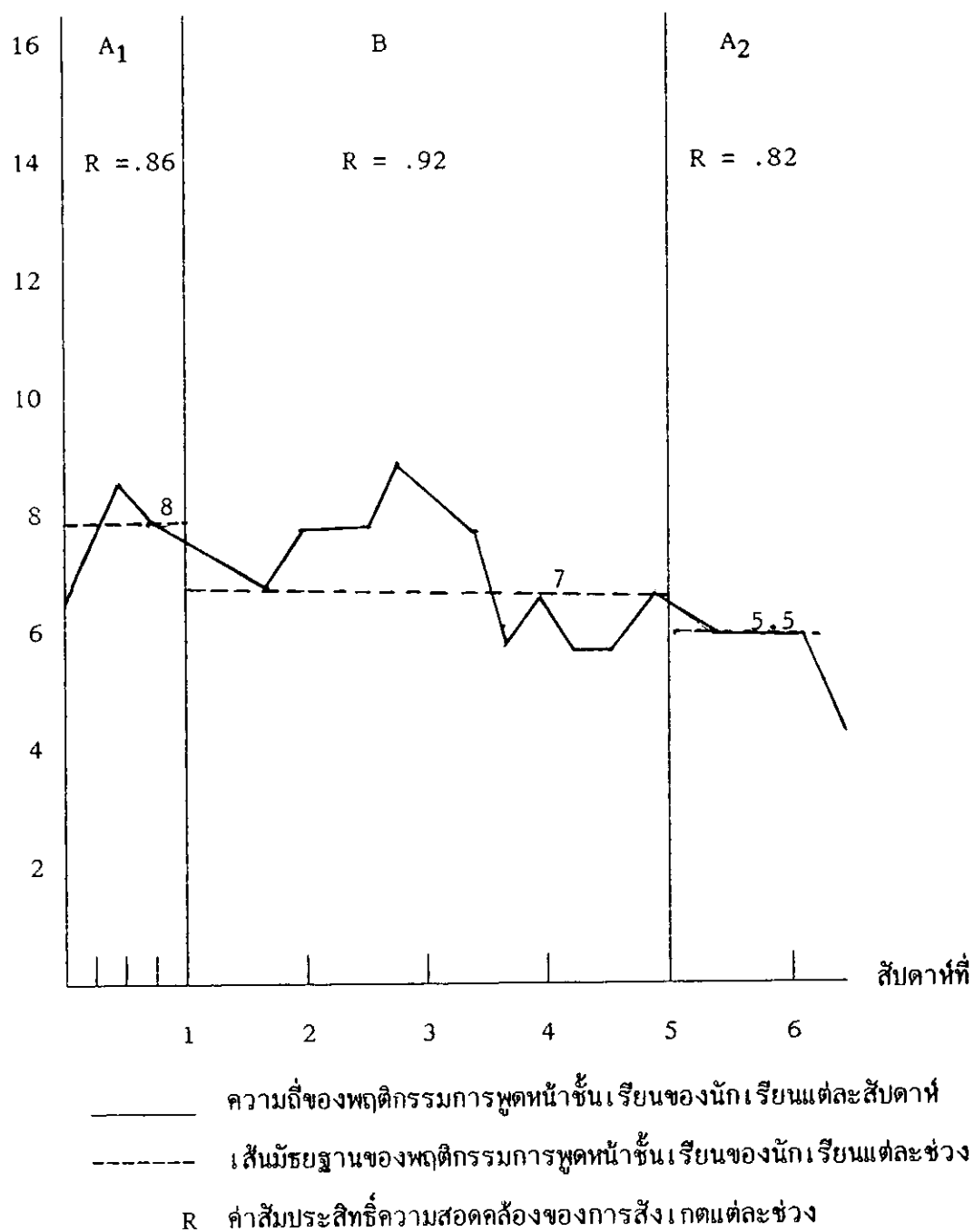
ภาพประกอบ 10 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนคนที่ 8 ที่ได้รับการฝึก
พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

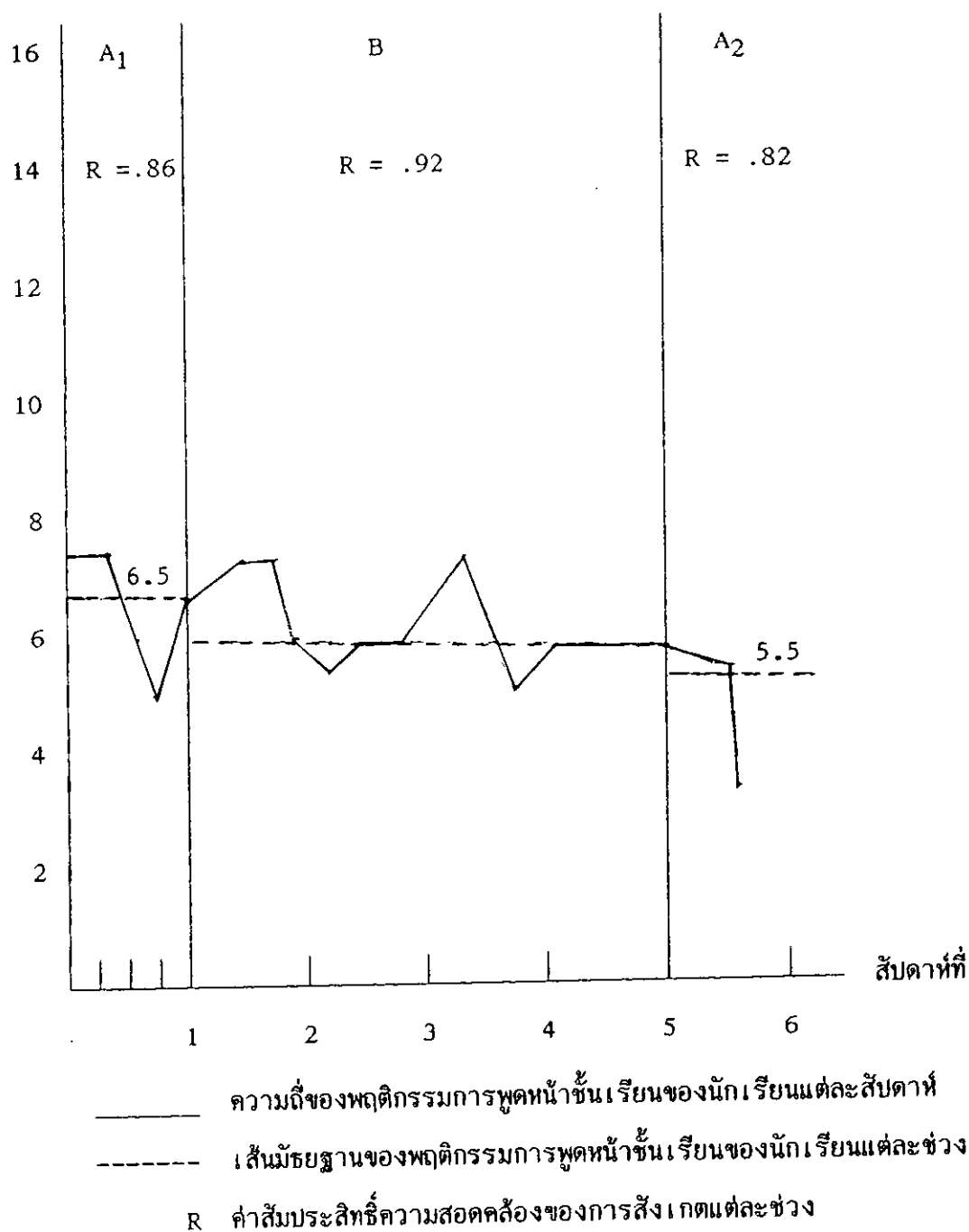
ภาพประกอบ 11 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนคนที่ 1 ไม่ได้รับการฝึก
พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

ภาพประกอบ 12 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนคนที่ 2 ไม่ได้รับการฝึก
พฤติกรรมแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

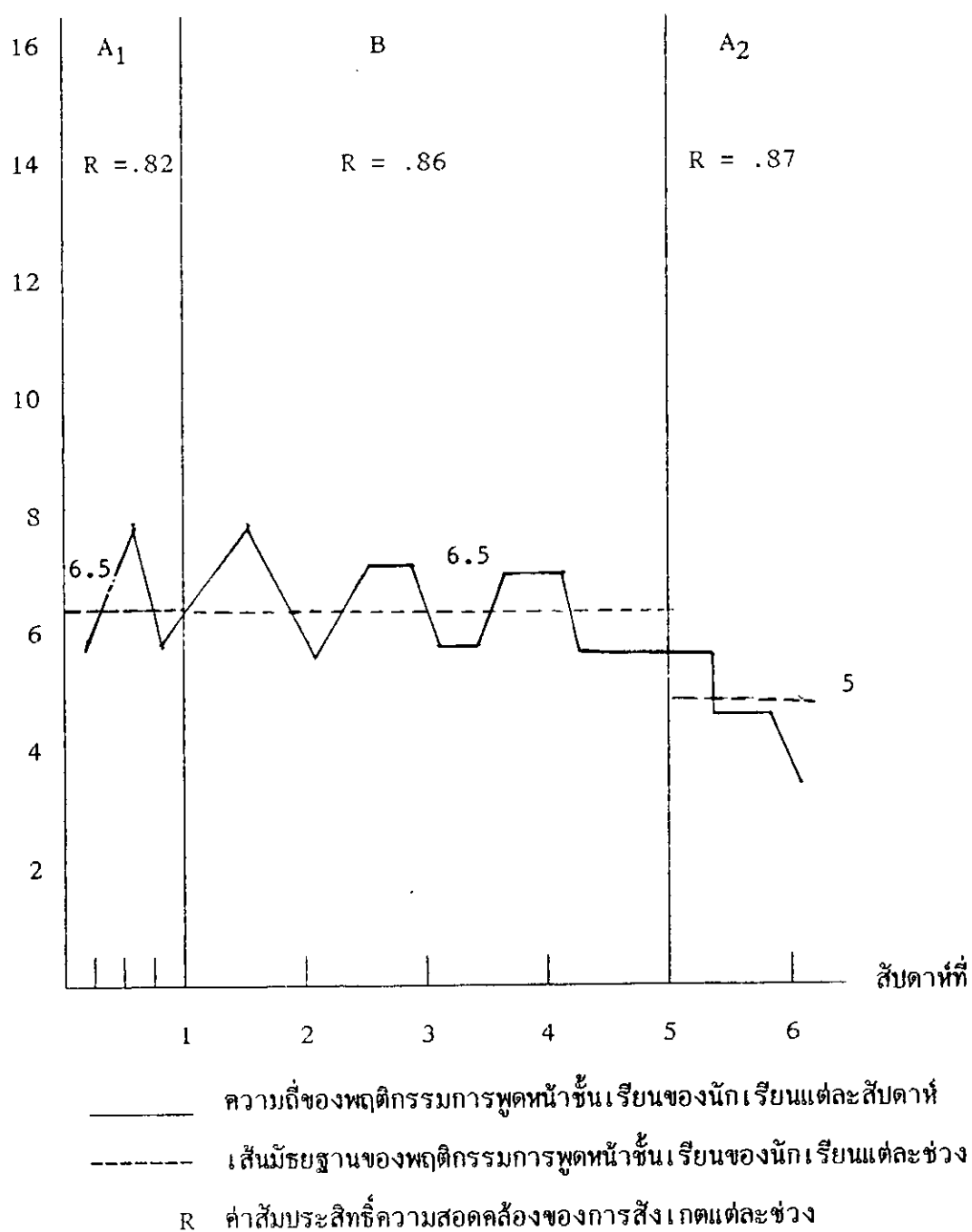
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

ภาพประกอบ 13 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนคนที่ 3 ไม่ได้รับการฝึก

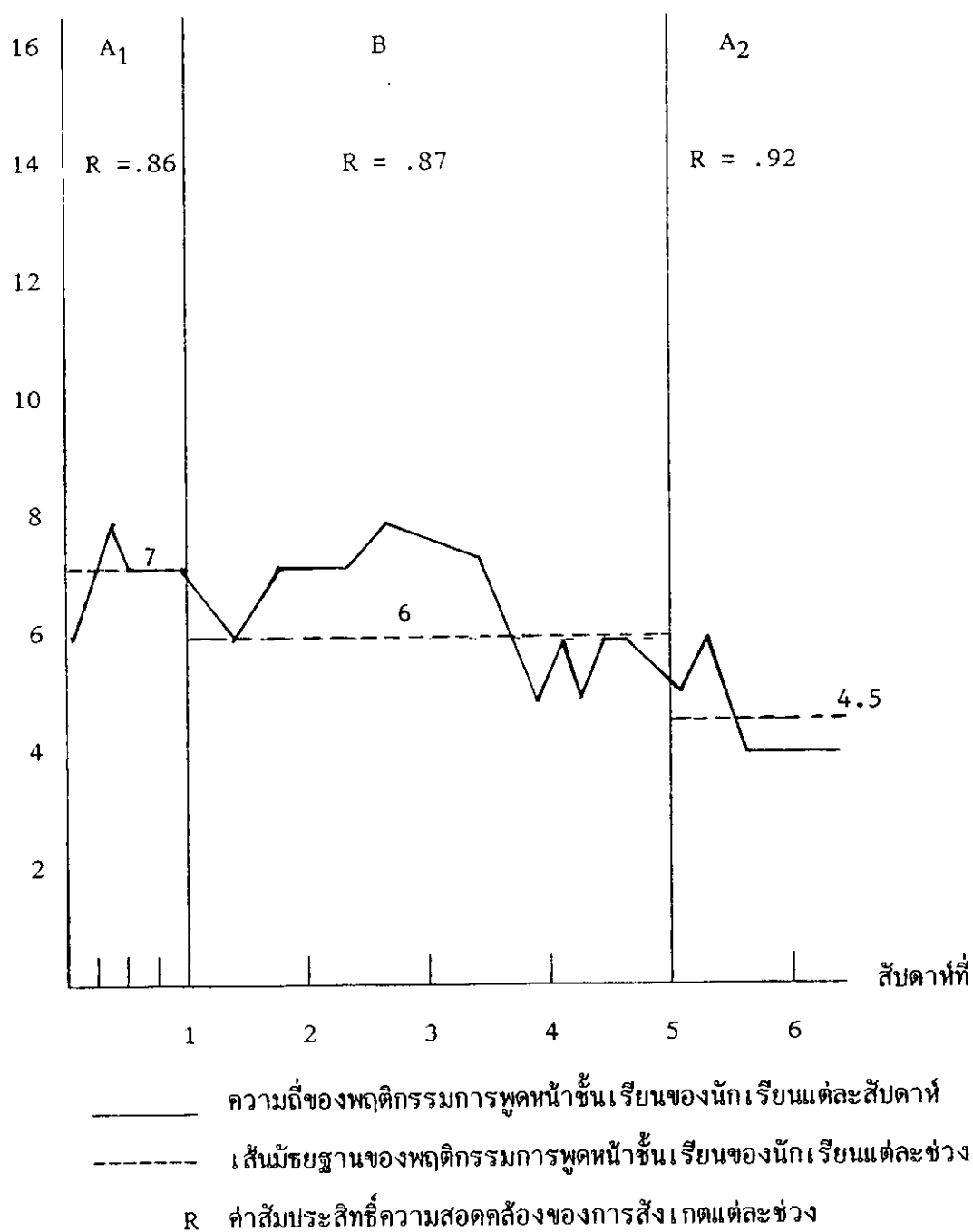
พฤติกรรมแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

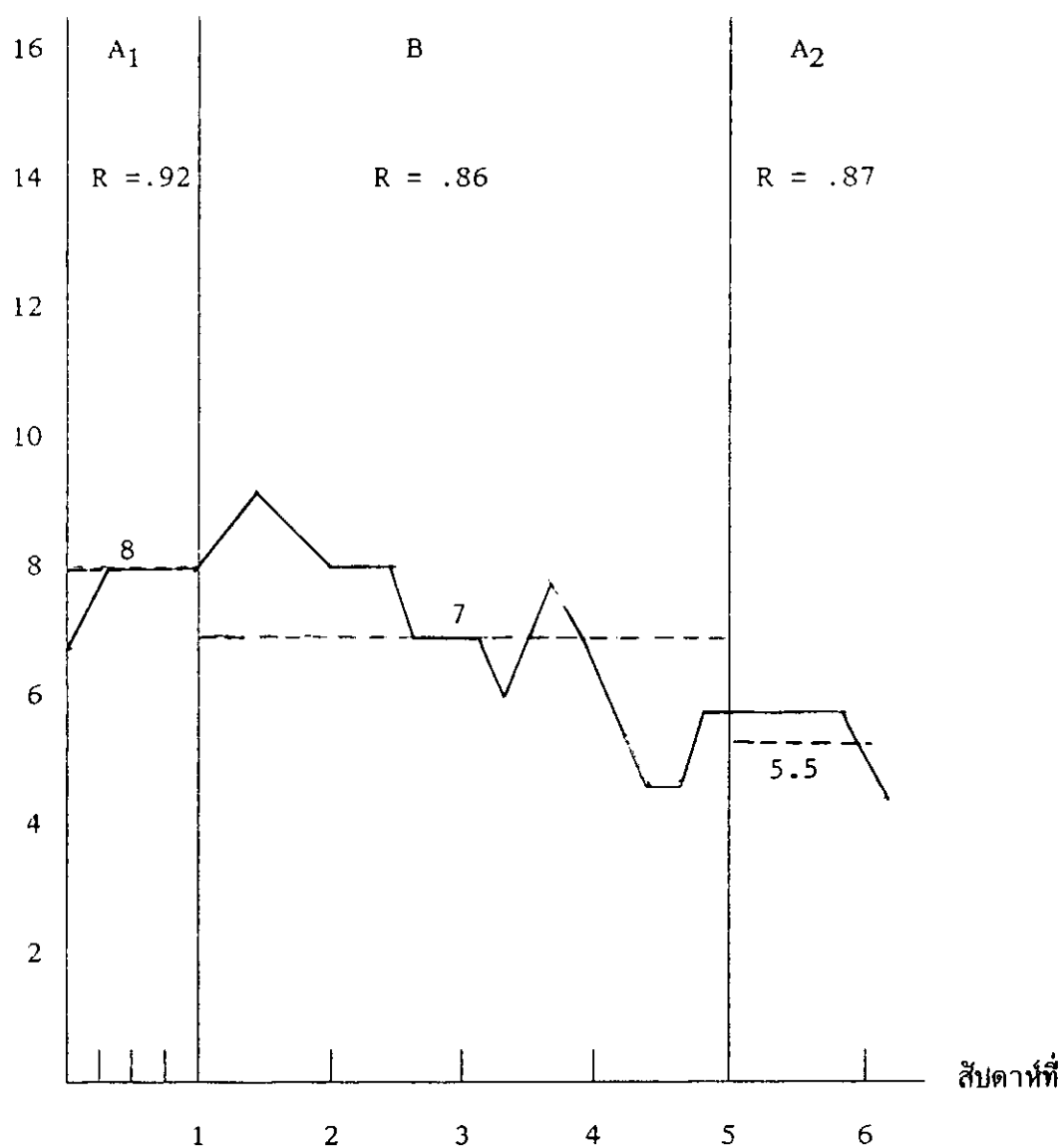
ภาพประกอบ 14 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนคนที่ 4 ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

ภาพประกอบ 15 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนคนที่ 5 ไม่ได้รับการฝึก
พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

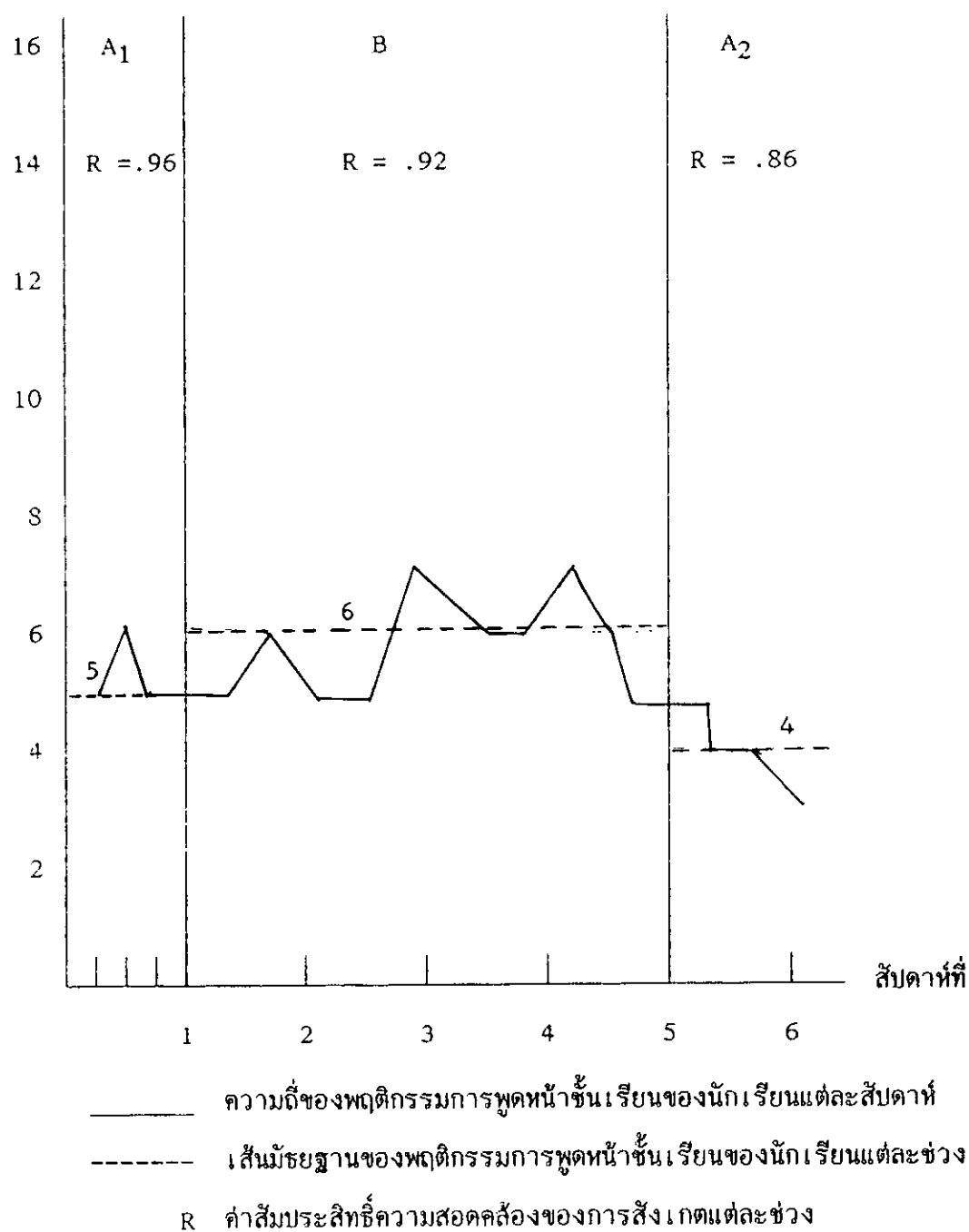
ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

_____ ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละสัปดาห์
 ----- เส้นมัธยฐานของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียนแต่ละช่วง
 R ค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องของการสังเกตแต่ละช่วง

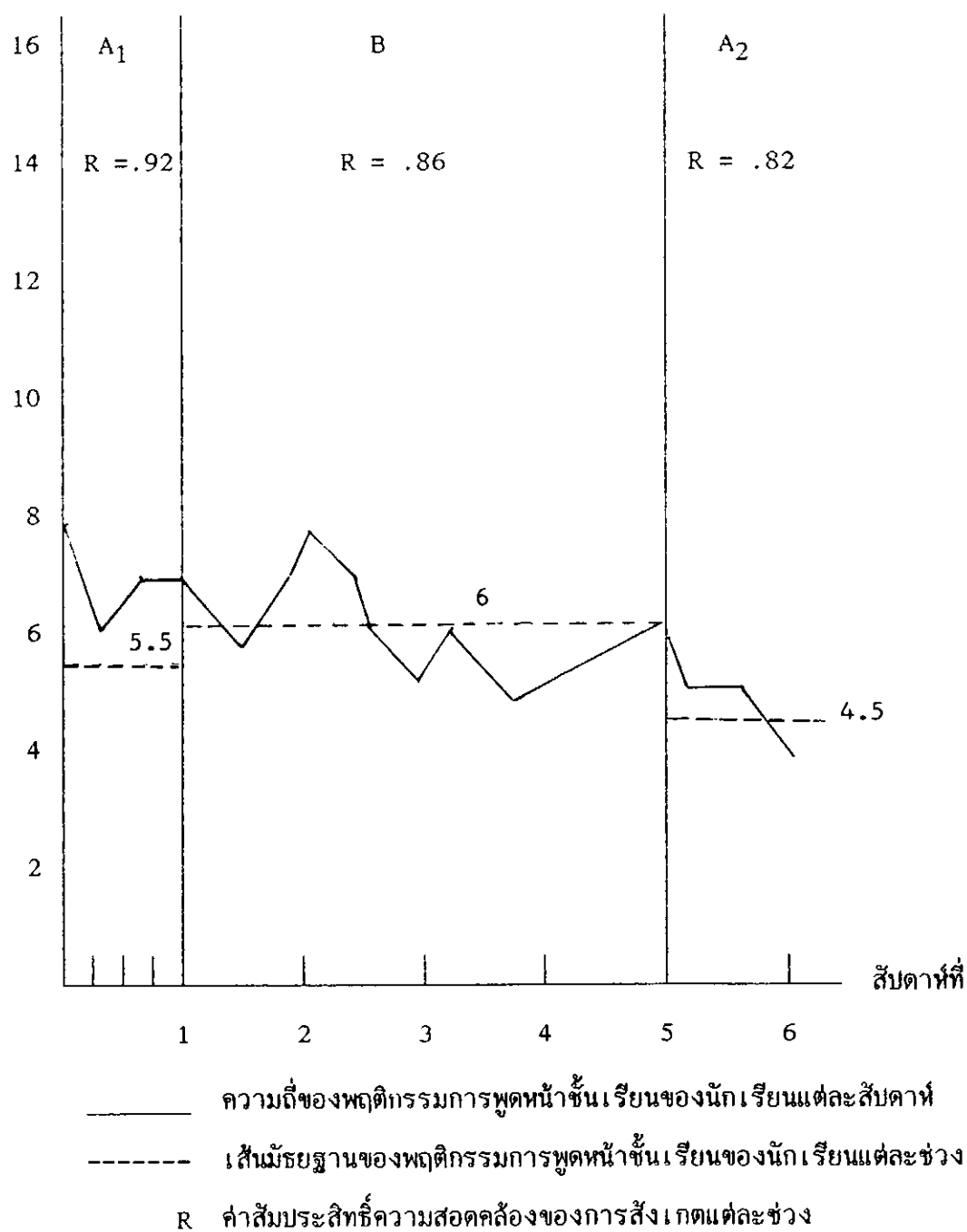
ภาพประกอบ 16 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนคนที่ 6 ไม่ได้รับการฝึก
 พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

ภาพประกอบ 17 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนคนที่ 7 ไม่ได้รับการฝึก
พฤติกรรมแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน

ภาพประกอบ 18 ความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนคนที่ 8 ไม่ได้รับการฝึก
พฤติกรรมการแสดงออก ตลอด 3 ระยะ

ตาราง 8 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียนของนักเรียน เป็นรายพฤติกรรมของกลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ก่อนและหลังการทดลอง

พฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง	ความแตกต่าง
1. ภาษาท่าทาง			
- มือสั่น	11	32	21
- ไม่สบตาผู้ฟังโดยมองไปที่อื่น เช่น มองพื้น มองออกไปนอกห้อง	7	31	24
- กระวนกระวายเดินไปเดินมา	12	28	16
- ออกไปพูดหน้าชั้นช้ากว่าที่ควรจะเป็น	8	24	16
2. ภาษาถ้อยคำ			
- พูดตะกุกตะกัก	10	27	17
- หยุดพูดกลางคัน	10	25	15
- พูดเสียงสั้น	9	24	15
- จังหวะการพูดเร็วเกินไป	7	20	13
- จังหวะการพูดช้าเกินไป	6	22	16
รวม	80	233	153

ตาราง 9 แสดงความถี่ของพฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน ของนักเรียนเป็นรายพฤติกรรมของ
กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกพฤติกรรมการแสดงออก ก่อนและหลังการทดลอง

พฤติกรรมการพูดหน้าชั้นเรียน	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง	ความแตกต่าง
1. ภาษาท่าทาง			
- มือสั่น	26	33	7
- ไม่สบตาผู้ฟังโดยมองไป ที่อื่น เช่น มองพื้น มอง ออกไปนอกห้อง	16	23	7
- กระวนกระวายเดินไป เดินมา	19	26	7
- ออกไปพูดหน้าชั้นช้ากว่า ที่ควรจะเป็น	14	22	8
2. ภาษาด้อยค่า			
- พูดตะกุกตะกัก	16	24	8
- หยุดพูดกลางคัน	18	27	9
- พูดเสียงสั้น	17	26	9
- จังหวะการพูดเร็วเกินไป	12	18	6
- จังหวะการพูดช้าเกินไป	13	19	6
รวม	151	218	67

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล	นางวันดี ดาส้ว
เกิดวันที่	10 กุมภาพันธ์ พุทธศักราช 2499
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	15/2 หมู่ 3 แขวงจรเข้บัว เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนคลองสอง เขตหนองจอก กรุงเทพมหานคร
ตำแหน่ง	อาจารย์ 2 ระดับ 6
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2516	ประโยคชั้นมัธยมต้น โรงเรียนลาดปลาเค้าพิทยาคม กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2518	ประกาศนียบัตรการศึกษาชั้นต้น วิทยาลัยครูจันทระเกษม กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2520	ประกาศนียบัตร การศึกษาชั้นสูง วิทยาลัยครูพระนคร กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2527	ครุศาสตรบัณฑิต วิทยาลัยครูสวนดุสิต กรุงเทพมหานคร
พ.ศ. 2540	การศึกษามหาบัณฑิต (เอกจิตวิทยาการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพมหานคร